Prolog

Promoroaca a prins să se târască în sus pe pereţi.

Încremenită, am privit şirurile de dantelă îngheţată croindu-şi drum pe zidurile de piatră ale încăperii pline de documente din turnul de nord. Prindea contur un model solzos şi alb, care urca dinspre podea, acoperind pereţii, glazurând chiar şi tavanul. În aer atârnau câteva cristale de gheaţă minuscule, argintii.

Totul era cu desăvârşire delicat şi eteric — şi complet nefiresc. Frigul tăios din cameră îmi pătrundea prin carne, până în măduva oaselor. Măcar dacă n-aş fi fost singură. Dacă ar mai fi fost şi altcineva acolo, să vadă, poate aş fi reuşit să cred că era adevărat. Poate-aş fi reuşit să cred că eram în siguranţă.

Gheaţa a pârâit atât de tare, încât am tresărit. În timp ce mă uitam cu ochii mari, respirând cu icnete anemice şi iuţi, s-a întins peste fereastră, ascunzându-mi cerul nopţii şi tăind calea razelor lunii, dar cumva puteam încă să văd. Încăperea îşi avea acum propria lumină. Numeroasele şiraguri de promoroacă de pe geam s-au fisurat într-o parte şi într-alta, nu la întâmplare, ci alcătuind un model fantomatic, dând naştere unei forme uşor de recunoscut.

Un chip.

Omul de gheaţă s-a uitat la mine. Ochii lui întunecaţi şi mânioşi erau redaţi cu atât de multe detalii, încât păreau să-mi întoarcă privirea. Chipul său era cea mai însufleţită imagine pe care-o văzusem vreodată.

Pe urmă, frigul mi-a străpuns inima — când am înţeles adevărul: chiar se uita la mine.

Pe vremuri nu credeam în fantome…

Capitolul 1

La miezul nopţii, a început furtuna.

Nori negri se fugăreau pe cer, acoperind stelele. Vântul se înteţea, înfrigurându-mă, pe frunte şi pe obraji îmi fluturau şuviţe din părul meu roşu. Mi-am ridicat gluga hainei negre de ploaie sub care mi-am îndesat geanta de poştaş.

În ciuda furtunii care se apropia, în jurul Academiei Evernight întunericul nu era deplin. Numai o beznă deasă mi-ar fi fost de folos. Profesorii de la Evernight puteau să vadă pe întuneric şi să audă zgomotele acoperite de vânt. Toţi vampirii pot.

Bineînţeles că, la Evernight, profesorii nu erau singurii vampiri. Peste două zile, când începea anul şcolar, aveau să sosească elevii, cei mai mulţi dintre ei tot atât de puternici şi de bătrâni ca profesorii, fiind cu toţii nişte morţi vii.

Eu nu eram nici puternică, nici bătrână, şi continuam să fiu cât se poate de vie. Dar eram vampir, într-un anume fel — născută din doi vampiri, menită să devin, în final, eu însămi aidoma lor, şi fiind, ca şi ei, însetată de sânge. Mă mai strecurasem pe lângă profesori şi înainte, bazându-mă pe propriile mele puteri, precum şi pe un noroc chior. Dar în seara aceea am aşteptat întunericul. Voiam să mă ştiu cât mai la adăpost cu putinţă.

Presupun că eram nervoasă, cu gândul la prima mea spargere.

Cuvântul spargere lasă impresia că era vorba de ceva banal, ca şi cum aş fi avut de gând să mă strecor în adăpostul trăsurilor locuit de doamna Bethany şi să-l răscolesc în căutare de bani, de bijuterii sau de alte obiecte de acelaşi gen. Aveam motive mult mai importante.

A început răpăitul ploii, iar cerul s-a întunecat tot mai mult. Am traversat în fugă pajiştea, aruncând câteva priviri spre turnurile de piatră ale şcolii. În timp ce alunecam pe iarba udă de ploaie, în drum spre adăpostul trăsurilor, locuinţa cu acoperiş de aramă a doamnei Bethany, am simţit zvâcnirea dezgustătoare a ezitării. Chiar aşa? îi spargi casa? Spargi casa cuiva? Nici măcar muzică n-ai descărcat vreodată fără s-o fi plătit. Mă simţeam, cumva, ca într-o altă lume ducându-mi mâna în geantă ca să-mi scot cârdul plastifiat de la bibliotecă pentru a-l folosi într-un scop care n-avea nimic în comun cu împrumutatul cărţilor. Dar eram hotărâtă. Aveam s-o fac. Doamna

Bethany nu lipsea din şcoală decât, poate, trei nopţi pe an, ceea ce însemna că ocazia din seara aceea era unică. Am strecurat cârdul între uşă şi tocul ei şi am început să forţez încuietoarea.

Cinci minute mai târziu, continuam să mişc zadarnic cârdul în sus şi-n jos, cu mâini acum reci, ude şi stângace. La televizor partea asta părea întotdeauna atât de uşoară! Unui infractor adevărat i-ar fi reuşit probabil în zece secunde. Oricum, cu fiecare clipă devenea tot mai clar că eu nu eram cine ştie ce infractoare.

Am renunţat la planul A şi am început să caut o altă opţiune. La început, ferestrele nu mi s-au părut cu mult mai promiţătoare decât uşa. Fireşte că aş fi putut să sparg geamul şi s-o deschid instantaneu pe oricare dintre ele, dar asta ar fi anulat partea cu nu-te-lăsa-prinsă a planului meu.

Când am trecut dincolo de colţ, am observat, spre surprinderea mea, că doamna Bethany lăsase o fereastră deschisă — uşor crăpată. Era tot ce-mi trebuia.

Când o ridicam încet, am văzut pe pervaz un şir de ghivece cu violete africane. Doamna Bethany le lăsase acolo unde puteau avea parte de aer curat şi eventual de ceva ploaie. Era straniu să mă gândesc că ei îi păsa de vreo fiinţă vie. Am împins ghivecele într-o parte, facându-mi loc să mă salt şi să sar pe fereastră.

Să intri pe o fereastră deschisă? Şi asta era mai greu decât părea la televizor.

Ferestrele doamnei Bethany se aflau la o înălţime destul de mare faţă de pământ, aşa că, mai întâi, a trebuit să mă caţăr cumva pe zid. M-am tras în sus gâfâind, evitând cu dificultate să nu cad pur şi simplu înăuntru, lată pe duşumea. Am încercat să cobor mai întâi cu picioarele. Dar intrasem deja pe fereastră cu capul înainte şi n-aveam cum să mă mai răsucesc la jumătatea drumului. Unul dintre pantofii mei plini de noroi a lovit cu putere un ochi de geam, şi mi s-a tăiat răsuflarea, dar sticla nu s-a spart. Am reuşit să mă las tot mai jos şi am căzut pe podea.

— OK, am şoptit, zăcând pe covorul ţesut manual, cu picioarele încă deasupra capului, sprijinite de pervazul ferestrei şi ude leoarcă de ploaie. Gata cu partea uşoară.

Casa doamnei Bethany arăta ca ea, crea aceleaşi senzaţii ca ea, avea până şi mirosul ei — puternic şi pătrunzător, de lavandă. Mi-am dat seama că eram în dormitorul directoarei, ceea ce mă facea, într-un fel, să mă simt cu atât mai mult ca o intrusă. Deşi ştiam că era plecată la Boston, să-i întâlnească pe „candidaţii” la statutul de elev, nu puteam scăpa de teama că m-ar fi putut surprinde în orice clipă. Mă îngrozea gândul că aş fi putut fi prinsă. Mă închistam deja, mă retrăgeam adânc în mine însămi, aşa cum mi se întâmpla când mi-era frică.

Pe urmă m-am gândit însă la Lucas, pe care îl iubeam — şi pe care îl pierdusem.

Lucas n-ar fi vrut să mă vadă înspăimântată. Ar fi vrut să fiu puternică. Amintirea lui mi-a dat curaj şi m-am săltat în picioare, gata să mă apuc de treabă.

Am început cu începutul: mi-am scos pantofii murdari, ca să nu mai las şi alte urme de noroi prin casă. Mi-am agăţat şi haina de ploaie de mânerul unei uşi din apropiere, ca să nu picure apa de pe ea pretutindeni. Apoi am intrat în baie şi am luat o bucată mare de hârtie igienică, cu care mi-am şters pantofii şi mizeria pe care o făcusem pe jos. Mi-am îndesat hârtia în buzunarul hainei, cu gândul s-o arunc undeva afară. Dacă exista cineva destul de paranoic ca să caute în propriul coş de gunoi dovada prezenţei unui intrus, atunci aceea era doamna Bethany.

M-am gândit cât de surprinzător era faptul că alesese să locuiască acolo. Academia Evernight era imensă, ba chiar grandioasă, numai turnuri de piatră şi garguie — într-o atât de mare măsură în stilul ei! în clădirea asta era greu să vezi ceva mai mult decât o vilă. Pe de altă parte, aici se bucura de intimitate. Puteam să cred că pentru ea aceasta preţuia mai mult decât orice altceva.

Biroul ei din colţ părea cel mai potrivit loc cu care să încep. M-am aşezat pe scaunul de lemn cu spătar tare, am dat deoparte fotografia cu ramă de argint a unui bărbat din secolul al nouăsprezecelea, şi am început să răsfoiesc hârtiile pe care le-am găsit acolo.

Stimate domnule Reed

Am citit cu mare interes cererea fiului dumneavoastră Mitch. Deşi este evident un elev excepţional şi un băiat foarte bun, vă informăm cu părere de rău…

Un elev uman voia să vină acolo — unul pe care doamna Bethany îl respinsese. De ce le îngăduia unor oameni să urmeze cursurile Academiei Evernight şi altora nu? De ce accepta prezenţa

oamenilor într-unul dintre puţinele adăposturi care le mai rămăseseră vampirilor?

Stimate domnule şi stimată doamnă Nichols,

Am citit cu mare interes cererea fiicei dumneavoastră Clementine. Este evident o elevă excepţională şi o fată foarte bună, aşadar ne face plăcere să…

Care era diferenţa dintre Mitch şi Clementine? Din fericire, doamna Bethany îşi ordona hârtiile folosind un sistem care m-a condus direct la cererile celor doi candidaţi, dar cuprinsul acestora nu mi-a oferit niciun răspuns. Amândoi aveau note impresionant de mari şi tone de activităţi extraşcolare. Trecând în revistă listele realizărilor lor, m-am simţit de parcă aş fi fost cea mai slabă elevă din lume. In fotografii păreau amândoi cât se poate de normali — nici foarte frumoşi, nici urâţi, nici graşi, nici slabi, pur şi simplu oameni obişnuiţi. Erau amândoi din Virginia — Mitch locuia într-un bloc din Arlington, iar Clementine într-o casă veche de la ţară — dar ştiam că amândoi trebuiau să fie putred de bogaţi ca să-şi permită fie doar să se gândească la înscrierea în academie.

Din câte-mi dădeam eu seama, singura diferenţă între Mitch şi Clementine era norocul, aflat de partea lui. Părinţii aveau să-l trimită la un alt internat de elită de pe Coasta de Est, unde urma să se amestece printre alţi copii extrem de bogaţi, să joace lacrosse şi să facă iahting şi orice altceva care se practica în asemenea locuri. Timp în care Clementine avea să fie înconjurată de vampiri clipă de clipă. Chiar dacă n-avea s-o ştie, urma să simtă că exista ceva care mergea extrem de rău. N-avea să se simtă niciodată în siguranţă. Nici măcar eu nu mă simţeam niciodată în siguranţă la Academia Evernight, deşi eram menită să devin vampir — într-o bună zi.

Un fulger a luminat ferestrele, urmat de tunet după numai câteva secunde. Furtuna avea să se-nteţească în curând; era timpul să mă-ntorc. Dezamăgirea a început să mă apese, grea, în vreme ce reîmpătuream scrisorile, aşezându-le la locul lor. Fusesem foarte sigură că-n seara aceea urma să aflu nişte răspunsuri, însă nu aflasem absolut nimic.

Nu e adevărat, mi-am spus, punându-mi haina de ploaie şi aruncând o privire spre ghivece. Ai aflat că doamnei Bethany îi plac violetele africane. Va fi de un REAL folos.

Am aranjat florile de pe pervazul ferestrei exact aşa cum fuseseră şi am ieşit pe uşa din faţă care, din fericire, se încuia automat. Cât de tipic pentru doamna Bethany să nu lase nici măcar asta la voia întâmplării!

Vântul îmi biciuia obrazul cu picături de ploaie, care mă pişcau în timp ce alergam către Academia Evernight. Câteva dintre ferestrele apartamentelor profesorilor încă mai străluceau, aurii, dar era destul de târziu acum ca să-mi mai fac griji că m-ar fi putut vedea cineva. Mi-am proptit umărul în uşa grea de stejar, şi s-a deschis, supusă, fară să scârţâie câtuşi de puţin. Am închis-o în urma mea şi mi-am închipuit că totul se încheiase fară probleme.

Până când mi-am dat seama că nu eram singură.

Am ciulit urechile şi am cercetat încordată întunericul din holul imens. Era un spaţiu vast, deschis, fară niciun cotlon unde să te ascunzi şi fară coloane în spatele cărora să te ghemuieşti, aşa că ar fi trebuit să văd cine se mai afla acolo. Dar n-am reuşit să zăresc pe nimeni. M-am înfiorat, şi mi s-a făcut dintr-odată cu mult mai frig, ca şi cum m-aş fi aflat mai degrabă într-o peşteră dezgustătoare, rece şi umedă, decât între zidurile Evernight-ului.

Cursurile trebuiau să-nceapă abia peste două zile, aşa că în şcoală nu ne aflam decât eu şi profesorii. Dar oricare dintre ei ar fi început imediat să mă certe fiindcă ieşisem pe pajişte la o oră atât de târzie, în toiul unei furtuni cu fulgere. Nu m-ar fi spionat în întuneric.

Nu-i aşa?

Am făcut un pas şovăitor înainte.

— Cine-i acolo? am şoptit.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Poate că doar îmi imaginam. Şi, dacă mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că n-auzisem de fapt nimic. Pur şi simplu simţisem, avusesem senzaţia aceea stranie care apare uneori când te priveşte cineva. Mă temusem toată seara să nu fiu văzută, aşa că poate teama mă ajungea acum din urmă.

Pe urmă am zărit ceva. Mi-am dat seama că afară stătea o fată, cu ochii la mine. Stătea în picioare, cu un şal lung înfăşurat în jurul trupului, de partea cealaltă a uneia dintre ferestre, singura fereastră din sticlă transparentă, fară vitralii, a holului. Deşi în momentul acela ploua cu găleata, părea perfect uscată.

— Cine eşti? M-am apropiat de ea cu încă doi paşi. Eşti elevă? Ce eşti…?

A dispărut. N-a fugit, nu s-a ascuns, nici măcar nu s-a clintit. Într-o secundă era acolo, iar în următoarea nu mai era.

Am clipit nedumerită şi m-am holbat la geam încă două clipe, ca şi cum ar fi putut să reapară în acelaşi loc, ca prin farmec. N-a apărut. Am înaintat, încercând să văd mai bine, am desluşit licărirea unei mişcări şi am tresărit, speriată — dar mi-am dat seama că era propria mea reflexie în geam.

Ei, asta a fost o prostie. Te-ai speriat de propria ta faţă.

Dar nu era faţa mea.

Totuşi, trebuia să fi fost. Dacă în ziua aceea ar fi sosit vreo elevă nouă, aş fi ştiut, iar Academia Evernight era atât de izolată, încât nu-mi puteam imagina că vreo străină ar fi hoinărit prin preajmă. Imaginaţia mea hiperactivă îmi jucase din nou o festă; trebuia să fi fost reflexia mea. Odată ce m-am gândit la asta, nici măcar nu mi s-a mai părut că era atât de frig.

Imediat ce am încetat să tremur, am urcat tiptil scara către apartamentul pe care-l împărţeam cu părinţii mei pe durata verii, situat chiar în vârful turnului dinspre sud. Din fericire dormeau buştean. Când mergeam pe coridor în vârfurile picioarelor, am auzit sforăitul mamei. Dacă asta nu-l trezea pe tata, însemna că nu l-ar fi trezit nici măcar un uragan.

Încă mă mai simţeam înfricoşată de ceea ce văzusem la parter, iar faptul că eram udă până la piele nu mă aducea într-o dispoziţie mai bună. Dar nimic din toate astea nu mă deranja atât de tare ca eşecul meu. Măreaţa mea încercare de spargere a unei case nu dăduse niciun rezultat.

Nu-mi imaginam că aş fi putut să fac ceva în privinţa elevilor umani de la Evernight. Doamna Bethany n-avea să nu-i mai primească numai fiindcă i-aş fi cerut-o eu. În plus, trebuia să recunosc că-i protejase, organizând patrule care să se asigure că elevii vampiri nu le sorbeau nici măcar un strop de sânge.

Însă, cunoscându-l pe Lucas, îmi dădusem seama cât de puţin înţelegeam modul de existenţă al vampirilor, deşi mă născusem în lumea lor. El mă făcuse să văd totul într-o altă lumină, să simt din ce în ce mai mult nevoia de a pune întrebări şi de a primi răspunsuri. Chiar dacă n-aveam să-l mai revăd niciodată pe Lucas, ştiam că-mi oferise un dar trezindu-mă la o realitate mai vastă, mai întunecată. Niciodată n-aveam să mai consider că tot ce se afla în jurul meu era demn de încredere.

După ce mi-am scos hainele ude şi m-am făcut covrig sub pătură, am închis ochii şi mi-am adus aminte de tabloul meu preferat, Sărutul, de Klimt. Am încercat să-mi imaginez că eu şi Lucas eram îndrăgostiţii din tablou, că faţa lui era alături de a mea, că îi simţeam răsuflarea pe obraz. Noi doi nu ne mai văzuserăm de aproape şase luni.

Atunci fusese silit să fugă din Evernight fiindcă i se descoperise adevărata identitate — de vânător de vampiri, membru al Crucii negre.

Încă nu ştiam cum să fac faţă faptului că Lucas aparţinea unui grup de oameni hotărâţi să-i distrugă pe cei ca mine. Nici nu ştiam cu certitudine ce simţea el din cauză că eu eram vampir, lucru pe care nu-l aflase decât după ce ajunseserăm să ne îndrăgostim unul de altul. Niciunul dintre noi nu alesese să fie ceea ce era. Privind retrospectiv, era limpede că aveam să ne despărţim. Şi totuşi, în adâncul sufletului meu, continuam să cred că ne era sortit să fim împreună.

Am strâns perna la piept, spunându-mi: Măcar n-o să mai ai prea mult timp să-i simţi lipsa. În curând o să-nceapă din nou şcoala, o să fii mai ocupată.

Ia stai puţin! Am ajuns să mă mulţumesc cu SPERANŢA c-o să-nceapă şcoala?

Într-Unfel sau altul, reuşisem să descopăr o nouă dimensiune a pateticului.

Capitolul 2

În prima zi de şcoală, la scurt timp după răsăritul soarelui, a început procesiunea.

Primii câţiva elevi au sosit pe jos. Au ieşit din pădure, îmbrăcaţi simplu, de obicei cu câte o sigură geantă atârnată de umăr. Se apropiau studiind şcoala cu priviri lacome, parcă sperând să primească imediat răspunsurile pe care le căutau. Chiar înainte de a zări primul chip cunoscut — al lui Ranulf, care avea peste o mie de ani şi nu înţelegea epoca modernă nici cât negru sub unghie —, am ştiut cine erau elevii din grupul acela. Erau cei rătăciţi, vampirii cei mai bătrâni. Nu făceau necazuri nimănui; se pierdeau în fundal, învăţând, ascultând, încercând să recupereze secolele pe care le pierduseră.

Cu un an în urmă, Lucas se strecurase printre ei. Îmi aduceam aminte cum apăruse din ceaţă, în haina lui lungă, neagră. Deşi ştiam că nu era cu putinţă, continuam să cercetez chipul fiecărui elev care sosea pe jos, dorindu-mi să-l pot zări din nou pe al lui.

La ora micului dejun, au început să apară maşinile. Le priveam de pe coridorul din zona sălilor de clasă, situat la înălţimea a numai două nivele, aşa că puteam să văd siglele de pe capote: Jaguar, Lexus, Bentley. Erau apoi maşini sport italiene mici şi SUV-uri destul de mari pentru a parca automobilele sport în ele. Puteam spune că aceia erau studenţii umani, fiindcă niciunul nu venise singur. Cei mai mulţi erau însoţiţi de părinţi, cărora li se alăturaseră, pentru o plimbare, fraţii şi surorile mai mici. Am recunoscut-o chiar şi pe Clementine Nichols, care avea părul castaniu-deschis strâns într-o coadă de cal şi pistrui pe nas. Spre surprinderea mea, doamna Bethany i-a întâmpinat în curte pe cei mai mulţi dintre ei, întinzându-le mâna cu graţia unei regine care-şi primeşte curtenii. Părea că vrea să stea de vorbă cu părinţii şi le zâmbea cu căldură, ca şi cum s-ar fi împrietenit pentru o viaţă. Ştiam că se prefacea, dar trebuia să recunosc: îi reuşea de minune. Cât despre elevii umani, cu cât stăteau mai mult în curte, uit#ându-se la turnurile ameninţătoare de piatră ale Academiei Evernight, cu atât mai mult li se ştergeau zâmbetele.

— Aici erai.

M-am întors cu spatele la scena de dedesubt şi am dat cu ochii de tatăl meu, care se străduise să se trezească devreme cu ocazia festivităţii. Purta costum şi cravată, aşa cum se cuvenea s-o facă un profesor, însă părul zburlit, de un roşu-închis, îi dezvăluia adevărata personalitate.

— Da, am spus, zâmbindu-i, am vrut pur şi simplu să văd ce se petrece, aşa cred.

— Cauţi prieteni noi? Stând alături de mine, tata se uita pe fereastră cu ochi scânteietori. Sau îi iei în colimator pe băieţii nou-sosiţi?

— Tată!

— Mă retrag, cum presupun că-ţi doreşti. Şi-a ridicat mâinile. Pari ceva mai fericită decât anul trecut pe vremea asta.

— Aproape că nici nu s-ar putea altfel, nu-i aşa?

— Aşa e, a răspuns tata, şi am râs amândoi.

Cu un an în urmă, fusesem atât de anti-Evernight încât încercasem să fug în ziua sosirii elevilor — de-atunci părea să se fi scurs o viaţă.

— Ei, dacă vrei ceva la micul dejun, cred că mama ta a pornit grătarul pentru vafe, îl are pregătit.

Cu toate că de obicei beau sânge adus clandestin şi oferit de şcoală, părinţii mei se asigurau întotdeauna că mâneam şi hrană adevărată, de care încă aveam nevoie.

— Vin sus într-o secundă, OK?

— OK.

Mâna lui a zăbovit o clipă pe umărul meu, înainte ca el să se întoarcă să plece.

Am aruncat o ultimă privire în curte. Câteva familii continuau să se foiască de colo-colo sau să-şi tragă înăuntru valizele, dar începuseră să sosească şi elevii din al treilea şi ultimul val.

Veneau cu toţii singuri, în maşini închiriate. Se zăreau şi vreo două taxiuri, dar majoritatea automobilelor erau berline sau limuzine luate cu chirie. Când elevii şi-au făcut apariţia, erau deja îmbrăcaţi în uniformele ajustate pe măsură, cu părul pomădat, pieptănat pe spate şi strălucind. Niciunul n-avea vreo valiză; erau cei care-şi trimiseseră numeroasele obiecte personale înainte, în lăzile şi cuferele ajunse rând pe rând la Evernight în ultimele două săptămâni. Spre neplăcerea mea,

am zărit-o pe Courtney, una dintre persoanele pe care le agream în cea mai mică măsură, fluturându-şi cu graţie mâna către alte fete. Se număra printre numeroşii elevi cu ochelari de soare. Însemna că erau sensibili la lumina solară, fapt care, la rândul său, dădea de înţeles că nu mai băuseră sânge de ceva vreme. Ţineau probabil regim, ca să arate mai zvelţi şi să pară mai violenţi.

Erau vampiri care aveau nevoie de ajutor pentru a-i face faţă secolului douăzeci şi unu, dar care nu se pierduseră cu totul printre schimbările petrecute de-a lungul timpului. Continuau să-şi păstreze puterile — şi n-aveau de gând să lase pe nimeni altcineva din şcoală să uite asta. Mă gândisem întotdeauna la ei în acelaşi mod.

Erau „de tip Evernight”.

Când mi-am terminat vafele şi am coborât la parter, holul cel mare era ticsit de elevi care râdeau şi vorbeau. M-am înghesuit printre ei vreo două minute, simţindu-mă insignifiantă, până când am auzit o voce care mă striga, acoperind hărmălaia:

— Bianca!

— Balthazar!

Am zâmbit şi mi-am înălţat mâna deasupra capului, fluturându-mi-o entuziasmată către el. Era un tip voinic, atât de înalt şi de musculos, încât, aşa cum se împingea prin mulţime în direcţia mea, putea să pară intimidant dacă n-ar fi fost bunătatea din privirea lui şi zâmbetul prietenos.

M-am săltat pe vârfuri şi l-am strâns în braţe.

— Cum ai petrecut în vara asta?

— Excepţional! Am lucrat în schimbul de noapte pe un doc din Baltimore. A spus-o cu acelaşi gen de încântare cu care altcineva ar fi descris o vacanţă de vis în Cancun. M-am împrietenit cu ceilalţi tipi şi am petrecut o grămadă de timp prin baruri. M-am apucat din nou şi de fumat.

— Presupun că plămânii tăi pot să suporte. Ne-am adresat câte un zâmbet larg, neavând cum să dezvăluim poanta, cu atâţia studenţi umani care se foiau în jurul nostru. Ai nevoie de ajutor ca să-ţi pui cap la cap lucrarea?

— Am terminat-o deja, e pe biroul doamnei Bethany.

Toţi vampirii trebuiau să-şi petreacă lunile de vară „angrenaţi în lumea modernă”, aşa cum spunea tema dată, şi li se cerea să prezinte, la fiecare început de an şcolar, câte un raport despre experienţele lor. Era un fel de eseu din infern, cu titlul Cum mi-am petrecut vacanţa de vară. Balthazar s-a uitat în jur.

— Patrice e aici?

— Nu. Îşi petrece, de fapt, ceva timp în Scandinavia. Cu o lună înainte, primisem o ilustrată din fiorduri. Spune c-o să termine cursurile peste un an sau doi. Am impresia că a cunoscut un tip.

— Păcat, a zis Balthazar. Eram nerăbdător să văd câteva feţe cunoscute. Adică, pe lângă cea care se-apropie în grabă dinspre… ora patru.

— Ce vrei să spui?

Am încercat să-mi dau seama ce direcţie reprezenta ora patru pe cadranul unui ceas, însă vocea ei s-a şi făcut auzită din dreapta, prin murmurul general, ca unghiile pe o tăbliţă de ardezie.

— Balthazar!

Courtney i-a întins mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să i-o sărute. El i-a strâns-o o singură dată şi a lăsat-o să cadă. Zâmbetul de pe buzele ei strălucitor rujate n-a tremurat nici măcar o clipă.

— Ai avut o vară minunată? Eu am fost la Miami, am făcut furori în cluburi. Absolut fantastic! Trebuie să mergi aco lo cu cineva care cunoaşte locurile la modă.

— Sunt surprinsă să te văd aici, am spus eu. Surprinsă părea să sune ceva mai amabil decât dezamăgită. Anul trecut n-ai lăsat impresia că te-ai fi distrat prea bine.

Ea a ridicat din umeri.

— M-am gândit să abandonez locul ăsta, dar în prima seară când am ieşit în Miami mi-am dat seama că purtam o rochie din sezonul trecut. Iar pantofii mei erau, să zicem, cu trei ani în urma modei. O gafă majoră! E evident că am nevoie să mă pun mai bine la curent, de aceea m-am gândit că o să mă mai descurc eu câteva luni la Evernight. Privirea ei se focalizase deja din nou asupra lui Balthazar. Plus că-mi face întotdeauna plăcere să petrec mai mult timp cu vechii prieteni.

— Dacă aş vrea să aflu mai multe despre modă, am comentat eu, n-aş veni într-un loc unde toată

lumea poartă uniforme.

Buzele lui Balthazar au zvâcnit, ascunzând un surâs. Courtney şi-a mijit ochii, în schimb zâmbetul i-a devenit mai larg când a remarcat puloverul meu lipsit de formă, lălâu, şi fusta ecosez.

— Iar tu n-ai fost niciodată interesată să-nveţi ceva despre modă. E evident. L-a bătut pe Balthazar pe umăr. Ne vedem mai târziu.

S-a îndepărtat agale, cu coada de cal lungă şi blondă legănându-i-se într-o parte şi-ntr-alta.

— Voiam să-ncerc să mă înţeleg mai bine cu ea anul ăsta, am murmurat. Cred că nu m-am schimbat atât de mult pe cât credeam.

— Nu-ncerca să te schimbi. Eşti minunată aşa.

Mi-am ferit privirea cu prudenţă. O parte din mine se gândea: Oh, nu, acum trebuie să-l dezamăgesc din nou pe Balthazar. Cealaltă parte nu putea să nu se bucure de ceea ce-mi spusese. Toată vara fusesem atât de singură — fară Lucas, fară nimeni — şi să ştiu că aveam alături de mine pe cineva căruia îi păsa de soarta mea era ca şi cum aş fi primit o pătură caldă după mai multe luni de frig.

Înainte de a apuca să mă gândesc la cel mai potrivit răspuns, peste mulţime s-a lăsat tăcerea. Ne-am întors cu toţii, instinctiv, către podiumul din capătul opus al holului imens. Doamna Bethany era gata să-nceapă să vorbească.

Purta un costum gri, strâmt, mai apropiat de vestimentaţia secolului douăzeci şi unu decât hainele cu care se îmbrăca de obicei, dar potrivit cu frumuseţea ei sobră. Îşi ridicase părul întunecat, răsucindu-şi-l cu eleganţă într-un coc, iar în urechi îi străluceau cercei cu perle negre. În loc să se uite la elevi, ochii ei negri priveau uşor pe deasupra noastră, ca şi cum abia dacă am fi fost vizibili.

— Bine-aţi venit la Evernight!

Vocea i-a reverberat în sala uriaşă. Toată lumea şi-a îndreptat spatele.

— Unii ne-au mai fost şi înainte alături. Iar voi, ceilalţi, aţi auzit poate de mai mulţi ani vorbindu-se de Academia Evernight, poate chiar în familie, şi v-aţi întrebat dacă o să vă alăturaţi vreodată şcolii noastre.

Era acelaşi discurs ca în anul precedent, însă de data asta l-am auzit altfel. Am auzit minciunile din fiecare frază formulată cu grijă, felul în care li se adresa vampirilor care mai fuseseră acolo, cu douăzeci sau cu două sute de ani în urmă.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, s-a uitat la mine, străpungând mulţimea cu privirea ei de şoim. M-am încordat, aproape aşteptându-mă să mă acuze că mă furişasem în casa ei când lipsise.

Dar a făcut ceva încă şi mai surprinzător. A renunţat la discursul obişnuit.

— Academia Evernight înseamnă altceva pentru fiecare dintre cei veniţi aici, a început ea. E un loc de învăţătură, o tradiţie şi, pentru unii, un refugiu.

Numai dacă eşti o creatură a nopţii, băutoare de sânge, m-am gândit eu. Altminteri? Nu prea are nimic în comun cu un refugiu.

A gesticulat, întinzând o mână către o parte din noii elevi, cu unghiile lungi strălucindu-i roşii în lumina revărsată prin ferestrele cu vitralii. Spre mirarea mea, arăta spre elevii umani — deşi fireşte că ei nu puteau înţelege de ce.

— Pentru a profita cât mai mult de timpul petrecut la Evernight, trebuie să aflaţi ce reprezintă această şcoală pentru colegii voştri. Din acest motiv, îi îndemn pe cei cu mai multă experienţă să fie comunicativi cu elevii noi. Luaţi-i sub aripa voastră. Aflaţi cum sunt vieţile lor, ce îi pasionează, cum le-a fost trecutul. Numai în acest mod îşi poate atinge Academia Evernight adevăratul scop.

Câteva persoane au aplaudat nesigure — oameni care nu ştiau că adevărul era altul.

— OK, a sunat ciudat, a murmurat Balthazar, acoperit de aplauzele anemice. Dacă n-aş şti că nu e aşa, mi-aş închipui că doamna Bethany ne cere tuturor să fim prietenoşi.

Am dat din cap. Gândurile îmi alergau prin minte. De ce voia doamna Bethany să se apropie vampirii de studenţii umani? Dacă nu voia să aibă de suferit vreunul dintre ei — şi continuam să cred că n-o dorea — atunci ce urmărea în realitate?

— Cursurile încep mâine. Pe faţa directoarei a revenit zâmbetul superior, atât de familiar. Folosiţi această zi ca să vă cunoaşteţi colegii, mai ales pe cei noi. Ne bucurăm să vă avem aici — pe toţi — şi sperăm că vă veţi întrebuinţa cu folos marea majoritate a timpului petrecut la Evernight.

— Crezi că-ncepe să ne trateze cu mai multă indulgenţă?

Balthazar s-a întors spre mine în timp ce elevii începeau să se agite din nou.

— Doamna Bethany? Greu de crezut.

Pentru o clipă, m-am gândit să-l întreb ce părere avea despre întregul mister al „politicii de admitere”. Era inteligent şi, cu toate că o respecta pe doamna Bethany, nu lua cuvintele ei drept literă de evanghelie. În plus, se născuse cu mai bine de t rei sute de ani în urmă; avea probabil o perspectivă suficient de largă încât să vadă întrebarea mea într-o lumină diferită şi să vină, probabil, cu un răspuns nou. Însă perspectiva din care privea lucrurile i-ar fi permis să înţeleagă şi că puneam întrebarea din cauza relaţiei mele cu Lucas — de care nu i-ar fi plăcut să i se aducă aminte.

Exact în clipa aceea, el a zâmbit şi şi-a fluturat mâna către altcineva — n-aş fi putut spune către cine anume din mulţime, ţinând cont că era prieten cu aproape toată lumea.

— Ne vedem mai târziu, OK? am strigat în urma lui în timp ce se îndepărta.

— Cu siguranţă.

Pentru o clipă, m-am simţit singură fară el. Eram înconjurată de vampiri — vampiri adevăraţi, energici, senzuali şi puternici, cu secole de experienţă deşi aveau chipuri frumoase şi tinere. Eu nu eram încă pe de-a-ntregul vampir şi distanţa dintre noi nu se micşorase prea mult în timpul primului meu an petrecut la Evernight. În comparaţie cu ei, încă mai eram mică, naivă şi stângace.

Un motiv în plus ca să pornesc imediat să urc scările, am decis. In anul acela aveam o nouă colegă de cameră şi eram nerăbdătoare s-o salut.

Când am intrat în dormitorul meu, Raquel a oftat.

— Bine-ai revenit… în iad!

Era trântită de-a latul saltelei sale goale, cu braţele întinse. Sacul ei marinăresc zăcea grămadă pe podea, parcă dezumflat, iar hainele şi rechizitele erau împrăştiate împrejur. Părea că-şi scuturase sacul să-l golească şi se oprise aici cu despachetatul.

— Şi mie-mi pare bine că te revăd. M-am aşezat pe marginea patului meu. Credeam c-o să fii cel puţin încântată că anul ăsta suntem colege de cameră.

— Crede-mă, e singurul motiv pentru care suport să mă aflu din nou aici. Părinţii tăi au mituit-o cumva pe doamna Bethany, sau cam aşa ceva? în cazul ăsta le sunt datoare vândută.

— Nu, n-a fost decât noroc la tragerea la sorţi.

Ceea ce era aproape o minciună. Părinţii mei nu-i ceruseră doamnei Bethany niciun fel de favoruri, dar, după toate aparenţele, în anul acela numărul vampirilor admişi era impar, ca şi al oamenilor — atât pentru băieţi, cât şi pentru fete. Pentru că eu aveam nevoie de hrană obişnuită mai des decât beam sânge, se considerase că aveam cele mai multe şanse să ascund adevărul faţă de o elevă umană, în condiţiile în care mâneam în camerele noastre, aşa cum făcea toată lumea la Evernight.

însă s-o am colegă pe Raquel — ăsta fusese noroc. Asta, plus faptul că aproape toate celelalte fete care veniseră acolo pentru al doilea an de liceu se asiguraseră că-l fac pe al treilea altundeva. Nu puteam să le condamn.

— Ei, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez tonul glumeţ, pe lângă ocazia de a petrece mai mult timp în fascinanta mea companie, ce altceva te-a făcut să te-ntorci? Ştiu că aveai alte planuri.

— Fără nicio supărare, nici măcar fascinanta ta companie n-a fost suficientă ca să mă facă să mă răzgândesc.

Raquel s-a rostogolit pe burtă, aşa că acum stăteam din nou faţă în faţă. Părul ei negru era tăiat chiar mai scurt decât în anul precedent; dar cel puţin se dusese la un frizer care-o tunsese astfel încât să arate bine, deşi oarecum punk.

— Le-am spus părinţilor mei că vreau să-ncerc altceva. Poate să stau la bunici, la Hudson, să merg la şcoală acolo. Nici măcar n-au vrut s-audă. Academia Evernight e „particulară” şi „exclusivistă” şi asta ar trebui să fie de-ajuns pentru mine, aşa au spus.

— Chiar şi după ce-au aflat de… de Erich…

Raquel a strâmbat din buze, încruntându-se.

— Au spus că probabil nu-ncerca decât să flirteze cu mine. Că sunt prea distantă faţă de băieţi şi că ar trebui să-nvăţ să „răspund cu afecţiune când îi plac cuiva”.

M-am holbat la ea, îngrozită. Erich îşi manifestase cu un zel exagerat dorinţa de a fi prietenul ei. Fusese un vampir care intenţiona s-o hăituiască şi s-o ucidă. Raquel nu o ştia, dar îşi dăduse seama că era periculos. Dacă eu le-aş fi spus părinţilor mei că mă speriase cineva măcar pe jumătate atât de tare cum o speriase pe ea Erich, tata m-ar fi strâns la piept până ce m-aş fi simţit din nou în siguranţă, iar mama s-ar fi repezit probabil cu o bâtă de baseball la oricine ar fi îndrăznit să-i ameninţe fetiţa. Părinţii lui Raquel râseseră de ea şi o trimiseseră înapoi, în locul pe care-l ura.

— Îmi pare rău, am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-or să mă asculte. N-au făcut-o niciodată. Nici măcar atunci când…

— Când ce?

Raquel nu mi-a răspuns. În schimb, s-a ridicat în capul oaselor şi a arătat cu un deget acuzator către peretele din spatele meu.

— Vasăzică ne-am îndrăgostit de Klimt?

Îmi atârnasem tabloul deasupra patului. Sărutul era atât de important pentru mine, încât uitasem că Raquel nu-l mai văzuse.

— Ce? Nu-ţi place?

— Bianca, tabloul ăsta e pur şi simplu un clişeu. Ai putea să-l pui, de exemplu, pe ornamentele cu magnet pentru frigider, pe căni de cafea şi pe alte chestii de acelaşi soi.

— Puţin îmi pasă.

Poate că e stupid să-ţi placă un anumit obiect numai pentru că le place tuturor celorlalţi, dar, dacă mă-ntrebaţi pe mine, e încă şi mai stupid să nu-ţi placă fiindcă îi place oricui altcuiva.

— E frumos, e unul dintre lucrurile mele preferate şi e în jumătatea mea de cameră. Şi cu asta basta.

— Aş putea să vopsesc partea mea de cameră în negru, m-a ameninţat Raquel.

— Nici n-ar fi chiar aşa de rău. Mi-am imaginat că am fi putut lipi stele fosforescente pe pereţi şi pe tavan, exact ca în camera mea, când eram mică. De fapt ar fi chiar extraordinar. Păcat că doamna Bethany n-o să ne lase s-o facem.

— Cine-a zis c-o să obiecteze? Au făcut orice altceva pentru ca locul ăsta să-ţi dea cât mai mulţi fiori cu putinţă. De ce sa nu vopsească totul în negru?

Mi-am imaginat cum ar fi arătat turnurile de piatră ale şcolii dacă ar fi fost de un negru lucios — tot ce mai lipsea ca să te crezi în castelul lui Dracula.

— Chiar şi băile. Chiar şi garguiele. Nu credeam că am putea face Evernight-ul să pară mai înspăimântător, dar e posibil, nu?

— Şi tot ar fi mai bine decât acasă.

Ochii lui Raquel arătau ciudat când a spus asta — atât de obosiţi încât, ca spirit, părea mai bătrână decât vampirii care ne înconjurau.

Am vrut s-o întreb mai multe despre cele petrecute cu părinţii ei, dar n-am ştiut cum. Când mă străduiam să-mi găsesc cuvintele, ea s-a grăbit să spună:

— Haide, ajută-mă să dau deoparte rahaturile astea.

— Ce rahaturi?

— Lucrurile mele.

— Oh, am zis, dând aprobator din cap când ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre cutiile ei şi spre sacul marinăresc din colţ. Rahaturile alea.

După ce am făcut patul ei şi i-am aşezat în ordine cele câteva lucruri, Raquel a vrut să tragă un pui de somn. N-avea părinţi bogaţi, ca majoritatea elevilor umani de la Evernight; în loc să fie adusă până la uşa din faţă a academiei într-o berlină de lux, fusese nevoită să ia înainte de răsăritul soarelui un autobuz de la Boston, să facă două transbordări şi să găsească apoi un taxi care s-o aducă la destinaţie. Era epuizată cu desăvârşire şi a adormit chiar înainte de a avea timp să-mi leg şireturile la pantofi, ca să ies din cameră.

Raquel a venit în locul ăsta cu o bursă, m-am gândit eu. Asta-nseamnă că, în realitate, doamna Bethany o plăteşte ca să urmeze cursurile şcolii. De ce o face?

Toţi studenţii umani sunt aici dintr-un anumit motiv, şi Raquel dovedeşte că nu e vorba de bani. Dar atunci despre ce e vorba? Raquel e, cumva, chiar mai importantă decât ceilalţi?

Mai multe întrebări, încă niciun răspuns.

Am ieşit pe pajişte, să văd cât se schimbase Evernight-ul acum, când erau aici ceilalţi elevi. Cei umani vorbeau între ei cu însufleţire, făcându-şi prieteni noi, în vreme ce vampirii îi priveau, apatici şi dispreţuitori.

Mi-a chiorăit stomacul. Aproape că se făcuse ora prânzului. Am sperat că eram singurul vampir care se gândea la mâncare când ne uitam la oameni, dar probabil că nu era aşa.

— Sal', Binks!

În toată viaţa mea, Binks nu-mi mai spusese nimeni, niciodată, dar am ştiut cine putea să fie, chiar înainte de a-i recunoaşte vocea.

— Vie!

Venea spre mine alergând în salturi şi zâmbind larg. I 'ăcuse, ca de obicei, câteva mici modificări ale uniformei de la Evernight; în loc de culorile şcolii, avea pe cravată o dansatoare de hula pictată manual, iar mult îndrăgita lui şapcă l'liillies îi acoperea capul. Am alergat râzând unul în braţele celuilalt, şi el m-a învârtit, săltându-mă cu totul de la pământ.

Când mi-a dat drumul, eram ameţită, dar continuam să zâmbesc.

— Ai avut o vară frumoasă? Am primit fotografiile tale din Buenos Aires, dar pe urmă n-a mai sosit nicio veste de la tine.

— După distracţia de pe litoral, am fost pus la muncă. Woodson Enterprises are un program de angajare de ucenici pe durata verii şi tata nu mai spunea altceva decât: Trebuie să-nveţi cum se trag sforile în afacerea familiei. Dar ca ucenic? Nu-nveţi nimic despre trasul sforilor. Înveţi numai cum le place oamenilor cafeaua. Mi-am petrecut restul verii străduindu-mă să-mi aduc aminte cine voia ceai fierbinte cu lapte de soia. Cu adevărat jalnic. Tu ai fost blocată aici tot timpul?

— Mi-am petrecut ziua de 4 Iulie în D.C. În cea mai mare parte a timpului, mama ne-a târât pe la monumente şi alte chestii. Dar Muzeul de Istorie Naturală a fost foarte mişto — expun nişte meteoriţi care ar fi putut realmente atinge…

Mâna lui Vie s-a furişat către buzunarul fustei mele. M-am prefăcut că nu văd plicul pe care-l ţinea. Inima a-nceput să-mi bată mai repede.

— Ei, a fost distractiv. Cel puţin am reuşit să plec din locul ăsta pentru o săptămână în timpul verii, fiindcă e tot atât de plictisitor ca în restul anului, ba chiar mai rău când eşti, practic, singură. Mă bâlbâiam, fără să dau vreo atenţie propriilor mele cuvinte. În weekenduri, am fost uneori la Riverton, şi cam atât. Ăă, da.

— Trebuie să stăm de vorbă mai târziu. Vic a înţeles, evident, că în clipa aceea nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de obiectul pe care tocmai mi-l strecurase în buzunar. Vrei să ne-ntâlnim după cină? Poţi să faci cunoştinţă cu noul meu coleg de cameră. Pare destul de mişto.

— OK, sigur. Aş fi fost de acord şi dacă Vie ar fi sugerat să ne-ntâlnim ca să ne radem pe cap. Adrenalina îmi alerga prin vene, năucindu-mă. Ne-ntâlnim aici?

— Ai ghicit.

M-am îndepărtat în fugă, fără niciun alt cuvânt, îndreptându-mă glonţ către pavilionul din fontă de la marginea pajiştii. Din fericire, acolo nu ajunsese până atunci niciun alt elev, ceea ce însemna că încă-l mai aveam doar pentru mine.

Am urcat treptele şi m-am aşezat pe una dintre bănci. Bolta deasă de iederă m-a ferit de soare în vreme ce-mi duceam mâna la buzunar, scoţând ceea ce-mi strecurase Vie acolo — un plic mic, alb, pe care era scris doar numele meu.

În prima clipă n-am fost în stare să-l deschid. N-am putut decât să fixez cu privirea scrisul pe care mi-l aminteam atât tie bine. Scrisoarea îmi fusese trimisă, prin intermediul lui Vie, de colegul lui de cameră din anul precedent.

Lucas.

Capitolul 3

Bianca,

Ştiu că a trecut mult prea mult timp. Sper că, în toată perioada asta, nu ţi-ai verificat e-mailurile aşteptându-te să primeşti veşti de la mine; contul meu de la Evernight a fost anulat, iar la Crucea neagră computerul nostru e destul de bine păzit. În plus, cred că şi contul tău de la Evernight e monitorizat.

Dar n-am senzaţia că s-a scurs chiar atât de multă vreme de când am stat de vorbă ultima oară. Uneori mi se pare că vorbesc cu tine tot timpul, în fiecare clipă, şi trebuie să-mi reamintesc mie însumi că nu eşti aici ca să m-auzi, oricât de mult mi-aş dori-o.

Ca să-ţi spun adevărul, n-a fost cine ştie ce vară. Ne-am dus în Mexic pentru două săptămâni, dar nu ca să ne petrecem vremea jucând volei sau bând bere Corona. De fapt, în cea mai mare parte a timpului am ajuns să dorm pe platforma camionetei. Jur pe Dumnezeu că încă mai simt denivelările metalului pe şira spinării. Nicidecum amuzant.

Lucas nu-mi explica de ce fusese în Mexic sau cu cine fusese. Nu era necesar; ştiam. Crucea neagră se dusese acolo la vânătoare de vampiri.

În cea mai mare parte a timpului reuşeam să nu-mi aduc aminte că băiatul pe care-l iubeam făcea parte din Crucea neagră. Şi totuşi exista, exista realitatea dură care împărţea lumea în două jumătăţi: a mea şi a lui.

Mama lui Lucas intrase în Crucea neagră înainte de naşterea lui, şi fusese crescut de grupul acela — singura familie pe care-o cunoscuse vreodată. Fusese învăţat încă din copilărie că toţi vampirii erau răi, că era corect să fie ucişi.

Însă descoperise că lucrurile nu erau chiar atât de simple. (', u toate că se-ndrăgostise de mine înainte de a afla că mă născusem din părinţi vampiri şi că urma să devin eu însămi vampir într-o bună zi, descoperirea adevărului nu-i schimbase sentimentele. Nimic nu mă surprinsese şi nu mă emoţionase vreodată mai mult decât clipa în care-mi mărturisise că încă-şi mai dorea să fie cu mine, că încă mai avea încredere în mine. Deşi îi băusem sângele.

Dacă citeşti asta, înseamnă că vampirii nu percheziţionează lucrurile lui Vie. Evident că el nu ştie ce se petrece de fapt la Evernight şi că are de-a face cu vampiri. Ceea ce înseamnă că nu e corect să fie pus în pericol. Un schimb de bilete din când în când — probabil că e tot ce putem reuşi.

Dar ştiu că nu e de-ajuns, nici pentru tine, nici pentru mine.

Oh, nu! Mi-am îndreptat spatele, strângând paginile între degete cu atâta putere, încât le-am mototolit. Lucas urma să-mi spună că era prea riscant să păstrăm legătura? Că nu ne mai puteam vedea niciodată?

Dacă aş fi mai bun decât sunt, aş rupe legătura cu tine. Ştiu că-ţi cer să fii împotriva părinţilor tăi şi, cu doamna Bethany sujlându-ţi în ceafă, până şi citirea acestei scrisori te pune în pericol. Ar trebui să fiu puternic şi să plec departe de tine.

Dar nu pot. Bianca, de-acum sunt câteva săptămâni de când mă străduiesc să mă conving, şi pur şi simplu nu pot. Trebuie să te revăd cumva. Curând, sper, fiindcă nu cred că sunt capabil să mai rezist.

Ne vom îndrepta în scurtă vreme din nou spre Massachusetts — revenind nu prea departe de Riverton, după cum se dovedeşte. S-ar părea că o mică parte dintre noi vom fi trimişi în cercetare în împrejurimile Amherst-ului.

Ai putea ajunge cumva la Amherst în primul weekend din octombrie? Dacă reuşeşti, ne întâlnim în gară, la miezul nopţii — vineri sau sâmbătă, când poţi veni. O să te-aştept în ambele nopţi, pentru orice eventualitate.

Îmi dau seama că e posibil să nu mai am niciun motiv să-ţi cer asta. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut şi n-am mai putut să stăm de vorbă, şi poate acum nu mai ai aceleaşi sentimente. Părinţii tăi au avut când să te convingă de faptul că am o influenţă negativă asupra ta, iar dacă te sperie Crucea neagră, nu cred că pot să te condamn. În plus, o fată frumoasă nu trebuie lăsată prea mult timp singură. Poate acum eşti cu altcineva, de exemplu cu Balthazar.

Mi-am adus aminte de stilul moderat în care flirtase Balthazar în aceeaşi dimineaţă — şi de

căldura care mă cuprinsese ca răspuns — şi m-am simţit brusc stânjenită, de parcă Lucas ar fi tras cu urechea şi ar fi auzit mai mult decât voiam să-i dezvălui.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci… nu pot spune că aş fi fericit pentru tine, căci ceea ce m-ar cuprinde nu s-ar numi „fericire”. Însă te-aş înţelege. Îţi promit. Te rog doar să-mi trimiţi cumva vorbă la Amherst; să ştiu.

Dar sentimentele mele nu s-au schimbat. Continui să te iubesc, Bianca. Cred că te iubesc mai mult decât atunci când ne-am luat rămas-bun, şi nici măcar nu mi-am imaginat că e cu putinţă. Dacă există o cât de mică şansă să mă mai iubeşti şi tu, atunci trebuie să-ncerc.

OK, tot citesc scrisoarea asta şi am senzaţia că nu spune tot ce aş vrea să-ţi spun. Nu mă pricep la vorbe. Cred c-o ştii deja, nu? Dacă vii la Amherst, jur că voi găsi cuvintele potrivite. Sau poate nu vom avea nevoie de cuvinte.

Te iubesc.

Lucas

Am clipit de câteva ori, repede, încercând să-mi limpezesc ochii care-mi înotau în lacrimi. Scrisoarea vibra între degetele mele tremurătoare şi îmi simţeam inima bătând ca o tobă. Iu i lipa aceea aş fi fost în stare s-o rup la fugă către Amherst, pe ilrum şi peste dealuri, şi s-ajung în câteva minute — nu, in câteva secunde — dacă aş fi ştiut cum; poate ar fi fost de-ajuns să-nchid ochii şi să-mi doresc să fiu acolo. O doream cu atâta ardoare!

Legătura dintre noi era în schimb firavă; nu ne uneau decât foile de hârtie aduse pe furiş şi promisiunea unei întâlniri. Era tot ce puteam avea, fiindcă probabil Lucas nu se înşela în privinţa monitorizării e-mailurilor. În ciuda procedeelor ei primitive, de modă veche, doamna Bethany reuşea să stăpânească orice realizare a progresului tehnic ca să-şi păstreze controlul deplin asupra şcolii. Fără nicio îndoială că domnul Yee luase măsurile necesare pentru ca directoarea să poată citi toate e-mailurile din conturile academiei.

Până şi legătura noastră prin poştă părea un miracol acum, când ţineam în mână scrisoarea lui Lucas. Împăturise paginile în interiorul unei felicitări, al unei felicitări obişnuite — care nu conţinea niciun mesaj, iar fotografia de pe ea reprezenta constelaţia Andromeda. Ar fi putut s-o cumpere dintr-un muzeu sau dintr-un planetariu. Nu uitase că-mi plăceau stelele.

Râsete care răsunau pe pajişte m-au făcut să-mi ridic privirea. Courtney şi câţiva dintre prietenii ei se plimbau pe margine, râzând de unii dintre noii elevi umani. Avea grijă să-i arate cu degetul. Cu un an în urmă, mă intimida atât de mult! Acum mi se părea tot atât de insignifiantă ca o muscă bâzâitoare în timpul unui picnic.

Însă prezenţa ei mi-a adus aminte că aproape toţi vampirii de la Evernight ştiau de Crucea neagră şi de Lucas. Felicitarea din mâinile mele era dovada comunicării cu „duşmanul”. Trebuia s-o distrug cât mai curând.

Măcar Lucas alesese o imagine pe care-o puteam vedea oricând, pe care nu mi-o putea lua nimeni.

— Asta e Andromeda, i-am spus lui Raquel, arătându-i cerul nopţii.

Ne pierdeam vremea pe pajişte după cină — vorbesc despre cina noastră obişnuită. Pregătiserăm sandvişuri cu ton în dormitorul nostru; după ce avea să intre Raquel în pat, trebuia să reuşesc cumva să iau câteva sorbituri, probabil lacome, din termosul cu sânge pe care-l ţineam în sertarul măsuţei de toaletă. Prima zi, şi orele mele de masă reprezentau deja o complicaţie, dar pur şi simplu trebuia să găsesc o soluţie.

— Andromeda? Raquel s-a uitat în sus cu ochii mijiţi. E din mitologia greacă, nu-i aşa? îi ţin minte numele, dar nu-mi amintesc nimic altceva despre ea.

— Victimă sacrificată, salvată de Perseu, capul Meduzei, bla, bla, bla. Vie s-a apropiat de noi cu mâinile în buzunare 1 lei, îl cunoaşteţi pe colegul meu de cameră?

Am făcut ochii mari când mi i-am desprins de stele şi am întors capul, focalizându-mi privirea asupra siluetei de lângă Vie.

— Ranulf?

El şi-a ridicat mâna, fluturându-şi-o cu sfială. Părul lui moale, castaniu, era tuns tot castron, aşa

cum fusese cu un an în urmă — şi, probabil, cum era de o mie de ani încoace. (Conceptul de modernism îi era străin; fiecare oră de clasă ora pentru el o provocare, îi venea greu să înţeleagă despre ce se vorbea, şi cu atât mai greu să reţină. Şi el era vampirul ales drept coleg de cameră pentru un om? Ce-o fi fost în capul doamnei Bethany?

— Sal', Ranulf. Raquel nu s-a ridicat şi nu i-a întins mâna, dar, pentru ea, chiar şi faptul că i se adresa unui străin era un gest prietenesc. Mi-aduc aminte că te-am văzut aici anul trecut. Pari OK. Adică… nu eşti o brută. Spre deosebire de Courtney şi de patrula ei de javre.

Era clar că Ranulf nu ştia ce să-nţeleagă din asta. După o ezitare de o clipă, s-a mulţumit să dea din cap. Măcar învăţase să blufeze.

— Vă uitaţi la stele, eh? Vie s-a lăsat să cadă pe iarbă, alături de noi, cu obişnuitul lui zâmbet strâmb. Uitasem că te ocupi de asta.

— Dacă mi-ai vedea telescopul, n-ai mai uita niciodată.

— E mare? a întrebat el.

— Enorm, am spus, cu încântare. Telescopul era unul dintre lucrurile mele de care mă simţeam mândră. Aş vrea să-l fi adus aici, jos, în seara asta. Cerul e incredibil de senin.

Vic a ridicat un deget către boltă, ca şi cum ar fi desenat o mică buclă.

— Şi aia e Andromeda, corect?

Eu am dat din cap.

— O vezi, Ranulf?

— Dacă văd formele de pe cer? s-a aventurat el să întrebe, aşezându-se şovăitor lângă noi.

— Da, constelaţiile. E nevoie să ţi le arătăm?

— Când mă uit la cer, nu văd forme, ne-a explicat, cu răbdare. Văd sufletele celor care au murit înaintea noastră, veghindu-ne tot timpul.

M-am încordat, aşteptându-mă să-i văd pe ceilalţi speriindu-se şi punându-i întrebări la care să nu poată răspunde. Dar Raquel s-a mulţumit să-şi dea ochii peste cap; iar Vic a dat încet din cap, meditând la cuvintele lui.

— Asta-i o chestie profundă, omule.

Ranulf a avut nevoie de o clipă ca să se gândească la un răspuns potrivit.

— Şi tu eşti profund, Vie.

— Mulţumesc, tipule.

Vie i-a dat un pumn în umăr.

Mi-am înăbuşit râsul şi m-am rostogolit pe spate, să mă uit la stele. Doamna Bethany îl alesese pe Ranulf drept coleg de cameră pentru un om; îl alesese pe Vie ca să locuiască împreună cu un vampir. Părea să-şi fi dat seama că Vie nu-şi tăcea probleme pentru lucruri mărunte şi că avea să ignore pur şi simplu obiceiurile bizare ale colegului său de cameră.

Dovedise încă o dată ce intuiţie pătrunzătoare avea — şi cât de bine ne înţelegea pe toţi, chiar şi pe Vie. Ceea ce m-a lăcut să mă bucur că distrusesem deja felicitarea şi scrisoarea lui Lucas. Mi-ar fi plăcut să mă agăţ de ele la nesfârşit, dar era prea periculos. În plus, continuam să am stelele.

Am urmărit iarăşi şi iarăşi stelele galaxiei Andromeda pe cerul nopţii. Luna octombrie mi se părea la o mie de ani distanţă; n-avea cum să fie vreodată suficient de aproape.

Capitolul 4

După primul val de euforie, am fost nevoită să-mi pun o întrebare: Cum aveam s-ajung la Amherst?

Elevilor nu le era permis să ţină vehicule la Academia Evernight. Nu că aş fi avut eu unul, dar nici măcar nu puteam să-l împrumut de la un prieten.

— De ce nu li se îngăduie elevilor să aibă maşini? l-am întrebat pe Balthazar, cu voce scăzută, într-una dintre primele zile de şcoală, când ieşeam de la ora de engleză. Foarte mulţi dintre cei de aici au condus maşini de când acestea există pe lume. Ai zice că doamna Bethany nu-i consideră demni de încredere când sunt la volan.

— Uiţi că Evernight există dinaintea automobilelor. Când a fost înfiinţată academia, toată lumea ar fi venit cu cai şi cu trăsuri, care ar fi fost mult mai dificil de ţinut aici decât maşinile. Caii trebuie hrăniţi, şi trebuie rânite grajdurile.

— Avem cai în grajduri.

— Avem şase. Nu trei sute. E o mare diferenţă când trebuie să-i hrăneşti…

— Şi să răneşti grajdurile, am încheiat eu în locul lui, strâmbându-mă.

— Exact. Ca să nu mai vorbesc de toate sentimentele rănite când unora li s-ar fi făcut foame şi ar fi luat o gustare din mijlocul de transport al altuia.

— Fac pariu că aşa s-ar fi întâmplat.

Bieţii cai!

— Totuşi, nu cred că ar fi cineva în pericol să guste dintr-o Toyota. Şi aici e loc berechet pentru parcare. Aşa că, de ce n-a schimbat doamna Bethany regulile?

— Doamna Bethany? Să schimbe ea o regulă?

— Bine punctat.

Doamna Bethany îşi prezida orele cum prezidează un judecător în sala tribunalului: privea pe toată lumea de sus, îmbrăcată în negru şi cu o autoritate incontestabilă.

— Shakespeare, a spus ea, cu vocea răsunându-i puternic in încăpere.

Aveam cu toţii în faţă câte o ediţie a operelor complete ale scriitorului, legată în piele.

— Până şi cei mai puţin instruiţi dintre voi trebuie să-i fi studiat până acum piesele de teatru, într-un context sau altul, nu?

Oare mi se păruse, sau spunând „cei mai puţin instruiţi” se uitase la mine? Dat fiind zâmbetul superior al lui Courtney, poate că nu fusese doar imaginaţia mea. M-am făcut mică în bancă şi am rămas cu ochii la coperta cărţii.

Deoarece sunteţi cu toţii deja familiarizaţi cu Mi. Ikespeare, aţi putea întreba, pe bună dreptate: de ce? De ce din nou? Doamna Bethany vorbea gesticulând, şi unghiile ei lungi, groase, cu rizuri, mă duceau cu gândul la nişte gheare. În primul rând, o înţelegere profundă a lui Shakespeare reprezintă, de veacuri, unul dintre fundamentele culturii occidentale. Ne putem aştepta să rămână astfel în secolele care vor urma.

Educaţia primită la Evernight nu era menită să te pregătească pentru facultate, nici să-ţi dezvolte inteligenţa şi să-ţi ofere mai multă fericire. Avea rolul de a-i susţine pe elevi în timpul vieţii incredibil de lungi a morţilor vii. Încercam să-mi imaginez această durată de viaţă încă de când eram de-o şchioapă şi aflasem că mă deosebeam de ceilalţi copii de la grădiniţă.

— În al doilea rând, de când au fost scrise, aceste piese au fost interpretate în mai multe moduri diferite. În timpul vieţii sale, Shakespeare a fost un comediant popular. Pe urmă a devenit un poet şi un artist ale cărui lucrări erau menite să fie citite de savanţi, nu să distreze spectatorii. În ultimii o sută cincizeci de ani, piesele lui au ieşit din nou la lumină, ca spectacole de teatru. Cu toate că limbajul lor devine tot mai nefamiliar pentru urechile moderne, subiectele alese ni se adresează în ziua de azi cu foarte multă convingere — uneori, în moduri pe care probabil că nici măcar Shakespeare însuşi n-ar fi putut să le intuiască.

Deşi vocea doamnei Bethany îmi încorda întotdeauna nervii la maximum, nu puteam să nu mă simt încurajată fiindcă în anul acela urma să ne concentrăm asupra lui Shakespeare. Părinţii mei erau maniaci în privinţa lui; îmi dăduseră numele unui personaj din îmblânzirea scorpiei, spunându-mi că erau siguri că acest nume, ales din operele lui Shakespeare, avea să le mai fie familiar oamenilor vreme de alte sute de ani în viitor. Tata se dusese chiar să-l vadă pe William Shakespeare jucând în câteva piese, pe vremea când nu era nimic mai mult decât un autor printre mulţi alţii care se străduiau să atragă publicul londonez. Aşa că, înainte de a fi împlinit zece ani, ştiam pe dinafară cântecul funebru din Cymbeline, văzusem Romeo şi Julieta, în versiunea lui Baz Luhrmann, pe DVD, de vreo douăzeci de ori, şi ţineam sonetele pe raftul cu volumele mele preferate. Doamna Bethany ar fi putut să-mi facă viaţa grea şi în anul acela, dar cel puţin eram pregătită pentru toate piedicile pe care mi le-ar fi putut pune.

Încă o dată, ea a părut să-mi fi citit gândurile. S-a apropiat agale, oprindu-se lângă banca mea, de unde am simţit mirosul de lavandă care părea s-o înconjoare în permanenţă, şi a spus:

— Pregătiţi-vă să vedeţi cum vă sunt puse la îndoială toate convingerile pe care vi le-aţi format până acum asupra operelor lui Shakespeare. Aceia dintre voi care-şi imaginează că pot afla totul despre ele din adaptările cinematografice moderne sunt sfătuiţi să se gândească mai bine.

Până la sfârşitul orei, am cugetat asupra potenţialei necesităţi de a reciti Hamlet. Când părăseam sala de clasă unul câte unul, am văzut-o pe Courtney strecurându-se către doamna Bethany şi spunându-i ceva cu voce joasă, evident sperând să nu lie auzită de urechi indiscrete.

Doamna Bethany nu se ferea.

— N-o să mă răzgândesc. Trebuie să-ţi refaci raportul, domnişoară Briganti, fiindcă e necorespunzător.

— Necorespunzător? De oripilare, gura lui Courtney luase forma perfectă a unui O. Să descoperi cum să pătrunzi în cele mai selecte cluburi din Miami — e ceva cu adevărat important!

— Dacă apreciezi importanţa după o serie de standarde dubioase, presupun că poate fi adevărat. Insă, oricum ar fi, nu-ţi poţi prezenta raportul sub forma unor numere de telefon mâzgălite pe şerveţele de cocteil.

Cu asta, doamna Bethany a părăsit cu graţie încăperea.

Courtney a ieşit furioasă în urma ei, cu paşi apăsaţi.

— Grozav! Acum te pomeneşti că trebuie să dactilografiez.

îmi doream să-i fi putut spune povestea lui Raquel, care n-o putea suferi pe Courtney în aceeaşi măsură ca mine şi care avea să fie probabil foarte prost dispusă după prima zi petrecută în şcoala pe care o detesta atât de mult. În schimb, în seara aceea ne-am pierdut vremea în dormitorul nostru, vorbind despre orice altceva în afara celor petrecute în clasă.

Din nefericire, Raquel n-a părăsit camera decât o singură dată, pe toată durata serii. Ieşirea ei până la baie mi-a oferit suficient timp ca să iau vreo două înghiţituri lacome de sânge, care nu mi-au fost nicidecum de-ajuns. Mi-era din ce în ce mai foame, şi în cele din urmă am insistat ca Raquel să stingă lumina mai devreme.

Odată ce a părut să fi adormit în sfârşit, mi-am azvârlit păturile de pe mine şi m-am dat jos din pat pe furiş. Raquel nu s-a clintit. Mi-am scos cu grijă termosul cu sânge din ascunzătoare. Am ieşit pe coridor în vârful picioarelor şi m-am uitat în jur, convingându-mă că nu se mai afla nimeni acolo. Drumul era liber.

Mi-am luat în calcul toate opţiunile înainte de a o porni grăbită pe culoar, către casa scărilor. Treptele de piatră erau reci noaptea, mai ales fiindcă nu eram îmbrăcată decât cu o pereche de boxeri şi cu o cămaşă scurtă, de bumbac. Dar, din cauza frigului, era puţin probabil să vină cineva acolo în toiul nopţii şi să mă surprindă bând sânge.

Călduţ, m-am gândit, scârbită, când am luat prima înghiţitură. Îl încălzisem la microunde chiar în ziua aceea, însă ceva mai devreme, şi nici măcar termosul nu putea să-l păstreze cald la nesfârşit. N-avea importanţă. Fiecare gură de lichid arămiu se revărsa în mine ca un curent electric. Dar tot nu era de-ajuns.

Aş fi vrut să fie mai cald sângele. Să fie viu.

Cu un an în urmă, Patrice se furişa tot timpul afară, să prindă veveriţe pe pajişte. Eu nu puteam s-o fac? Nu puteam să-mi înfig colţii într-o veveriţă? Crezusem întotdeauna că nu eram în stare. De fiecare dată când mă imaginam facând-o, mă gândeam la blana care mi-ar fi rămas printre dinţi. Bleah!

Aceeaşi imagine îmi trezea acum alte senzaţii. Nu mă mai gândeam nici la blană, nici la ţipăt, nici la altceva de acelaşi gen. Mă gândeam în schimb la inima minusculă, bătând atât ile repede, mă gândeam că aş fi putut simţi chiar şi-n vârful limbii acel tic-tac-tic-tac. Şi ar fi sunat atât de plăcut când aş li muşcat şi toate oasele mărunte ar fi pocnit, ca boabele de porumb în cuptorul cu microunde…

Chiar mi-a trecut aşa ceva prin gând? Dezgustător!

M-am gândit că era dezgustător — dar nu m-am simţit dezgustată. Continuam să simt că o veveriţă vie ar fi fost cel mai delicios lucru din lume, în afară de sângele omenesc.

Am închis ochii şi mi-am adus aminte cum fusese să beau sângele lui Lucas, care stătea întins sub mine, strângându-mă în braţe. Nimic nu se compara cu asta.

Pe casa scării a trosnit ceva.
— Cine-i acolo? am întrebat, tresărind.
Mi-a răspuns ecoul cuvintelor mele. Am repetat, cu voce mai înceată:
— Cine-i acolo? E cineva?
Mi s-a părut că aud din nou: un trosnet straniu, ca atunci când se sparge gheaţa. S-a apropiat, de parcă ar fi urcat scările. M-am grăbit să-nşurubez capacul termosului, ca să nu vadă niciun elev uman că beam sânge. M-am repezit pe coridor şi am încercat să-mi dau seama ce putea face un asemenea zgomot.
Se mai furişase vreo altă fată în afara zonei dormitoarelor pentru o gustare, aşa cum făcusem eu? Sunetul semăna cu pocnetul cuburilor de gheaţă după ce fuseseră aruncate în apă. Pe urmă mi-am înăbuşit un chicotit la gândul că ar fi putut fi un băiat, furişându-se acolo, dornic să-i facă o vizită fetei de care-i plăcea. Sau poate nici nu era o persoană. Ar fi putut fi doar reacţia clădirii vechi la frigul tot mai pronunţat al toamnei.
Trosnetul s-a auzit mai aproape. Aerul din jurul meu s-a răcit brusc, de parcă tocmai aş fi deschis uşa unui frigider. Mi s-a zbârlit părul, pielea mi s-a făcut ca de găină. Răsuflarea îmi era ceţoasă şi am avut din nou impresia că se uita cineva la mine.
Ceva mai departe, în josul treptelor, am văzut licărind o lumină. Pâlpâia ca flacăra unei lumânări, dar era de un albastru-verzui strălucitor, ca apa unei piscine. Pe piatră unduiau panglici de lumină. Era o imagine nepământeană, ca şi cum livernight s-ar fi aflat sub apă.
Acum tremuram de frig, şi am scăpat termosul din mână. I n clipa când a zăngănit pe podea, lumina s-a făcut nevăzută. Aerul din jur s-a încălzit instantaneu.
Asta n-a fost o reflexie, m-am gândit. N-a fost imaginaţia mea.
Atunci ce naiba era?
Uşa cea mai apropiată de scări s-a deschis. Courtney stătea acolo, într-o cămaşă de noapte de un roz aprins, cu părul blond răvăşit în jurul feţei.
— Ce-ai păţit?
— Îmi cer scuze, am mormăit, aplecându-mă să-mi ridic termosul. A trebuit să mă furişez afară ca să mănânc. Cred că mi-am pierdut controlul mâinii.
Până la urmă aveam să-i povestesc cuiva ce văzusem, dar Courtney era ultima persoană pe care aş fi ales-o drept confidentă. Chiar şi recunoaşterea unui fapt atât de simplu ca scăparea termosului din mână a facut-o să-şi dea ochii peste cap.
— Doamne, prinde şi tu un şoarece, ca orice persoană normala. Dar, în loc să trântească uşa, s-a mutat de pe un picior pe altul, apoi a spus: Cred că e într-adevăr o treabă împuţită.
— Scăpatul termosului din mână?
Ea s-a încruntat.
Furişatul afară ca să mănânci. În privinţa colegelor de. Amеră, ai tras paiul scurt.
Raquel nu e paiul scurt!
— Cum spui tu…
. Şi a trântit uşa.
O clipă, nu cumva Courtney tocmai încerca să mă trateze cu înţelegere?
Am clătinat din cap. Ideea că ea se străduia să-mi fie cumva prietenă era aproape destul de bizară ca să mă facă să uit ce văzusem pe scări. Dar nu îndeajuns de bizară.
Când le-am spus părinţilor mei că voiam să-mi petrec noaptea de vineri în aer liber, ca să văd ploaia de meteoriţi, nu şi-au făcut griji la gândul că aveam să fiu singură în pădure; terenul din jurul şcolii era un loc extrem de sigur, mai ales pentru un vampir. Ştiam că nu vor verifica dacă avea să fie o ploaie de meteoriţi — ceea ce era bine, fiindcă nici vorbă de aşa ceva. Dar mi-au pus o mulţime de alte întrebări şi, în paranoia mea, m-am întrebat de ce.
— S-ar părea că e posibil să iei cu tine nişte prieteni, a spus mama sâmbătă, când ne-am aşezat la cină: lasagna pentru mine, pahare mari de sânge pentru noi toţi.
Cântecul lui Billie Holiday se revărsa din combina stereo, avertizându-ne în privinţa iubitului în care se încrezuse cândva.
— Poate pe Archana. Pare o fată de treabă.

— Aă, da, cred că da.

Archana era o indiancă vampir, în vârstă de vreo şase sute de ani; o cunoscusem cu un an în urmă, la ora de istorie. Dar abia dacă schimbasem vreo zece cuvinte cu ea.

— Însă n-o cunosc chiar atât de bine. Dacă ar fi să-i cer cuiva să mă-nsoţească, aş invita-o pe Raquel, însă ei nici că putea să-i pese mai puţin de astronomie.

— Îţi petreci o grămadă de timp cu Raquel. Tata a sorbit prelung din paharul lui cu sânge. N-ar fi bine să mai ai şi alte prietene?

— Adică prietene vampir. Mi-ai spus întotdeauna să nu fiu snoabă, şi că noi ne asemănăm cu oamenii mai mult decât alţi vampiri. Nu mai e valabil?

— Fiecare cuvânt e adevărat. Dar nu e vorba despre asta, ni i-a răspuns, cu blândeţe. Realitatea e cavei deveni vampir. I'este o sută de ani, Raquel o să fie moartă, pe când viaţa ta va fi abia la început. Cine-o să-ţi fie alături atunci? Bianca, noi te-am adus în locul ăsta ca să-ţi faci prieteni pe care să-i poţi păstra.

Mama şi-a aşezat cu delicateţe mâna pe antebraţul meu.

— Noi vom fi întotdeauna aici pentru tine, scumpa mea.

Dar nu vrei să-ţi petreci la nesfârşit vremea alături de părinţii tăi, nu-i aşa?

— N-ar fi chiar atât de rău.

Vorbeam serios — dar nu în acelaşi fel în care aş fi facut-o cândva. Cu un an în urmă, nu-mi dorisem nimic altceva decât să m-ascund pentru totdeauna de lume în tihna casei noastre, unde nu eram decât noi trei; acum, îmi doream cu mult mai mult!

Balthazar s-a apropiat de marginea terenului de scrimă, cu in. Isca încă îndesată sub braţ. Arăta incredibil de elegant în costumul alb, care-i punea în evidenţă trupul puternic, de p. U că ar fi fost sculptat în marmură.

Iar eu? M-am uitat în oglinda care acoperea unul dintre pereţii încăperii şi am oftat. Eleganţă nu era un cuvânt care să mi se potrivească. Păream Teletubby cel alb, personajul pierdut. Şi n-aveam idee cum se mânuieşte o spadă. Dar nici nu puteam pretinde că aveam nevoie de un al doilea an de participare la cursul de tehnologie modernă, iar cel de scrimă era singurul care se potrivea cu orarul meu, din tot ce aş fi putut alege.

— Pari îngrozită, a spus Balthazar. Ştii, aici nu trebuie de fapt să te duelezi ca să-ţi salvezi viaţa.

— Am înţeles asta, dar… să te baţi cu sabia. Nu ştiu…

— În primul rând, nu se va trece la luptă decât după un timp într-adevăr îndelungat. Şi nu vor apărea săbiile adevărate. Nu înainte de a învăţa cum să te mişti. În al doilea rând, o s-aranjez să fim parteneri, cel puţin la început. Aşa o să m-asigur că te simţi în largul tău.

— Vrei să spui că preferi să te duelezi cu un adversar pe care-l poţi înfrânge.

— Poate. Mi-a adresat un zâmbet larg, apoi şi-a pus masca. Eşti gata?

— Dă-mi o secundă.

Mi-am făcut de lucru cu masca, prin care am constatat, spre surprinderea mea, că vedeam foarte bine.

Aşa cum era de aşteptat, n-am început imediat să ne luptăm. De fapt, am petrecut cea mai mare parte a primei zile învăţând cum să stăm în picioare. Pare simplu? Nu e. Trebuia să ţinem picioarele întinse într-un anumit fel, încordând un anumit muşchi şi nicidecum pe altul, şi să ne poziţionăm braţele într-un mod incredibil de protocolar, de convenţional.

Nu-mi dădusem seama că era cu putinţă să-mi istovesc toţi muşchii trupului încercând pur şi simplu să stau nemişcată, clar, înainte de a se termina ora, tremuram toată şi mă durea tot corpul, de la umeri până la gambe.

— O să te descurci, mi-a spus încurajator Balthazar, corectându-mi poziţia unui umăr.

Instructoarea noastră, profesoara Carlyle, îl desemnase deja drept unul dintre asistenţii ei pentru cursul acela.

— Ai un echilibru bun, şi ăsta e cel mai important lucru.

— Credeam că lucrul cel mai important e să nu fii atins cu sabia.

— Crede-mă! Echilibrul. La asta se reduce totul.

A sunat clopoţelul. Am oftat uşurată şi m-am îndreptat impleticindu-mă către cel mai apropiat

perete, de care m-am sprijinit încovoindu-mă. Mi-am scos masca de scrimă, ca să pot respira mai adânc. Îmi simţeam obrajii arzând şi aveam părul umed de sudoare.

— Măcar anul ăsta o să slăbesc.

— N-ai nevoie să slăbeşti. Balthazar a ezitat, îndesându-şi masca sub braţ. Ştii, dacă vrei să lucrezi mai mult, în afara orelor — poate ne întâlnim mâine. Ca să exersăm puţin.

— În weekendul ăsta nu pot. Oare, dacă n-aş fi fost atât de obosită, anticiparea nervoasă din privirea mea ar fi fost vizibilă pentru Balthazar? N-am putea să amânăm?

— Ba da, desigur.

Mi-a zâmbit când a pornit spre uşă. M-am întrebat, dintr-odată, dacă nu cumva îmi făcuse oferta văzând în ea un mod de a se apropia de mine. In acest caz, trebuia să-l refuz neapărat, într-un fel sau altul.

Dar pentru asta aveam să-mi fac griji mai târziu. Era prima vineri din octombrie şi mă mai despărţeau doar câteva ore de momentul când aveam să fiu din nou cu Lucas.

Pentru început, m-am grăbit să mă-ntorc în dormitor, să fac un duş. Nici nu se punea problema să mă-ntâlnesc cu Lucas mirosind ca o şosetă veche, transpirată. Nu mi-am aranjat părul şi nici nu m-am machiat cu grijă, ca să nu-i sugerez lui Raquel care-mi erau planurile. Mi-am imaginat-o pe fosta mea colegă de cameră, ultrafeminina Patrice, pierzându-şi oripilată răsuflarea când mi-am strâns pur şi simplu părul la spate, într-un coc neglijent.

Raquel a băgat de seamă oricum.

— Te dichiseşti ca să-ţi pierzi vremea prin pădure?

— Nu s-ar putea spune că ies în haină de blană şi cu diademă.

Purtam jeanşi şi un pulover simplu.

Ea a ridicat din umeri.

— Orişicât.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucişate, în mijlocul unuia dintre proiectele ei artistice; un colaj cât se poate de deprimant, cu o grămadă de negru şi cu gravura unei ghilotine scoasă în evidenţă, în prim-plan. Pentru mine n-a contat decât că nu mi-a mai dat nicio atenţie până când am terminat cu îmbrăcatul. Ideal ar fi fost să mă pot duce la întâlnirea cu Lucas purtând cele mai frumoase haine, dar n-aveam niciun motiv plauzibil ca să mă-mbrac elegant. Mi-am adâncit mâna în fundul sertarului meu cu lenjerie, scoţând un pachet mic, înfaşurat într-o eşarfă, şi îndesându-mi-l în rucsac, alături de un termos care părea probabil inofensiv în ochii lui Raquel.

— Ne vedem mâine-seară, OK?

Vocea mea suna straniu — era încordată, nefirească, de parcă s-ar fi putut frânge.

Mi-am pus degetele pe mânerul uşii, gândindu-mă că eram deja liberă, când Raquel m-a întrebat, cu nepăsare:

— Nu-ţi iei telescopul?

Oh, nu! Dacă mă duceam să privesc ploaia de meteoriţi, fireşte că trebuia să plec cu telescopul — era greu şi trebuia transportat cu mare atenţie, dar aş fi putut să-l duc pe terenul ilin jurul şcolii. Ceea ce nu puteam face era să-l car pe tot drumul până la Amherst. Credeam că mă gândisem la toate detaliile planului meu de evadare. Cum putusem să uit ceva atât de important?

— Am altul, am minţit, inventând totul instantaneu. Adică alt telescop. Nu e atât de bun ca ăsta, dar e mult mai uşor. Aşa că m-am gândit să-l iau din apartamentul părinţilor mei.

— Logic!

Raquel şi-a ridicat ochii de la foarfeca ei, aşa că ne-am uitat una la cealaltă. Părea tristă; probabil n-ar fi recunoscut niciodată că-mi simţea lipsa în weekend, dar cred că ăsta era adevărul.

— Atunci, pe mâine.

— Pe mâine. Simţindu-mă vinovată, am adăugat o promisiune. O să petrecem weekendul următor împreună.

Gândeşte-te la ceva amuzant.

— În locul ăsta? Da, cum să nu.

S-a cufundat din nou în munca ei, şi am fost liberă să plec.

Am străbătut pajiştea când peste şcoală cobora amurgul. Lăsarea serii era unul dintre momentele

zilei pe care le preferam; mi se părea un început, în aceeaşi măsură ca răsăritul soarelui. Când am ajuns la marginea pajiştii şi am intrat în pădure, cerul era de un gri-violet lăptos. Mi-am încordat auzul, ca răspuns la sunetele nopţii; propriii mei paşi pe acele moi de pin, ţipătul îndepărtat al unei bufniţe şi, foarte departe, o fată râzând — un râs vlăguit, care m-a făcut să mă gândesc că era probabil acolo în compania unui tip.

Mi-am continuat drumul, dându-mi seama cât de tare mi se ascuţise auzul în ultimul an. Probabil mă obişnuisem atât de mult cu zarva din Academia Evernight, încât nu remarcasem cine ştie ce diferenţă, însă acolo, afară, în pădure, era evidentă. Fâlfâitul aripilor păsărilor, traficul pe drumul cel mai apropiat — totul era clar, distinct. Înainte n-ar fi fost aşa.

Şi nici nu m-aş fi gândit ce gust bun trebuia să aibă sângele uneia dintre acele păsări.

Vampirul din mine ajunsese mai aproape de suprafaţă. Iar când eram cu Lucas, se trezea întotdeauna la viaţă — prădătorul, înfometatul — cu mai multă putere decât înainte. Poate nu eram singura care îşi asuma riscuri mergând la întâlnirea din seara aceea.

O să am grijă de Lucas. N-o să-i fac rău niciodată.

(Dacă-l muşc din nou şi beau destul de mult sânge, devine vampir, şi o să fim împreună pentru totdeauna.)

Am clătinat din cap, refuzând să mă duc prea departe cu gândul. Mi-am continuat în schimb drumul, până ce-am ajuns la şosea. De acolo nu mai aveam de făcut decât o scurtă plimbare până la o intersecţie pustie din zonă, unde se întâlneau patru drumuri şi exista un semafor. Mi-am găsit un loc pe şoseaua către Riverton, micul oraş din apropiere, şi am rămas în aşteptare.

Au trecut cinci maşini şi o motocicletă; nu-mi erau de niciun folos. Am oftat frustrată în ascunzătoarea din tufişurile de pe marginea drumului.

Dar vehiculul cu norocosul număr şapte era ceea ce aşteptasem tot timpul: maşina spălătoriei, care venea la Evernight o dată pe săptămână, pentru lenjeria de pat a şcolii. Şoferul avea muzica dată la maximum, ca de obicei. Abia plecase de la academie, ceea ce însemna că se ducea înapoi — şi emblema de pe partea laterală a camionetei confirma faptul că sediul se afla în Amherst.

Maşina s-a oprit la semafor. Am alergat către partea din spate, care, spre norocul meu, era descuiată. Am tresărit când a zăngănit metalul, dar, din fericire, muzica din cabină trebuie să fi acoperit zgomotul. M-am grăbit să sar înăuntru, printre pachetele de lenjerie, şi am tras uşile în urma mea în timp ce camioneta demara.

Vezi? A fost uşor! Eram atât de nervoasă şi totodată atât de entuziasmată, încât a trebuit să fac eforturi ca să nu-ncep să chicotesc. In schimb, m-am făcut covrig printre sacii cu lenjerie, părând să fiu unul dintre ei, pentru cazul că şoferul ar fi uitat în spate. Totul avea un miros slab de mucegai, dar nu era neplăcut şi, aşa cum stăteam, ca între perne, călătoria promitea să fie foarte confortabilă.

Drumul până la Amherst a durat aproape o oră. După care, am început să risc, aruncând câteva priviri pe micul geam din spate. Odată ce am ajuns în oraş, am profitat de o altă oprire la semafor ca să cobor — sperând că o faceam tot fară să fiu văzută. Pe urmă puteam să iau un taxi sau să merg pe jos, ori să găsesc altă cale ca s-ajung la gară.

La miezul nopţii aveam să fiu din nou în braţele lui Lucas.

Capitolul 5

Viuuuuu!

Maşina a trecut în goană pe lângă mine, intrând mult prea repede în piaţa oraşului Amherst. Doi tipi dintr-o frăţie stăteau aplecaţi pe fereastră şi strigau după toate fetele de care dădeau cu ochii.

îmi imaginasem că la ora aceea străzile aveau să fie aproape pustii. Dar nu luasem în considerare faptul că mă aflam mtr-un oraş universitar, cu trei sau patru facultăţi îngrămădite în el. Viaţa lui nu-şi încetinea ritmul la miezul nopţii; puştanii din jurul meu tocmai îşi începeau petrecerile.

Puştani. Studenţii aveau cu până la cinci ani mai mult decât mine. Feţele şi trupurile lor erau mult mai mature decât ale elevilor de la Evernight. Era straniu să mă gândesc că aparent trăiseră mai mult decât Balthazar. Însă când mă aflam la Evernight simţeam experienţa, sofisticarea şi forţa

colegilor mei; aveau chipuri tinere, dar secolele prin care trecuseră li se desluşeau în ochi. În comparaţie cu ei, studenţii care fumau înghiontindu-se pe trotuare nu erau decât nişte copii.

Ce conta asta pentru mine?

Nu mă putea îngrijora pentru prea mult timp. Pe moment mă simţeam prea fericită ca să-mi pot face griji pentru ceva — pentru minciunile pe care le spusesem, pentru regulile pe care le încălcăm, pentru eventualele consecinţe. Nu conta decât faptul că aveam să-l revăd pe Lucas.

— Scuzaţi-mă.

O fată şerpuia prin mulţime, facându-şi loc către mine. Părul ei blond, buclat, era ridicat într-un coc din care atârnau legănându-se câteva şuviţe.

— Pot să merg cu tine?

Am început să-i explic că mă confundase cu cineva, dar, în clipa când ni s-au întâlnit pentru prima oară ochii, toate cuvintele pe care le-aş fi putut spune au fost înlocuite de unul singur: vampir.

Nu avea o înfaţişare foarte deosebită de a altor oameni din jurul meu, cel puţin nu într-un mod evident. Dar pentru mine se detaşa din mulţime ca un foc de tabără. Toată viaţa mea fusesem în stare să deosebesc la prima vedere vampirii de oameni. Însă fata asta avea ceva deosebit, chiar şi pentru un vampir. Părea mai tânără decât oricare altul, din câţi întâlnisem vreodată. Faţa ei în formă de inimă încă mai păstra rotunjimile de copil dolofan pe care le vedeam când mă priveam în oglindă, şi avea ochi mari, căprui şi blânzi. Zâmbetul era aproape timid. Avea un semn din naştere, roşu ca vinul de porto, care-i marmora gâtul chiar lângă jugulară, probabil exact acolo unde fusese muşcată. M-am simţit imediat protectoare, ca şi cum ar fi fost datoria mea să-i port de grijă — ei, fetei aceleia tinere rătăcite, în haine care nu se asortau, un pulover zdrenţuit şi o fustă cu tivul rupt.

— Stai o clipă. Expresia ei semăna cu cele pictate pe feţele păpuşilor de porţelan, inocentă şi poznaşă în acelaşi timp. Ai ceva care… nu eşti tocmai… oh! Eşti un copil. Adică unul dintre copiii noştri.

A fost impresionată fiindcă reuşise să-şi dea seama de asta cu atâta repeziciune, dat fiind faptul că majoritatea vampirilor nu întâlneau niciodată unul ca mine, născut, nu făcut.

— Da. Adică, da, asta sunt, şi da, putem merge puţin împreună.

— Mulţumesc. Şi-a strecurat braţul pe sub al meu, ca şi cun am fi fost prietene de-o viaţă. Trupul îi tremura şi nu eram sigură dacă de frică sau de frig. Tipul ăla n-o să mă lase-n pace în noaptea asta. Poate-o să am mai mult noroc i dac-o să creadă c-am dat peste o prietenă.

— De fapt, am întâlnire cu cineva.

Chiar înainte de a-mi termina vorba, zâmbetul fetei a pâlpâit, lăsând să se întrevadă singurătatea pe care-o ascundea. Mi am adus aminte de Ranulf şi de ceilalţi câţiva rătăciţi de la Academia Evernight, şi mi-a fost milă de ea.

— Dar pot cel puţin să te scot din piaţa oraşului.

— Oh, poţi? Îţi mulţumesc atât de mult! Ce uşurare!

Te-am speriat? N-am vrut. Îmi pare rău dacă am facut-o.

— E OK.

Avea ceva cu adevărat copilăresc, într-o asemenea măsură încât am fost surprinsă când mi-am dat seama că mă depăşea cu mai bine de zece centimetri, fiind aproape de înălţimea lui Balthazar.

— Te simţi bine? Am putea să chemăm pe cineva?

— Mă simt bine. Mi-e bine. În seara asta sunt singură.

M-am uitat în jos, la antebraţul meu, pe care i se odihnea mâna. Puloverul ei zdrenţuit era destul de lung pentru ca singura parte a mâinii care i se vedea ieşind de sub mânecă să fie degetele. Avea unghiile murdare şi crestate — aproape ca şi cum ar fi săpat cu ele în ţărână. Am ştiut dintr-odată că fata aceea era cea mai singuratică persoană pe care-o întâlnisem în viaţa mea.

La început m-a urmat pur şi simplu fară să comenteze şi aparent lipsită de o voinţă proprie. Ne-am făcut loc prin mulţimea imensă de studenţi adunaţi în faţa unei pizzerii. Probabil că era cel mai popular loc unde puteai mânca o porţie, fiindcă mai bine de o sută de puştani se înghesuiau în jur, ţinând în mâini cutii de carton cu pizza şi pahare de plastic cu bere. Doi băieţi ne-au fixat cu privirile — mai degrabă pe fata-vampir blondă decât pe mine. În ciuda înfăţişării ei copilăreşti şi dezordonate, avea o frumuseţe inocentă, diafană, iar ochii ei căprui căutau printre oameni de parcă

ar fi tânjit după cineva, după oricine i-ar fi putut purta de grijă. Înţelegeam de ce era posibil să li se pară atrăgătoare unor băieţi.

Abia după ce am ieşit din mulţime m-a întrebat:

— Unde te duci?

— La gară.

— E la numai câteva cvartale distanţă.

A aruncat o privire îngrijorată peste umăr. Nu ştiam cum putea deosebi pe cineva în îmbulzeala aia, dar s-a crispat.

— E încă acolo. Lasă-mă să vin cu tine la gară. Vrei, te rog? în zona aia e mai întuneric şi mă pot îndepărta pe furiş, sunt sigură.

Egoismul mă îndemna s-o refuz; Lucas putea să apară din dipă-n clipă şi n-ar fi fost prea încântat să vadă un alt vampir, fiindcă, dintre toţi, eu eram singura în care avea încredere. Exista şansa să nu-şi dea seama că era vampir, dar, dată fiind pregătirea lui de membru al Crucii negre, mă îndoiam de asta. Însă ea părea atât de timidă, încât nu m-a lăsat inima s-o resping.

— OK, sigur că da. Să mergem.

Ne-am continuat drumul prin piaţă, braţ la braţ. Muzica din baruri se auzea atât de tare, încât bătăile tobelor păreau să se lupte între ele.

— Lasă-mă să ghicesc. Mi-a aruncat o privire fugară. Evernight, nu?

— Da. Ai fost acolo?

— Am încercat, o dată. Dar directoarea — oh, n-am fost pe placul ei. Doamna Bethany o chema, după cum mi-aduc aminte. Încă mai e la academie?

— De parcă şi-ar părăsi vreodată împărăţia, am mormăit.

— E atât de adevărat! Ei bine, nu i-a păsat de soarta mea nici cât negru sub unghie. Din cauza asta situaţia a fost neplăcută.

Doamnei Bethany nu-i pasă nici de mine. Cred că-i detestă pe cei mai mulţi oameni care nu sunt… ei bine, pe toţi, în afară de ea.

— Şi tu ai fost nevoită să fugi de la şcoală? Eu asta am făcut.

Am zâmbit.

— Numai pentru un weekend.

— Nu m-aş putea întoarce niciodată, cred că nu. Doar dacă…. Privirea i s-a pierdut în depărtare, însă a clătinat apoi din cap. N-are importanţă.

În vreme ce ne îndepărtam de piaţa principală a oraşului, mergând către gară, peste noi a trecut o rafală de vânt şi i-am simţit mirosul trupului. Ceea ce n-a fost de-ajuns ca să mă dezguste — cred că toată lumea transpiră uneori din belşug — dar, alături de toate celelalte, m-a făcut s-o compătimesc. Era greu de crezut că-şi putea purta de grijă. Ce groaznic trebuia să fi fost să trăieşti la nesfârşit aşa, de una singură, reuşind din ce în ce mai puţin să ţii pasul cu civilizaţia.

Am înţeles — cu adevărat — pentru prima oară din ce motiv le trebuia vampirilor o Academie Evernight. Ştiusem dintotdeauna că aveam cu toţii tendinţa de a pierde urma prezentului în continuă schimbare şi părinţii mei mă avertizaseră că era atât de uşor să-ţi ridici ochii şi să-ţi dai seama că hainele tale nu mai erau la modă de două decenii, sau că nu numai că nu ştiai ce se petrecea în lume, ci şi că nici măcar nu-ţi păsa. Dar nu înţelesesem niciodată cum era — ce simţeai când te rupeai atât de mult de toate. Uitându-mă la fata aceea, am înţeles în sfârşit.

Gara se afla la numai câteva intersecţii de piaţa oraşului, dar drumul părea mai lung. Probabil datorită contrastului dintre piaţa zgomotoasă, forfotind de studenţi, şi liniştea de mormânt din vecinătatea ei. Cu mai puţine felinare, era şi mai întuneric. Noua mea însoţitoare nu mai avea nimic de spus. Părea pur şi simplu mulţumită să se agaţe de mine.

M-am uitat la ceas. 11:55.

Fata-vampir blondă a împins uşa gării cu îngrijorare, de parcă ar fi putut declanşa un explozibil. Fapt greu de crezut în cazul unei gări cu o singură încăpere, practic cu nimic mai mult decât o baracă plasată alături de şine.

— Nu e nimeni aici. Tânărul cu care ai întâlnire n-a sosit încă.

— Mă-ndoiesc.

Am cercetat consternată gara. Mă aşteptasem să fie frumoasă sau cel puţin confortabilă. Ştiam că nu putea fi un loc destul de romantic pentru o regăsire, dar ar fi putut s-arate ceva mai bine. Linoleum zgâriat pe podea, lămpi fluorescente palide atârnând de plafon şi câteva bănci de lemn tare fixate lângă pereţi: nu tocmai decorul din visele mele.

Pe de altă parte, ce conta? Cum ar fi putut conta ceva din toate astea? Ştiam că în curând — peste câteva minute — urma să fiu din nou cu Lucas şi că, odată ce aveam să ne vedem, nimic altceva n-avea să-mi mai reţină atenţia.

Dar dacă pentru el nu e tot aşa? Mi-a trimis o scrisoare extraordinară, însă nu ne-am mai văzut de mai multe luni. Dacă lucrurile s-au schimbat între noi? Dacă locul e stânjenitor? Dacă sentimentele lui nu mai sunt aceleaşi?

— Trebuie să fii atât de fericită!

Fata-vampir se ghemuise pe o bancă, cu genunchii la piept. Unghiile ei zimţate băteau darabana pe pielea palidă .1 propriilor pulpe. Unul dintre tocurile pantofilor era desprins.

— Atât de fericită fiindcă nu mai eşti singură! Uneori mă gândesc că aş muri dacă ar trebui să stau tot timpul singură.

În clipa aceea, m-am simţit stingherită rostind asemenea cuvinte, dar a trebuit s-o fac.

— Dacă nu te superi, mi-ar plăcea o oarecare intimitate. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Da, intimitate…

Zâmbetul ei era sfios şi oarecum trist. Aş fi vrut să-mi cer scuze fiindcă o lăsam atât de singură, dar ce altceva aş fi putut face? Singura alternativă pe care i-o puteam oferi era să se-ntoarcă împreună cu mine la Evernight, însă îmi spusese clar ce sentimente îi inspira asta. Cine-ar fi putut s-o învinuiască fiindcă o detesta pe doamna Bethany?

— Înţeleg, chiar înţeleg, a zis, parcă dându-şi seama că mă simţeam vinovată. Voiam să aştept o vreme, să văd dacă el nu se apropie cumva, dar… OK.

Am auzit paşi pe nisipul de-afară şi m-am răsucit brusc spre uşă, când a intrat Lucas.

Purta o haină de dril, un tricou negru şi jeanşi. Părul lui de un auriu întunecat crescuse ceva mai lung, dar în rest era acelaşi. Privindu-l, aveam senzaţia că mă afund în apa încălzită de soare a unui bazin scăldat în lumină.

— Lucas?

Am înaintat cu un pas. Voiam să mă arunc în braţele lui, însă abia dacă mă puteam mişca.

— Ai reuşit să vii! Am reuşit amândoi!

Dar el nu se uita la mine. Se uita dincolo de mine — la fata-vampir.

— Pleacă dracului de lângă Bianca, a mârâit.

— Oh, nu! Ea a-nceput să se retragă cu mişcări uiţi, încercând să se proptească într-un colţ. Nu, nu, nu…

— Lucas, e OK. E inofensivă.

— Inofensivă pe naiba.

— Ţi-am spus, ţi-am spus, a strigat ea, mă urmăreşte, ne urmăreşte pe amândouă!

El era cel de care se temea. Fugea de Lucas.

Palma lui s-a închis în jurul mâinii mele — prima atingere după un timp atât de îndelungat.

— Bianca, trebuie să ieşi de-aici.

— Aşteaptă, încetează. Încetaţi amândoi.

M-am uitat de la unul la altul, dar nu mă ascultau. Se predicau amândoi de luptă, gata să sară unul asupra celuilalt.

N-am ştiut ce să fac sau la ce să mă gândesc, nu în acea puma fracţiune de secundă — şi ezitarea a fost cu o clipă prea lungă. Fata s-a avântat către noi cu un salt ca de tigru, iar Lucas m-a împins într-o parte cu atâta putere, încât m-am împleticit şi am căzut în genunchi, sprijinindu-mă în mâini. Din spate am auzit zgomot de lemn sfarâmat.

M-am săltat cu greu în picioare, cu palmele usturându-mă, şi am văzut cu groază că fata îl izbise pe Lucas de uşa gării. În ciuda înfăţişării şi a purtărilor ei copilăroase, era evident un vampir puternic — mai puternic decât îmi dădusem seama. Ea şi Lucas s-au luptat o clipă în cadrul uşii, încleştarea lor disperată conturându-se în strălucirea unui felinar din apropiere. Pe urmă, ea l-a

aruncat pe Lucas în balustrada verandei. El a căzut pe şinele de cale ferată.
— Lucas! am strigat.
El nu s-a ridicat în picioare şi a clipit de parcă ar fi văzut ceva lipsit de sens. Era clar că izbitura de uşă îl năucise.
— N-ar trebui să ţi se-ngăduie să sperii fetele tinere. Însoţitoarea mea s-a tras de şuviţele de păr scăpate din coc, ca un copil nervos. Ar trebui să fii oprit. Eu ar trebui să te opresc.
E destul de speriată ca să-l ucidă, mi-am dat eu seama. Trebuia să-l ajut, dar cum? Eram mai puternică decât un om, dar nu atât de puternică precum un vampir „complet”, indiferent cât de copilărească i-ar fi fost înfaţişarea. Pe urmă am realizat că uşa se spărsese şi bucăţile de lemn se împrăştiaseră în toate părţile pe podeaua gării. Alături de mine era unul cu formă şi dimensiuni perfecte pentru a fi folosit drept ţăruş.
împlântarea unui ţăruş într-un vampir nu-l ucide; oricum, nu definitiv. Se prăbuşeşte ca mort dacă i-l înfigi în inimă — dar, imediat ce e scos, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aşa că ar fi trebuit să-l împlânt în spatele fetei-vampir fară nicio ezitare.
Dar s-o înjunghii pe acea biată copilă — nu mă simţeam în stare.
Am înşfacat o bucată mult mai mare de lemn de pe podea, o scândură destul de groasă şi lungă de vreun metru şi douăzeci, şi m-am pus în mişcare, mai întâi un picior, apoi celălalt.
— N-ar fi trebuit să mă urmăreşti. Ea s-a aplecat asupra lui Lucas, cu toţi muşchii trupului slab încordându-i-se şi cu palmele curbate, astfel încât unghiile păreau gheare. O să-ţi pară rău.
Am rotit scândura şi am izbit-o în cap din toate puterile. A fost aruncată la vreo doi metri de noi — devenisem mai puternică decât îmi dădeam seama — şi s-a rostogolit apoi pe pământ, iarăşi şi iarăşi. Înainte de a se opri, am aruncat scândura şi l-am apucat pe Lucas de mână.
— Poţi s-alergi?
— O să aflăm imediat.
A gâfâit, străduindu-se să se ridice.
L-am tras către piaţa oraşului, gândindu-mă că aveam in. Ti multe şanse să scăpăm de ea amestecându-ne în mulţime. Dar el m-a smucit, conducându-mă în direcţia opusă, aşa că am ajuns să alergăm prin cartierul rezidenţial liniştit din apropiere.
— Aici nu e nimeni, Lucas. O să fim cu desăvârşire singuri!
— Înseamnă că nimeni altcineva n-o să fie rănit!
— Dar…
— Te apăr eu, Bianca. Ai încredere în mine.
Am intrat în fugă pe o străduţă mărginită de case mari, în stilul clasic din Noua Anglie. Pe fiecare alee erau parcate automobile încăpătoare, de familie, şi SUV-uri, iar în ferestrele din faţă străluceau şi pâlpâiau luminile ecranelor televizoarelor. Îmi doream la fiecare pas să strig după ajutor, dar ştiam că n-aş li reuşit decât să-i pun în primejdie pe oamenii din case.
Dacă a ieşeau să vadă ce se întâmplă, aveau toate şansele să fie prinşi în lupta periculoasă care acum părea inevitabilă. Eu şi Lucas eram pe cont propriu.
— Nu e cine crezi tu! a strigat în spatele nostru, de la o distanţă destul de mică, o voce subţire, tremurătoare. Face I' ii ir din Crucea neagră! Trebuie să fugi de el!
Oh, rahat! Ne urmăreşte ca să mă salveze, mi-am dat eu seama.
— Lucas, nu trebuie să facem asta!
Abia mai reuşeam să respir. Puteam amândoi să alergăm supranatural de repede şi mai mult timp decât un om, dar fata-vampir era mai iute.
— Lasă-mă să vorbesc cu ea!
— N-o să se oprească la o şuetă!
Lucas continua să presupună că toţi vampirii erau periculoşi — dar în cazul acela ar fi putut avea dreptate. Fata era puternică; mai rău decât atât, era speriată. Oamenii sunt capabili de lucruri cumplite când le e frică. Dacă l-ar fi rănit pe Lucas din cauza mea, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.
Am cotit brusc pe o altă stradă când el m-a tras spre dreapta, şi mi-am închipuit că-ncerca să scape de urmăritoarea noastră. N-a mers. Paşii ei răsunau pe caldarâm, din ce în ce mai aproape. Transpiraţia mi se prelingea în jos pe spate.

— O să-i distrag atenţia. Lucas m-a strâns mai tare de mână. Număr până la trei, apoi te-ascunzi în spatele celei mai apropiate maşini. Ai înţeles?

— Lucas, nu te las singur!

— Pot să cer ajutor. Tu trebuie să fii în siguranţă. Unu, doi…

Nu era timp de discuţii. Şi-a rotit braţul, aruncându-mă spre marginea străzii; am plonjat în căutarea unei ascunzători. Mi-am zdrelit palmele şi genunchii alunecând pe pavaj, dar am reuşit să mă rostogolesc în spatele unui camion mare şi m-am ghemuit lângă un cauciuc.

Pentru câteva secunde, totul a fost tăcere. Pot să cer ajutor, mi am amintit că aşa spusese Lucas. Crucea neagră era acolo, la vânătoare. Asta-nsemna că existau o mulţime de ajutoare m apropiere. Fără mine avea o şansă. Am început să mă liniştesc şi să mă simt împăcată ştiindu-l în siguranţă — până când în spatele camionului a plonjat şi fata-vampir.

Poate-ar fi trebuit să-l strig pe Lucas, dar nu voiam s-o dau de gol.

Şi nu m-a atacat; ştiam că n-avea s-o facă. În schimb, mi-a întins mâna cu unghii crestate şi murdare.

— Trebuie să plecăm, a spus. Nu ştii ce e el.

— Ştiu că e din Crucea neagră. N-o să-mi facă niciun rău, dar se-ntoarce cu ceilalţi. Fugi de-aici!

A clătinat din cap, privindu-mă cu groază.

— Eşti nebună. E duşmanul nostru.

— Mă descurc foarte bine! am insistat. Tu eşti în pericol!

Şi-a lăsat mâna să cadă şi s-a holbat la mine cu capul aplecat într-o parte. În poziţia aceea semăna cu o jucărie stricată şi am avut senzaţia bizară, dar de necontestat, că îi rănisem sentimentele. După o clipă lungă, stranie, s-a ridicat dintr-un salt şi a luat-o la fugă, dispărând atât de repede încât n-am auzit nici măcar un singur pas.

Imediat ce am fost sigură că plecase, l-am strigat pe Lucas. Nu iun răspuns.

— Lucas?

Ani auzit paşi ceva mai departe, în josul străzii. M-am ridicat în picioare şi l-am văzut alergând către mine. Mi-a făcut semn să mă ghemuiesc din nou, dar nu i-am luat în seamă îndemnul.

— A plecat, m-am grăbit să-l asigur. Suntem în siguranţă, OK?

Şi-a încetinit pasul, de parcă se plimba, a mai înaintat un pic, după care s-a aplecat înainte, sprijinindu-şi palmele pe genunchi. Iar eu tremuram încă şi mi-au trebuit două minute ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Te simţi bine?

— Atâta vreme cât te simţi tu bine. Lucas şi-a îndreptat spatele şi şi-a dat părul transpirat peste cap cu dosul mâinii. Doamne, Bianca… dacă venise după tine…

— Nu era periculoasă. Nu înainte de a se speria.

— Ce? Eşti sigură?

— Da.

Revelaţia m-a izbit brusc: eram singură cu Lucas pentru prima oară după mai bine de şase luni. Mi-am aruncat braţele în jurul lui, iar el m-a strâns cu atâta putere încât abia mai puteam să respir.

— Mi-a fost dor de tine, am şoptit, în părul lui. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie. A râs uşor. Mi-e greu să cred că tot ce se petrece e real.

— O să te conving.

I-am cuprins obrajii cu palmele şi ne-am apropiat să ne sărutăm — până când ne-a surprins lumina unor faruri şi am tresărit amândoi.

Dubiţa a accelerat în direcţia noastră şi s-a oprit la nici doi metri distanţă. În lumina strălucitoare, abia am reuşit să întrevăd că înăuntru păreau să se înghesuie mai mulţi oameni.

— Oh, nu, a gemut Lucas. Iar când s-a deschis una dintre uşi, a strigat: Criză încheiată! Aţi ajuns prea târziu, băieţi!

— N-au trecut nici măcar cinci minute de când ai sunat pe pager.

Vocea femeii care a coborât din dubiţă mi s-a părut familiară. Mi-am dat seama că era Kate, mama lui Lucas, chiar înainte de a-i desluşi trăsăturile.

Pe urmă s-a deschis portiera pasagerului şi a apărut o fată de culoare, înaltă, greoaie, cu părul împletit. Mi-am scotocit memoria în căutarea numelui ei. Dana. Când ne-am ridicat amândoi privirile spre ea, expresia îngrijorată a feţei i s-a schimbat într-un zâmbet larg.

— Ia uitaţi-vă pe cine-avem aici. S-a aplecat, sprijinindu-se de capotă, şi a arătat către noi cu o arbaletă pe care se părea că nu mai avea de gând s-o folosească. Lucas, nu ţi-a pus nimeni că numărul pentru urgenţe nu e ca să ne-alertezi când ai întâlniri amoroase nocturne?

Kate şi-a încrucişat braţele la piept.

— Acum înţeleg de ce-ai insistat să iei parte la vânătoarea din Amherst.

— OK, m-aţi prins, a spus el, refuzând să se lase intimidat. Putem s-o ducem pe Bianca într-un loc sigur? Fata-vampir a speriat-o al naibii de tare.

— Îmi dau seama, a spus Kate, cu mai multă blândeţe.

Îi plăceam, mai ales fiindcă trăia cu impresia că îi salvasem la un moment dat viaţa lui Lucas. Oamenii din dubiţă dădeau aprobator din cap şi murmurau urări de bun venit.

— Urcă şi curăţă-ţi hainele. Nu-ţi fie teamă, acum eşti în siguranţă.

În siguranţă în mijlocul Crucii negre? Numai atâta timp cât nu realizau că eu eram „duşmanul”. Chiar şi numai gândul de a mă încredinţa unei bande de vânători de vampiri îmi crea o senzaţie interioară de frig şi de spaimă. Se purtaseră frumos cu mine la ultima noastră întâlnire — dar acea ultimă oară fusese cât pe ce să se încheie cu un dezastru. Dacă aflau adevărul, de data asta putea fi mult mai rău.

Am schimbat o privire cu Lucas şi am ştiut că înţelegea ce simţeam. Dar nu aveam încotro — trebuia să zâmbim, să mulţumim şi să ne suim în maşină.

Capitolul 6

Lucas m-a luat de mână când dubiţa a intrat într-un parc industrial — unul care cunoscuse zile mai bune, dacă judecai după faptul că jumătate dintre clădiri păreau pustii.

Caipul continua să mi se învârtească după atacul neaşteptat al fetei-vampir şi după fuga noastră şi cred că nici măcar nu conştientizasem în totalitate faptul că eu şi Lucas ne aflam din nou împreună.

Sau, m-am gândit în timp ce ne aruncam unul altuia priviri pe furiş, am pur şi simplu impresia că nu ne-am despărţit cu adevărat niciodată.

— Nu cred că voi, copii, v-aţi întâlnit din întâmplare. Kate şi-a întors spre noi ochii mijiţi şi s-a uitat urât la Lu as. Purta pantaloni cargo oliv şi o cămaşă neagră cu o mulţime de buzunare; părul ei de un auriu întunecat era dat cu gel şi strâns la spate, într-o coadă de cal impecabilă.

— Lucas, să nu-mi spui că te-ai întors în locul ăla.

— Nu m-am dus la Evernight, a răspuns Lucas. Am rugat-o pe Bianca să ne-ntâlnim aici. Dar dacă va trebui să mă-ntorc la şcoală ca s-o revăd, o s-o fac.

— E prea periculos.

— Mamă, poţi să-mi spui în ce loc din lumea asta nu suntem noi în pericol? Pentru că adineauri tocmai am reuşit să scap ca prin urechile acului, ceea ce nu mi s-a întâmplat niciodată la Academie.

Lucas exagera cumva, dat fiind felul în care îl urmăriseră tata şi Balthazar cu un an în urmă, dar nu voiam să-l subminez când îşi apăra decizia de a se întâlni cu mine.

Kate a oftat, apoi a clătinat din cap. Pe urmă m-a privit — nu cu blândeţe, pentru că ea n-avea nimic blând, dar într-un fel care spunea limpede că nu mă învinuia pentru primejdia în care se aflase Lucas.

— Mă bucur să văd eşti OK, Bianca. Mă temeam că sugătorii de sânge nu-şi vor ţine cuvântul dat anul trecut.

Sugătorii de sânge sunt părinţii mei, am vrut să ripostez, în schimb am răspuns:

— Şi l-au ţinut. Sunt din nou la şcoală şi, într-un fel… ne prefacem cu toţii că nu s-a întâmplat nimic.

Lucas mi-a venit în ajutor.

— Probabil îşi închipuie că nu te-ar crede nimeni, chiar dacă ai povesti.
Am sperat că explicaţia noastră suna convingător.
— Ai făcut un act de curaj predându-te ca să ne scapi de foc, a zis un bărbat în vârstă, care stătea lângă Dana. Mi-am adus aminte că-mi spusese cum se numea — Watanabe. Cred că ne-ai salvat pe toţi.
— Da, Bianca, ai fost bestială. Dana şi-a lăsat palmele pe umerii mei şi mi i-a strâns cu însufleţire. Serios, ai avut mare curaj.
— N-am fost bestială. De fapt, nu fac nimic bestial.
Asta a stârnit râsul oamenilor din dubiţă — cam o jumătate de duzină cu toţii —, deşi în realitate nu glumisem. Totuşi încordarea mea a mai cedat puţin.
Cu un an înainte, când se descoperise că Lucas facea parte din Crucea neagră, fusese silit să fugă din Academia Evernight; eu plecasem cu el. Ajunseserăm împreună la Kate şi la celula lui Eduardo, în siguranţă — cel puţin atâta vreme cât Crucea neagră nu ştia că şi eu eram un soi de vampir.
Dar doamna Bethany, părinţii mei şi alţi vampiri ne dăduseră de urmă. Când făcusem cale-ntoarsă alături de ei, nu numai că evitasem o confruntare, dar totodată plecasem înainte de a aflat Crucea neagră ce eram în realitate. Continuau să mă creadă un copil uman răpit şi crescut de vampiri — o convingere pe care era necesar să şi-o păstreze.
Ne-am îndreptat către una dintre clădirile abandonate şi am ocolit-o, ajungând în spate. Kate a semnalizat cu luminile farurilor: stinse, aprinse; fază lungă, stinse, fază lungă. O uşă de metal, în genul celor de pe platformele de încărcare, a început să se deschidă, dezvăluind o alee care cobora în pantă abruptă. Am intrat într-un garaj subteran cât se putea de asemănător cu oricare altul, cu excepţia faptului că era luminat de felinare agăţate de pereţi sau de stâlpi de beton. Când Kate a virat, trecând de un colţ şi intrând într-un loc de parcare, am văzut câteva despărţituri — pereţi construiţi din cutii sau pur şi simplu prelate atârnate de cabluri întinse — care împărţeau spaţiul acela rece şi umed în mai multe încăperi.
Nu mi-am putut ascunde surprinderea din voce când am întrebat:
— Ăsta e cartierul general al Crucii negre?
Toată lumea a râs. Lucas m-a strâns de mână, asigurându-mă că râsetele nu erau răutăcioase.
— N-avem niciun cartier general. Mergem acolo unde e nevoie să mergem, găsim locuri unde se poate dormi. Asta e sigur. Suntem feriţi de pericole.
Mie mi se părea incredibil de sumbru. Oare Lucas crescuse în astfel de adăposturi mizerabile? Aerul încă mai mirosea a gaze de eşapament şi a ulei.
În timp ce grupul cobora din dubiţă, de noi s-au apropiat alţi oameni, tot vreo jumătate de duzină, printre care şi un bărbat înalt, cu o expresie ameninţătoare şi cu un obraz traversat de două cicatrice identice. L-am recunoscut pe Eduardo, tatăl vitreg al lui Lucas şi, foarte probabil, persoana pe care o antipatiza în cea mai mare măsură. Privirea lui întunecată întruchipa tot ceea ce mă speria la Crucea neagră.
— Văd că asta era marea urgenţă, a spus, holbându-se la mine.
— Preferai una de alt soi?
Kate i-a răspuns ca şi cum l-ar fi tachinat, dar nu era aşa. Am desluşit adevăratul mesaj al vorbelor ei: Lasă-mi băiatul în pace!
Un mesaj pe care Eduardo nu l-a auzit sau de care nu s-a sinchisit.
— Fata-vampir a scăpat? Iarăşi?
Lucas şi-a încleştat fălcile la auzul acelui iarăşi, dar n-a spus decât:
— Da. E iute.
— I-aţi văzut banda?
Kate a clătinat din cap, iar eu m-am gândit: Ce bandă? Ştiam că fata singuratică din noaptea aceea n-avea niciun prieten, şi cu atât mai puţin o bandă.
— Mergi un an întreg la şcoală cu vampirii şi nu reuşeşti să afli de ce-au primit acolo oameni, apoi ai ocazia să pui mâna pe fata aia şi ratezi cu desăvârşire, fiindcă-ţi petreci vremea cu prietena ta. In lumina felinarului, faţa lui Eduardo părea cioplită grosolan din lemn măcinat de intemperii. Nu pentru asta te-am pregătit noi, Lucas.

— Dar pentru ce? Ca să-mi ţin gura şi să v-ascult ordinele indiferent ce s-ar întâmpla?

— Disciplina e importantă. Niciodată n-ai înţeles asta.

— Să ai o viaţă e la fel de important.

— Ajunge, a strigat Kate, postându-se între soţul şi fiul ei Poate că voi doi nu v-aţi plictisit să vă tot certaţi, însă noi, ceilalţi, suntem sătui.

Primirea elevilor umani la Evernight continuă să-i neliniştească, m-am gândit. Dacă descopăr motivul şi i-l spun lui Lucas, îi arată el lui Eduardo. Văzând cu cât dispreţ îşi trata fiul vitreg, îmi doream să-i dau lui Eduardo o lecţie sau două. Sau vreo zece.

Bianca pare cu adevărat obosită, a zis Dana. Lucas, mai bine ai duce-o la punctul de prim ajutor, ca să te-asiguri că e totul în ordine.

– Oh, mă simt… Mi-am dat seama ce urmărea Dana şi m-am oprit. Ar putea fi o idee bună, am spus.

Kate n-a spus Copilării, dar ştiam că aşa gândea. Ne-a făcut semn să plecăm. Eduardo arăta ca şi cum ar fi vrut să obiecteze, dar n-a făcut-o.

Murmurul conversaţiei a crescut în urma noastră în timp ce Lucas mă conducea către o uşă laterală. Mi-am dat seama că mă ducea în camera ocupată de îngrijitorul acelui loc, pe vremea când servea drept garaj.

– Vorbesc despre noi? am şoptit.

– Probabil despre afurisita aia de fată-vampir. Dar, da, vor începe să vorbească despre noi imediat ce vor termina cu ea.

– Cine era fata aia?

– Speram c-o să ne poţi spune tu ceva, fiindcă am văzut că vă petreceaţi timpul împreună, a răspuns Lucas când urcam puţinele trepte către ceea ce devenise un punct de prim ajutor.

– A venit pur şi simplu la mine. Până acum n-am mai întâlnit niciodată un vampir pe stradă — am fost curioasă.

– Serios, Bianca, ar trebui să fii mai prudentă.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, Lucas a aprins o lanternă mică, luminând încăperea. Aceasta depăşea cu foarte puţin dimensiunile unicului pat de campanie lipit de perete. Un covor de un gri-închis acoperea podeaua şi camera era suficient de minusculă pentru ca lanterna s-o umple cu o lumină blândă. Era aproape confortabilă şi ne oferea cu siguranţă intimitate. Lucas a închis uşa în urma noastră. M-am simţit inundată de un val de căldură când mi-am dat seama că eram în sfârşit singuri, cu adevărat singuri.

Lucas m-a îmbrăţişat şi m-a lipit cu putere de perete. Mi s-a tăiat răsuflarea şi el mi-a sărutat buzele deschise, apoi, când am început să-i răspund, sărutarea a devenit mai apăsată. Braţele mi-au alunecat în jurul gâtului lui şi trupul i se strivea de al meu de la genunchi până la gură, şi puteam să respir mirosul lui, care-mi amintea de pădurea întunecată de Ungă Evernight.

Al meu, m-am gândit. E al meu.

Ne-am sărutat cu frenezie, ca şi cum ne-ar fi fost foame unul de altul, dorindu-ne aşa cum îşi doresc înfometaţii mâncare şi însetaţii apă, aşa cum îşi doreşte oricine aer. Aşa cum li o unui vampir sete de sânge. I-am luat faţa în mâini şi i-am siinţit în palme barba abia mijită. Şi-a împins încet genun-chiul între ai mei, până ce coapsele mele au încălecat pe a lui, şi şi a pus o mână pe spatele meu, sub cămaşă. Atingerea pielii lui m-a ameţit, dar nu m-am pierdut cu firea. Mă simţeam mai puternică decât fusesem vreodată în toată viaţa mea.

– Mi-a fost dor de tine, a şoptit, cu buzele lipite de gâtul meu. Doamne, mi-a fost atât de dor de tine!

– Lucas…

În minte nu-mi venea nimic altceva, în afară de numele lui. Ca şi cum niciun alt cuvânt n-ar fi meritat să fie rostit.

L-am sărutat din nou, mai lent de data asta, ceea ce n-a reuşit decât să facă sărutul mai intens. Acum ambele lui mâini erau pe spatele meu, şi ne îmbrăţişam strâns, şi am început să mă-ntreb cât de aproape am fi putut ajunge unul de altul — după care mi-am amintit ce simţisem când îi băusem sângele.

– Aşteaptă!

Mi-am întors capul. Respiraţia mea era tremurătoare, gâfâită, şi nu mă simţeam în stare să-l privesc în ochi.

– Trebuie s-o luăm mai încet.

Lucas a închis ochii, strângând puternic pleoapele, apoi a dat din cap.

– Mama e dincolo. O spunea pentru el, nu pentru mine. Mama. Dincolo. Mama. Dincolo. OK. Asta mă dezmeticeşte oarecum.

Ni s-au întâlnit ochii şi am început să râdem zgomotos. El s-a îndepărtat cu un pas, suficient ca să pot respira iarăşi normal, dar m-a strâns de ambele mâini.

– Arăţi superb.

– Am fost fugărită pe străzi. Probabil arăt ca un tren avariat.

Ştiam că părul mi se răvăşise, alunecând în toate părţile, şi că aveam jeanşii plini de praf.

– Trebuie să-nveţi cum să accepţi complimentele, fiindcă n-o să-ncetez să ţi le fac.

Lucas mi-a ridicat o mână la buzele lui. I le-am simţit moi pe încheieturile degetelor. De afară se auzea conversaţia celorlalţi membri ai Crucii negre, din ce în ce mai zgomotoasă.

– Cât poţi să stai?

– Până mâine după-amiază.

– Aproape o zi întreagă? Faţa i-a devenit atât de radioasă, încât n-am putut să nu roşesc, fericită. E uimitor.

– Da, este.

Ştiam că, săptămâna următoare, un timp atât de scurt avea să-mi se pară o nimica toată. Dar în clipa aceea mi se întindea ni faţă tot atât de infinit ca bolta plină de stele şi nu voiam să măi gândesc la ceea ce avea să-i urmeze. Aş fi stricat totul. Tot ce conta era acolo şi atunci.

M-am lăsat pe colţul patului, şi Lucas s-a aşezat lângă mine, cu capul pe umărul meu. Mi-a înconjurat mijlocul cu braţele. Eu mi-am trecut degetele prin părul lui ciufulit.

Avea vocea înăbuşită când a vorbit, cu buzele pe umărul meu:

Au fost momente când am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Uneori mi-am spus că ar fi cel mai bun lucru pentru noi amândoi. Dar n-am putut să-l accept.

Să nu crezi niciodată asta. L-am sărutat pe obraz. Niciodată.

Zgomotul din josul scărilor a devenit şi mai sonor, şi mi-am dat seama că era o ceartă. M-am crispat, iar Lucas s-a ridicat oftând.

Bduardo e al dracului de nebun.

– Fata… cea din noaptea asta… pe ea aţi venit s-o vânaţi aici?

Ea e motivul pentru care ne aflăm în Amherst. Din zona asta sosesc rapoarte de câteva luni. Fata asta vampir… credem că face parte dintr-o bandă care provoacă necazuri din ce în ce mai des.

– Rapoarte? Cum ar fi cele din ziare?

– Uneori, deşi bineînţeles că ziarele habar n-au despre ce scriu. Dar aflăm de la oameni — oameni care ştiu ce se petrece de fapt în lume, care ştiu că existăm. Din când în când, primim informaţii chiar de la vampiri. Încearcă să ne cumpere dezvăluindu-ne că dincolo de colţ e cineva mai periculos. Uneori ne spun adevărul. Ni s-a dat de ştire că banda asta ucide cam o dată pe săptămână — ceea ce înseamnă foarte mult, chiar şi pentru cei mai periculoşi vampiri.

Am încercat să mă gândesc că auzeam ceva încurajator. Până şi vânătorii din Crucea neagră erau uneori în stare să vorbească raţional despre vampiri.

– Fata pe care-am văzut-o în seara asta nu poate face parte din nicio bandă periculoasă. Lucas, crede-mă, era speriată de moarte.

El m-a cercetat din nou cu privirea şi i-am văzut îngrijorarea din ochii de un verde întunecat. Mai purtasem şi înainte discuţia aceea, şi nu se terminase bine niciodată. Mi-a spus, cu voce calmă:

– Unii vampiri sunt într-adevăr periculoşi, Bianca.

– Iar alţii într-adevăr nu sunt deloc, i-am răspuns, la fel de calmă.

– Acum ştiu asta.

Lucas s-a sprijinit cu spatele de perete şi am întrezărit în ochii lui un soi de oboseală. Avea cu trei ani mai mult decât mine, o diferenţă de vârstă pe care nu reuşisem s-o observ cu un an în urmă, dar

maturitatea lui devenise acum mai vizibilă.

– Există vampiri răi, care trebuie opriţi. Noi îi oprim. De aceea îmi spun că tot ce fac aici, împreună cu Crucea neagră, este corect. Dar dacă în noaptea asta ne-am înşelat în privinţa acelei fete — dacă ne-am înşelat vreodată, măcar o singură dată — atunci nu ştiu cum să mă împac cu aşa ceva.

Şi nu ştiu cum să-mi dau seama ce e adevărat şi ce nu în privinţa vampirilor pe care-i vânăm.

Aş fi vrut să-i ofer un răspuns, dar n-aveam idee care ar fi putut fi.

Pe podeaua de dincolo de uşă au răsunat paşi, din ce în ce mai aproape.

– Intru! a strigat Dana, înainte de a deschide uşa. Când şi a aruncat privirea în postul de prim ajutor, s-a încruntat. Oh, omule, credeam c-o să-ntrerup o partidă de sex nebun. Mi-am închipuit că osteneala o să-mi fie răsplătită de o scurtă imagine a nudităţii.

M-am înroşit ca racul. Lucas şi-a dat ochii peste cap.

– Nu suntem singuri decât de cinci minute, Dana.

– Trebuie să-nvăţaţi să bateţi fierul cât e cald. Fiindcă intimitatea şi locul ăsta n-au nimic în comun. Dana s-a sprijinit cu braţele de tocul uşii. Suntem pe punctul să ieşim din nou.

Kate şi Eduardo vor să reia vânătoarea până când fata-vampir n-ajunge prea departe.

Să reia vânătoarea? Oh, nu!

– Au spus că-n noaptea asta nu patrulăm. Lucas s-a încruntat. Echipamentul nu e pregătit şi jumătate dintre noi nu mint nici măcar îmbrăcaţi…

– De-asta ne antrenăm ca să fim gata repede, amice.

Danai mi-a zâmbit larg şi dinţii ei încălecaţi din faţă au facut-o cumva să arate aproape drăgălaş. Bianca poate rămâne aici, la căldură şi în siguranţă. Dar noi doi plecăm, cu toţi ceilaţi din echipă.

– Dana! Lucas i-a adresat cea mai imploratoare şi mai înduioşătoare dintre privirile lui. N-am mai văzut-o pe Bianca de câteva luni. Haide!

Pentru mine, o asemenea privire ar fi fost de-ajuns ca să mă topească, preschimbându-mă într-o băltoacă, dar asupra Danei n-a părut să aibă cine ştie ce efect.

– Ştii că mie nu-mi pasă, dar Kate şi Eduardo nici nu vor s-audă. La naiba, când ai trimis semnalul de pericol, Eduardo a fost cât pe ce să ne blocheze în adăpost.

Lucas a oftat, cu ochii la mine.

– În esenţă, am luat plasă. Dar numai pentru scurtă vreme. O să ne-ntoarcem destul de repede.

– Mă mulţumesc cu ce putem avea. E de-ajuns.

– Trebuie s-o luăm din loc, Lucas. Dana s-a îndreptat spre uşă. Să zicem, peste două minute, când mă-ntorc aici să pregătesc echipamentul medical.

– Mulţumesc, a zis Lucas.

Eu i-am zâmbit scurt Danei când a ieşit.

Imediat ce s-a închis uşa, Lucas m-a sărutat mai întâi uşor, cu buzele strânse, apoi mai brutal, pe măsură ce gurile au început să ni se deschidă. Valul de căldură pe care-l simţisem în interiorul meu a început să mă inunde iarăşi, aşa că mi-am dorit să-l trag mai aproape, dar niciunul dintre noi nu putea să uite că Dana se afla chiar de cealaltă parte a uşii. În schimb, Lucas şi-a înclinat fruntea, lipindu-şi-o de a mea, şi mi-a cuprins obrajii în palme.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

M-a sărutat din nou. Pe urmă mi-a dat drumul, s-a ridicat şi a strigat:

– Sunt cu totul al tău, Dana!

– N-o vreau pe prietena ta! a strigat ea, drept răspuns.

Doar afurisita aia de trusă de prim ajutor!

Câţiva oameni de-afară au râs, dar era un râs binevoitor. Poate că Eduardo vedea în mine o pacoste, dar toţi ceilalţi membri ai Crucii negre păreau să se bucure pentru mine şi pentru Lucas. Îmi venea greu s-accept că într-o şleahtă de vânători de vampiri puteau fi oameni care păreau atât de — ei bine — prietenoşi.

O să fim OK, mi-am spus. Pot face faţă situaţiei. Deja îmi ora foame, dar ştiam că, dacă m-ar fi prins cineva din Crucea neagră bând sânge, întâi m-ar fi atacat şi apoi ar fi pus întrebări. Poate a

doua zi aş fi putut avea şanse să mănânc în intimitate sau cel puţin să torn sângele din termos în canalul de m urgere. Puteam să rezist până sâmbătă noaptea, dacă era necesar.

Lucas şi-a făcut loc pe lângă Dana pe treptele înguste. Cu toate că s-a apucat de treabă zâmbind, ea nu mi-a aruncat nici măcar o singură privire; s-a concentrat în schimb asupra muncii, îndesând bandaje şi tifon într-o cutie mică de plastic.

– Bianca, pentru tine e OK?

– Cred că da, am răspuns. Cât de des faceţi asta? Cât de des ieşiţi la astfel de vânători?

– Spui „ieşiţi" de parcă ar exista un soi de navă-mamă pe care să ne întoarcem cu toţii după ce ne terminăm treaba. Călătorim aproape tot timpul dintr-un loc într-altul. Ne ducem acolo unde e nevoie de noi. Unii au case unde se întorc din când în când, dar foarte mulţi nu au. Eu n-am. Nici Lucas nu are, a adăugat, după o scurtă pauză. Cred că nu ţi-a spus asta.

– Adevărul e că n-a avut ocazia.

– Uit mereu că n-aţi mai avut cum să vorbiţi unul cu altul după toate cele întâmplate astă-primăvară. Trebuie să fie greu.

– Aş zice că e.

– Lucas e băiat bun. Dana a închis cutia de plastic şi m-a privit pentru prima oară cu seriozitate. Nu e genul care-şi dezvăluie sentimentele. Îl cunosc de când aveam amândoi doisprezece ani, şi niciodată nu s-a mai purtat, în privinţa vreunei fete, aşa cum o face acum cu tine. O spun pentru cazul că-ţi puneai întrebări.

– Mulţumesc.

Deşi îmi dezvăluia lucruri uimitoare, aveam griji mai importante decât viaţa mea amoroasă. Îmi tot aduceam aminte de fata-vampir, cu unghiile ei rupte, cu zâmbetul ei şovăitor. Poate că, pentru mine, Crucea neagră n-o fi fost o ameninţare imediată, dar ea rămânea în pericol. Era atât de pierdută, de singură, o altă persoană pe care o făcuse doamna Bethany să se simtă insignifiantă.

Oare tot aşa aş fi putut s-o sfârşesc şi eu însămi într-o bună zi? M-am cutremurat. Niciodată. Îi am pe părinţii şi pe prietenii mei… poate chiar şi pe Lucas.

Ceea ce nu schimba câtuşi de puţin faptul că Lucas şi familia lui o puneau pe fata întâlnită mai devreme într-un pericol înfiorător. Nedreptatea mă îmbolnăvea. Dar ce-ar fi putut face Lucas? Ce-aş fi putut face eu?

Răspunsul mi-a venit aproape instantaneu în minte, cumplit dar inevitabil. N-am avut nevoie decât de o secundă ca să rostesc cuvintele:

– Vin cu voi.

Dana s-a holbat la mine.

– La o vânătoare de vampiri? E o nebunie!

– O fi — am oftat —, dar vin.

Capitolul 7

Aici nu e loc pentru amatori, a spus Eduardo.

Cicatricele gemene de pe obrazul lui erau mai adânci — o iluzie de care se facea vinovată lumina sărăcăcioasă a felinarelor.

Mintea îmi lucra repede.

– Merg deja de un an la o şcoală unde sunt înconjurată de vampiri.

Spuneam adevărul, deşi nu întregul adevăr. Vocea îmi tremura, dar speram cu disperare că Eduardo avea să pună asta pe seama emoţiei, nu a fricii. Tipul era un vânător de vampiri nemilos; îmi venea greu să-l privesc în faţă.

– Trebuie să ştiu cu ce mă confrunt de fapt.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Eduardo zâmbind. Expresia feţei lui nu era atrăgătoare.

– Presupun că la Academia Evernight se poartă frumos. Nu eşti decât un copil. Bănuiesc că stai printre cei care se pretind şi ei copii.

– Eu mă lupt cu vampirii de când eram mai mic decât e Bianca acum, a ripostat Lucas. Cred că

poate să se descurce.

Şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi teama a-nceput în sfârşit să mi se risipească. Sprijinul lui a părut să pună capăt discuţiei; oricum, Eduardo n-a mai protestat şi, dacă vreunul dintre ceilalţi a avut obiecţii, şi le-a păstrat pentru sine.

Lucas mi-a aruncat o privire, întrebându-se de ce eram ferm hotărâtă să-i însoţesc, dar ştiam amândoi că despre asta trebuia să vorbim mai târziu.

La început, vânătoarea n-a semănat a vânătoare. A fost ca orice altă călătorie cu maşina. Oamenii şi-au pus pe ei hainele murmurând, vorbindu-şi cu voci scăzute; s-au uitat unii la alţii cu ochi obosiţi şi s-au urcat în dubiţa plină de lovituri şi încamioneta turcoaz a lui Kate.

Îmi aduceam aminte de prima mea călătorie cu maşina, ilin vara când m-au dus părinţii mei la mare. Detestau apa — atât râurile pe care a trebuit să le traversăm pe drum, cât şi oceanul care clipocea la ţărm — dar m-au dus acolo fiindcă îmi doream nespus de mult să merg. Au stat tot timpul pe plajă, sub o umbrelă. Deşi băuseră sânge înainte de plecare, nu voiau să se expună atât de mult la soare. M-au privit şi mi au făcut cu mâna în vreme ce construiam castele, înotam şi mă jucam cu alţi copii. A fost un sacrificiu făcut pentru mine.

Când îmi aminteam astfel de lucruri, ştiam că vânătorii din Crucea neagră se înşelau în privinţa vampirilor. Dacă i-ar fi văzut atunci pe părinţii mei, ar fi ştiut adevărul.

În schimb, în noaptea aceea aveau de gând să ucidă o fată-vampir. Nu bănuiau, dar aveam de gând să-i împiedic, dacă era cu putinţă.

M-am urcat în partea din spate a camionetei, cu Dana, cu Eduardo, cu alţi doi tipi şi cu Lucas, căruia părul ciufulit îi atârna în ochi. În timp ce Kate scotea maşina din garaj cu spatele, am şoptit la urechea lui Lucas:

– Ce facem acum?

– Mergem în locul unde am văzut-o ultima dată şi îi luăm urma de-acolo.

De data asta, oraşul era tăcut cu desăvârşire. Până şi studenţii care petrecuseră cu cea mai mare poftă se duseseră la culcare sau cel puţin se retrăseseră să se distreze în dormitoarele lor. În cartierul liniştit de mai devreme, când reuşisem să scap cu fuga împreună cu Lucas, nu se mai clintea acum absolut nimic, şi casele erau cufundate în întuneric.

Vehiculele noastre odată parcate în zona unde o văzuserăm ultima oară pe fata-vampir blondă, toată lumea şi-a continuat drumul pe jos, răsfirându-se în evantai. Eu şi Lucas am rămas bineînţeles împreună. Kate ne-a aruncat o privire în timp ce se îndepărta, dar nu s-a împotrivit.

Lucas n-a scos nicio vorbă până când nu ne-am văzut cu desăvârşire singuri, pe o străduţă laterală aflată la o depărtare de câteva cvartale.

– OK, presupun că ai de gând s-o găseşti pe fată înaintea celorlalţi şi s-o avertizezi. Am dreptate?

Am simţit un val de tandreţe care mă purta spre el cu atâta putere, încât am uitat pentru o clipă unde eram, ce pericol înfruntam şi ce trebuia să facem. I-am luat în schimb mâna cu blândeţe într-a mea, şi el s-a întors spre mine — mai întâi surprins, apoi cu un mic zâmbet de înţelegere. Am simţit un şoc electric puternic, o forţă care mă purta către el. Mi-a acoperit buzele cu palma.

– Nu ne putem lăsa distraşi. Avem o misiune.

– O misiune. Am vorbit cu buzele plimbându-mi-se pe degetele lui, şi a clipit cu o mişcare lentă a pleoapelor, vrăjit ile atingere. S-o ducem la îndeplinire.

Mi-a întors hotărât spatele şi a luat-o înainte.

– S-a îndreptat mai întâi spre nord, a spus.

– De unde ştii?

– Văd ceea ce nu văd ceilalţi. A ezitat. Vederea mea nocturnă e mai bună acum.

Nu era necesar să-mi spună de ce. Ştiam că era astfel din cauză că îl muşcasem de două ori şi îi băusem sângele. Prima muşcătură nu avusese niciun efect, dar a doua îi dăduse câteva dintre puterile vampirilor. Ceilalţi membri ai Crucii negre rătăceau la întâmplare, dar el putea să dea într-o parte crengile unui tufiş şi să-mi arate nuielele rupte — care ar fi putut fi li Ante de cineva, atingându-le când alerga pe lângă ele. Putea să descopere singura urmă de talpă întipărită în pământul noroios, să întrezărească singurul fir buclat de păr blond căzui în tufe.

Unele dintre acestea erau abilităţile unui vampir, altele ţineau de experienţa lui de urmăritor.

Pentru mine, totul reprezenta o revelaţie. Îmi imaginasem tot timpul că în Crucea neagră învăţase doar cum să se bată, însă i se oferiseră deprinderi pe care nu mi le închipuisem. Asta, plus puterea unui vampir — combinaţia era formidabilă.

Nu ducea lipsă nici de arme.

– Ce ai acolo? am întrebat când am văzut ceva lucindu-i la centură.

– Cel mai bun dintre cuţitele mele, mi-a răspuns, aproape cu afecţiune.

Şi-a desfăcut haina ca să-mi arate un cuţit prins în lateral. Lama era aproape tot atât de lată ca a unui satâr.

– Îl am de la doisprezece ani.

– Chiar e necesar?

Acum îngrijoraţi, ochii lui de un verde-închis i-au întâlnit pe ai mei.

– Prefer să-l am şi să nu-mi fie necesar, decât să nu-l am şi să-mi trebuiască. Poate că fata aia nu e adevărata problemă, dar, când se sperie… îţi aduci aminte cum a fost.

Îmi aduceam. Vampirii puteau să nu fie nişte ucigaşi demenţi, aşa cum îşi imagina Crucea neagră, dar oricare dintre noi putea deveni letal când se simţea încolţit.

Când am intrat pe o stradă mai puţin izolată, Lucas a început să se relaxeze.

– Sunt mai puţine şanse să fi venit aici.

– Nu sunt chiar atât de sigură, am spus, arătându-i semnul pe care tocmai îl observasem, o emblemă strălucitoare crucea-şi-scutul, care îi aparţinea evident unui spital. Crucea ardea în faţa ochilor mei. Spitalele au bănci de sânge.

– Bineînţeles. E ca o tarabă cu gustări — nu pot să cred că până acum nu ne-am gândit niciodată la asta. Lucas mi-a zâmbit larg, de parcă aş fi făcut un miracol. Haide!

Odată ajunşi la spital, uşile de sticlă s-au deschis automat, gata să ne primească. Un paznic ne-a studiat cu atenţie — doi adolescenţi hoinărind înainte de ivirea zorilor — şi s-a răstit la noi:

– Ce căutaţi aici, copii?

– Mergem la bunica, a răspuns Lucas, cu o mină atât de sinceră şi de tragică, încât mi-am muşcat buza ca să nu izbucnesc în râs. E… n-a mai rămas mult timp.

Paznicul şi-a fluturat mâna, îngăduindu-ne să intrăm, şi ne-am continuat drumul în grabă. Era destul de linişte; spitalele nu sunt închise niciodată, dar la ora aceea nu se petreceau prea multe lucruri. Câteva asistente şi infirmiere în costume albastre-verzui au trecut pe lângă noi şi unele ne-au aruncat priviri bănuitoare, dar Lucas păşea cu atâta hotărâre, încât nu ne-au pus la îndoială dreptul de a ne afla acolo.

– Banca de sânge, a murmurat el. Unde se află banca de sânge a unui spital?

– Să ne uităm la lifturi. De obicei au indicatoare care-ţi spun ce secţii se află la fiecare etaj.

Aşa cum era de aşteptat, panoul de lângă lift ne-a informat că donările de sânge se faceau la subsol.

Acesta nu arăta cu adevărat altfel decât celelalte niveluri de spitalului, însă îţi dădea o altă senzaţie. Lumina era o idee mai slabă, poate din cauză că două dintre tuburile cu neon începuseră să pălească. Mirosul de dezinfectant plutea în aer, destul de puternic ca să mă facă să strâmb din nas. Iar acolo jos era încă şi mai multă linişte. Eu şi Lucas păream singurii nameni prezenţi.

Subsolul nu e locul unde-şi pun cele mai multe spitale murga? am şoptit.

– Nu-ncepe să ţi se facă frică de morţi, nu-i aşa? Lucas înainta pe coridor aruncând câte-o privire în fiecare încăpere. Mergi cu ei la şcoală în fiecare zi.

– Nu mi-e frică.

Presupuneam.

Zona pentru donare de sânge era închisă — nimic surprinzător dimineaţa, atât de devreme. Uşa de alături, cea a băncii de sânge, era deschisă — fusese forţată.

– Bingo!

Lucas şi-a pus o mână pe cuţitul lat de la centură.

Am intrat în banca de sânge, care era, în esenţă, o încăpere imensă, plină de frigidere. De-a lungul unui perete se înşiruiau câteva microscoape şi diverse echipamente medicale, poate necesare pentru analize, dar locul era evident folosit mai ales pentru depozitare. Uşa unui frigider era

întredeschisă; înăuntru se vedeau pungi peste pungi de sânge — probabil o rezervă de uz imediat, pentru transfuzii urgente. Pungile erau în dezordine, câteva căzuseră pe podea, iar unele fuseseră rupte şi golite. Pe linoleum luceau, umede, pete de sânge.

– Sângele încă nu s-a uscat, am spus. Fata a fost aici cu puţin timp în urmă.

– Ei bine, acum a plecat, mi-a răspuns Lucas. La naiba!

– Poate că nu. Poate a vrut să se odihnească după aceea.

– Să se odihnească?

– Până şi oamenii trag uneori un pui de somn după o masă copioasă. În plus, când am văzut-o, părea epuizată. Ca şi cum ar fi fost pe fugă de mai multe zile. Dacă e adevărat, dacă a avut şansa să mănânce — o să fie calmă. O să putem vorbi cu ea.

– Înainte de a o lăsa să plece trebuie să fim absolut siguri că e inofensivă, a zis Lucas. Nu fiindcă aş pune la îndoială .1 precierile tale, OK? Trebuie doar, ei bine, să fim siguri.

– Aşa c-o să vorbim cu ea. Nu mă-ndoiam că Lucas avea să vadă imediat în fata-vampir exact ceea ce văzusem şi eu — cât de pierdută şi de singură era. Haide!

– Vorbeşti de parcă ştii unde e.

– Cred că ştiu. E undeva unde se poate odihni netulbura. Undeva unde n-ar surprinde pe nimeni s-o vadă, dacă ar fi găsită. Gândeşte-te, Lucas.

– Oh, nu!

– Oh, da!

OK, poate că-mi petrecusem întreaga viaţa înconjurată mai ales de oameni morţi, printre care se numărau propriii mei părinţi, dar asta nu-nsemna că morga nu mi se părea un pic cam înfricoşătoare. Nu eram cuprinsă de panică, nimic de genul ăsta, dar locul avea ceva incredibil de trist: atâtea v ieţi şi emoţii reduse la etichetele scrise de mână pe uşile mici, de metal. Eu şi Lucas am rămas câteva secunde în prag, analizând ceea ce vedeam înaintea ochilor.

Pe trei mese lungi, înşirate pe toată lungimea morgii, erau trei saci cu cadavre. Primul era mult prea mare; persoana din interior trebuie să fi fost foarte grea. Ultimul părea prea scurt. Prin urmare, cel din mijloc trebuia să fie cea mai bună alegere.

Am întins ezitând mâna către fermoar. Clapeta era mai grea decât mă aşteptasem şi rece la atingere — în morgă se păstra o temperatură scăzută. Lucas s-a postat alături de mine, cu cuţitul lui lat pregătit. Am tras fermoarul în jos, simţindu-i fiecare dinte deschis ca pe o vibraţie în încheietura mâinii.

Braţul ei a ţâşnit afară din sac şi m-a înşfăcat cu putere. Am ţipat; nu m-am putut abţine. Lucas a fandat către noi, dar mi-am repezit cealaltă mână în direcţia lui, oprindu-l.

Fata-vampir s-a săltat în capul oaselor, holbându-se la noi. Părea mai puţin palidă decât înainte, iar semnul roşu de pe gâtul ei ieşea mai puţin în evidenţă; hrana o reîntinerise. Îşi desfăcuse părul pentru culcare şi faţa îi era încadrată de bucle răvăşite. Ochii mari i-au rămas ţintuiţi asupra lui Lucas, dar mi s-a adresat mie:

– De ce l-ai adus aici?

– E cu mine. Am vrut să te găsim.

– Ca să mă ucidă.

Am clătinat din cap.

– Am venit să ne convingem că eşti în siguranţă.

– În siguranţă? Şi-a lăsat derutată capul într-o parte, ca şi cum aş fi început brusc să-i vorbesc într-o limbă străină. Tu eşti în pericol.

– Lucas nu mi-ar face rău niciodată.

– Eşti într-un pericol mai mare decât ştii, a insistat ea. Şi mai mare decât ştii şi tu, băiete.

– Te-ai hrănit în banca de sânge, am spus, mai mult pentru Lucas. Îmi dau seama că ai mâncat. Hrana schimbă culoarea tenului şi ne face mai puternici.

– Da, sunt cu mult mai puternică acum, a încuviinţat fata-vampir.

Continua să se uite urât la Lucas, cu ochii strălucind de ură. Trebuia să dezamorsez situaţia, şi încă repede.

– Lucas e un prieten. N-a venit aici ca să te-atace.

– Văd, a răspuns, cu ochii la cuţitul lui.

El şi l-a îndesat din nou în centură, cu mişcări stângace şi fără chef. Când a vorbit, părea să reteze cuvintele.

– Familia din Albion… de fapt n-ai avut nicio legătură cu asta? Noi am crezut că ai.

– Oamenii fac greşeli atât de prosteşti!

Vocea fetei-vampir suna ciudat de visător. A îndepărtat sacul pentru cadavre cu mişcări încete ale picioarelor, arătând în ochii oricui aidoma unui copilaş care iese din sacul de dormit şerpuind.

– Trebuie să aflu cine-a fost, a continuat el. Ceva letal se află în libertate, făcând foarte mult rău. Dacă ştii cine-a umblt după pradă prin Albion, dacă ai vreo legătură cu şleahta aia, nu trebuie decât să-mi spui. O să mă ocup de asta, iar tu poţi… ei bine, poţi să-ţi vezi de ale tale.

În loc să-i răspundă lui Lucas, fata şi-a întors spre mine ui lui mari şi negri.

– El ştie ce eşti?

– Ştie tot. Spune-ne ce trebuie să ştim, şi-o să ne asigurăm că nu eşti în pericol.

Degetele i s-au relaxat încet şi mi-a eliberat mâna. Lumina becului din tavan cădea aproape exact în spatele ei, preschimba ud u-i părul ca mătasea de porumb într-un soi de aură. M-am gândit ce tânără trebuia să fi fost când murise — probabil nu împlinise decât paisprezece ani.

Chiar în clipa când a dat să vorbească, uşa morgii s-a deschis brusc. Am tresărit violent cu toţii şi am simţit că-mi stă inima când le-am văzut în prag pe Dana şi pe Kate. Dana era înarmată cu arbaleta, iar Kate avea un ţăruş.

– Înapoi! a strigat Dana. Au sosit întăririle!

Fata-vampir a scos un ţipăt subţire, nefiresc, ca strigătul şoimului care plonjează, gata să ucidă. A sărit pe lângă noi, în colţul de dincolo de masa de autopsie.

– O cursă, a şoptit. Întotdeauna e o cursă.

Am vrut să spun că nu asta fusese intenţia noastră, dar Lucas m-a prins strâns de ambele braţe, avertizându-mă astfel să păstrez tăcerea. A început să dea înapoi, scoţându-mă din bătaia arbaletei.

Nici Kate, nici Dana n-au vorbit cu fata-vampir. Cea dintâi a rămas în cadrul uşii în timp ce înainta cea de-a doua, a cărei faţă nu mi se mai părea nicidecum dulce. Simţeam că Dana era un om bun, însă gata să săvârşească o faptă oribilă, şi trebuia s-o opresc.

Fata-vampir şi-a repezit braţul înainte cu o iuţeală orbitoare şi am zărit scânteierea unui vârtej metalic în fracţiunea de secundă de dinainte ca Dana să ţipe şi să se prăbuşească, izbindu-se de perete. Chiar în timpul căderii ei, fata a ţâşnit cu o forţă supraomenească, trântind-o pe Kate şi azvârlindu-le pe amândouă pe coridor, unde-au căzut late.

– Mamă! a strigat Lucas, alergând către ele.

Dar fata-vampir n-avea intenţia să ucidă şi nici măcar să se lupte. A fugit, cu pantofii ei jerpeliţi izbind cu zgomot surd dalele podelei.

Lucas şi Kate s-au năpustit imediat după ea, şi el mi-a strigat:

– Rămâi aici! Ai grijă de Dana!

Ştiam c-avea să-ncerce s-o scape pe fata-vampir. Dar ce trebuia să fac pentru Dana? Nu ştiam nimic despre medicină. Când i-am văzut expresia îndurerată a feţei, m-am dus imediat lângă ea.

– E grav?

– Destul de grav. O strâmbătură i-a schimonosit faţa. Trebuie să fie un cuţit pentru autopsii. Nu cred… braţul nu e rupt… dar… cât de mult sânge?

– Mult, dar n-a nimerit artera.

Aveam destule cunoştinţe ca să ştiu că, dacă ar fi fost tăiată artera, sângele ar fi ţâşnit din rană; în schimb se prelingea lent, un fir roşu, gros, mânjindu-i bluza până la cot.

– N-o să scot cuţitul. E mai grav decât ceea ce se poale rezolva cu o trusă de prim ajutor. Ar trebui să mergi la Urgenţă.

– Şi cum aş putea să explic totul personalului? Dana a gemut şi şi-a rezemat capul de perete. Mi-am dat seama că ei a gata să leşine. Nu, trebuie să plecăm de-aici.

– Ai nevoie de îngrijire medicală!

– La punctul de prim ajutor sunt mai multe medicamente şi echipamente medicale. Putem… putem rezolva. Ajută-mă doar să mă ridic, OK?

– OK!

I-am trecut braţul peste umărul meu şi am ieşit pe culoar. Acolo luminile erau mai puternice şi am văzut pentru prima oară roşul viu al petei. Culoarea părea aproape indescriptibil de frumoasă.

Atunci am simţit foamea.

Nu era ceea ce simţisem când îl muşcasem pe Lucas — era altceva, mai apropiat de instinctele primare, însă la fel de puternic. Sângele ei mirosea a biftec, a ţărm de mare, a o sută de lucruri minunate pe care mi le doream şi de care nu mă bucurasem prea mult. Când i-am respirat aroma şi mi-a pătruns în gură, aproape că i-am simţit gustul intens de aramă, iar mâna pe care-o ţineam pe umărul Danei sesiza fiecare zvâcnire a pulsului ei. Falca mă durea ca şi cum colţii ar fi fost gata să-mi apară. Nu puteam să gândesc, nu puteam să vorbesc, nu puteam face nimic altceva în afară de a-mi dori să beau.

Încetează.

Am întors capul, ca să n-o mai văd pe Dana, şi am strâns cu putere din pleoape.

– Rezistă, a murmurat ea. Ştiu că n-arată bine.

– Nu trebuie să-mi dai mie cura). Îmi era atât de ruşine! Tu eşti cea rănită.

– Dar ştiu că… lucrurile astea te înspăimântă… mai ales dacă nu… eşti obişnuit cu ele. Dana înghiţea în sec între fiecare două respiraţii gâfâite. Tu n-ai mai văzut… niciodată… nimic de genul ăsta.

Mi-am amintit cum arătase Lucas după ce-l muşcasem prima oară, cum căzuse moale la picioarele mele.

– Cred că trebuie să-nvăţ să fac faţă unor astfel de lucruri.

În parcare ne-am întâlnit cu domnul Watanabe, care ne-a dus imediat înapoi la baza subterană improvizată. S-a dovedit că rana Danei era superficială, dar tot a fost nevoie să-i ţin mâna în timp ce el i-o cosea. Lucas şi ceilalţi s-au întors după două ore; n-a fost nevoie să întreb cum mersese vânătoarea, căci Kate părea descurajată. Toţi erau epuizaţi cu desăvârşire, şi matele abia răsărise.

Când m-a strâns Lucas în braţe, i-am şoptit la ureche:

– A scăpat?

A dat din cap, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

– Le porţi mereu de grijă tuturor.

M-a sărutat uşor pe frunte, chiar în faţa întregului grup, cea ce a făcut-o pe Dana să zâmbească pentru prima oară după întoarcerea de la spital.

Pe urmă disciplina grupului s-a făcut ţăndări — sau, mai corect spus, s-a suspendat. Kate n-a mai dat niciun ordin şi, după toate aparenţele, nu mai era nimic de făcut, până mai târziu. Unii şi-au târşâit picioarele către zona unde erau alinate mai multe paturi de campanie din fier. Kate a pornit o maşină de gătit portabilă şi s-a apucat să pregătească un mic dejun pentru câteva persoane. Domnul Watanabe a început să catalogheze metodic toate armele. Eu şi Lucas am instalat-o pe Dana comod în patul de la punctul de prim ajutor.

– Îmi cer scuze, a spus ea.

Pe faţa de pernă albă, cozile ei împletite păreau două frânghii întunecate.

– Pentru ce? am întrebat-o. Nu e vina ta.

– Da, dar acum ocup singura încăpere de aici în care tu şi Lucas aţi fi putut fi singuri. E cea mai mare porcărie pentru un amor juvenil de gradul zero.

– O să te iert de data asta, a zis Lucas. Vrei ceva la micul dejun, Dana?

– Trimite-mi pe cineva cu nişte clătite. Dacă n-au, să facă. Dana şi-a pus braţul sănătos alene sub cap, transformând gestul într-un adevărat spectacol. La ce bun să fii înjunghiat dacă nu foloseşti asta pentru un şantaj emoţional?

În timp ce Lucas s-a dus să discute cu Kate despre dejunul Danei, eu m-am repezit în ceea ce trecea drept baie. Era o încăpere de dimensiuni reduse, cu pereţi din blocuri de zgură, plasată lângă zona rezervată pentru primul ajutor, în acelaşi timp mai mică şi cu aspect mai grosolan decât al toaletelor din staţiile de benzină. N-am putut face mare lucru pentru înfaţişarea mea, dar mi-am prins broşa de pulover. Când am ieşit, faţa lui Lucas s-a luminat atât de tare la vederea ei, încât am avut impresia că-mi desăvârşisem în totalitate machiajul — sau poate era pur şi simplu fericit să mă

vadă.

– Uitaţi-vă la voi doi, a chicotit domnul Watanabe.

Ascuţea cu grijă un cuţit de dimensiuni reduse, folosindu-se de o piatră de polizor şi studiind cu atenţie lama prin ochelarii săi bifocali. Era straniu să te gândeşti că un om atât de cumsecade îşi petrecea timpul pregătindu-şi arme cu care să atace vampirii.

– Sunt încântat să te văd cu o fată, Lucas. Un tânăr trebuie să aibă o iubită.

– Aici n-am cum să te contrazic. Lucas m-a cuprins din spate cu braţele. Pariez că, la vârsta mea, goneai fetele cu băţul, ei?

– Oh, nu, eu nu. O cunoscusem deja pe Noriko a mea. Privirea bătrânului a devenit tandră când i-a rostit numele. După ce am văzut-o prima oară, toate celelalte fete din lume… pentru mine a fost ca şi cum n-ar mai fi existat. Nu-mi doream decât să fiu tot timpul alături de ea.

– E cu adevărat romantic, am spus.

Am vrut să-ntreb cine era Noriko, dar mi-am dat seama că, dacă ar fi făcut parte din Crucea neagră, s-ar fi aflat acolo. Poate un om blajin se alătura unui grup de vânători de vampiri pentru că soţia lui dăduse peste unul dintre cei care erau într-adevăr ucigaşi dezlănţuiţi. O astfel de întâmplare te poate face orb la subtilităţi, lăsându-ţi numai o singură dorinţă: răzbunarea.

N-ai niciodată destul timp să fii alături de cei pe care-i iubeşti, a spus domnul Watanabe, încercând ascuţişul lamei. Voi doi trebuie să ieşiţi. Exploraţi oraşul. Nu vă faceţi griji pentru noi, cei de aici. Trebuie să vă bucuraţi unul de altul.

– E devreme, a zis Eduardo. Venise din spatele prelatei fără ca noi să-l observăm. Nu văd ce v-aţi putea aştepta să faceţi în oraş la ora asta. E mai sigur să staţi aici.

Cafenelele sunt deschise. Lucas m-a luat de mână cu un gest posesiv. Nu suntem obligaţi să stăm închişi aici. Pot să plec dacă vreau. Aşa e regula.

Eduardo arăta de parcă ar fi avut chef să se opună, însă a spus:

– Duceţi-vă!

Eram aşadar liberi şi am ieşit din clădire fară să fi avut vreo ţintă şi fără să fi ştiut în ce direcţie voiam să mergem. Începea i se contureze o zi superbă de toamnă, de genul celor în care soarele preschimbă toate culorile frunzelor în diferite nuanţe de auriu. Eram în sfârşit din nou singuri, şi poate-ar fi trebuit să-ncepem imediat să discutăm despre toate subiectele secrete despre care aveam de vorbit, dar n-am făcut-o. Am vorbit în schimb despre orice altceva. Despre toate celelalte lucruri. Vieţile noastre erau atât de bizare, încât ceea ce trăiam atunci împreună se apropia de „normal” în cea mai mare măsură posibilă. O zi în care să fim alături, fără niciuna dintre toate grijile din lume — era tot ce puteam spera şi nu voiam s-o irosim.

La cafeneaua din apropiere, am dezbătut hotărârea de a lua fursecuri cu ciocolată în defavoarea prăjiturilor cu unt de arahide, apoi le-am înmuiat pe rând în cafeaua mea espresso cu lapte.

În piaţa din Amherst am stat două ore pe o bancă şi am inventat poveşti despre toţi cei care treceau pe lângă noi — femeia cu haină roşie era o agentă secretă, iar bărbatul cărunt care s-a urcat într-o maşină din apropiere era în posesia dosarelor secrete de care avea ea nevoie ca să salveze lumea. O doamnă bătrână de vizavi apăruse în spectacolele de revistă din anii cincizeci, dansase în tot Las Vegas-ul purtând o coroană din pene şi bikini din paiete. Ştiam tot timpul că vieţile noastre erau probabil mai stranii decât orice am fi putut inventa pentru alţii, dar asta nu ştirbea nicidecum farmecul jocului.

La librărie ne-am comparat gusturile în materie de cărţi pentru copii. S-a dovedit că ne plăceau în aceeaşi măsură Cronicile din Narnia.

– N-am realizat niciodată că erau poveşti creştine, am mărturisit eu. Privind acum în urmă, mi se pare atât de evident, încât mă simt ca o idioată fiindcă n-am priceput. Dar, ştii, părinţii mei — nu s-ar putea spune că m-au dus prea mult la biserică.

Aici Lucas ar fi trebuit să râdă. Insă el m-a studiat cu gravitate, deşi i-am observat o uşoară nesiguranţă în privire.

– Asta nu te afectează acum? Adică tot ce scrie despre Dumnezeu în cărţi?

– Nu. Şi probabil că nici nu mă va afecta vreodată. Îmi aduc aminte că mama îmi citea Călătorie pe mare cu Zori-de-zi cu glas tare. Problema o reprezintă simbolurile vizuale.

Stăteam pe podea în raionul cu manuale de la parter, departe de majoritatea clienţilor. Ne aflam la mijlocul trimestrului, aşa că părea puţin probabil să fim întrerupţi de vreun elev. Am îndrăznit să pun o întrebare:

– Ai mai simţit ceva deosebit? Ştii, în legătură cu puterile tale?

Simt că am mai multă forţă. Alerg mai repede. Vreo douil persoane au comentat pe tema asta, dar nu ca şi cum ar fi avut vreo bănuială. Îşi închipuie pur şi simplu că e efectul exerciţiilor fizice. Vreau să spun că sunt puternic, însă nu pot face nimic supranatural. Doamna Bethany mi-a explicat c-o să am parte de nişte limitări, dar şi de beneficii, numai că deocamdată nu s-a manifestat nimic.

Poate nu încă, dar într-o bună zi… Speranţa a pâlpâit la mine ca o lumânare. Spuneai deja că te-ai gândit să pleci din Crucea neagră.

Da, dar nu ştiu ce va urma pentru mine apoi. Aş putea, pur şi simplu, să-mi iau o slujbă? Ăsta e singurul lucru la care mă pricep şi nu cred că e un domeniu în care se ivesc o mulţime de oportunităţi. A oftat. Bianca, eu n-am mers niciodată la un liceu, dacă nu pui la socoteală anul petrecut la Evernight. Am citit şi am învăţat pe cont propriu, dar nu e acelaşi lucru. Toate aceste manuale de liceu… sunt pentru mine o lume străină. Un loc unde nu voi ajunge niciodată.

– Te poţi descurca şi fară liceu. Ai putea obţine cu uşurinţă o diplomă GED.

– Şi pe urmă? Studenţii cu diplome GED nu primesc burse, iar mama nu poate plăti taxele sub nicio formă. Toţi banii ei sunt pentru Crucea neagră. Ăsta e începutul, conţinutul şi sfârşitul poveştii. Poate aş reuşi să-mi croiesc drum muncind, dar… nu ştiu. A înghiţit în sec, şi mi-am dat seama că se gândise foarte mult la asta. Cred că n-am renunţat la idee. Dar punerea ei în practică pare puţin probabilă.

Nu-i puteam spune nimic pe măsura capcanei în care se simţea el prins; nu aveam ce informaţii să-i împărtăşesc, n-aveam cum să-i aduc alinare. L-am luat pur şi simplu de mână.

– Ce ţi-ar plăcea să studiezi? La facultate?

– Dreptul, aşa cred.

– Dreptul? Nu pot să mi te imaginez cu servietă şi într-un costum cu vestă.

– L-aş purta dacă asta ar însemna că pot să-i înlătur pe băieţii răi. Lucas a încercat să zâmbească. Am purtat şi uniforma aia stupidă de la Evernight, nu-i aşa?

– Nu râde. Eu încă mai trebuie s-o port.

Mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe obraz.

– Pe tine nu e nevoie să te întreb. Tu ai vrea să studiezi astronomia.

Am dat din cap.

– De ce îţi place atât de mult? Mi-ai arătat toate constelaţiile, dar nu mi-ai spus niciodată de ce priveşti stelele.

Mi-am înconjurat genunchii cu braţele şi mi-am sprijinit bărbia pe ei, căzând pe gânduri. Deşi ştiam răspunsul, era imprtant să-i vorbesc lui Lucas astfel încât să înţeleagă.

– Părinţii mei mi-au spus ce sunt eu în realitate încă de când eram foarte mică, imediat ce m-au considerat capabilă să păstrez un secret. Au făcut ca adevărul să sune de parcă ar fi fost ceva deosebit. O mare aventură. Am crezut că era ca în poveştile cu zâne, când fata care mătură prin casă descoperă căde fapt e prinţesă şi că într-o bună zi va veni s-o caute un prinţ. Ca şi cum secretul din mine ar fi fost magic.

Lucas părea dornic să pună o întrebare, dar şi-a dat probabil seama că mă străduiam din răsputeri să găsesc cuvintele potrivite, aşa că a continuat să mă privească în tăcere.

Am priceput pentru prima oară că nu era vorba doar de distracţie şi de magie — am ştiut deodată că exista ceva rău în a fi…

M-am uitat în jur. Raionul în care ne aflam continua să fie pustiu, dar am ocolit oricum cuvântul care începea cu V.

– … că în asta era ceva rău atunci când am înţeles că eu n-o să mor niciodată, dar toţi prietenii mei din Arrowwood vor muri. Carrie, şi Tom, şi Renne — vor muri cu toţii. Absolut toţi. Vor îmbătrâni şi vor dispărea, şi eu voi rămâne singură. Asta m-a speriat, fiindcă mi-am dat seama că, dintre toţi oamenii pe care-i iubesc pe lume, voi putea să-i păstrez alături pe foarte puţini.

Lucas mi-a cuprins cu blândeţe un obraz în căuşul palmei. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am

continuat.

– Aşa că m-am străduit să mă gândesc ce aş putea păstra. Să aflu dacă există ceva care va rămâne întotdeauna cu mine.

– Stelele, a spus Lucas. Ai ştiut că poţi avea întotdeauna stelele.

Am dat din cap, ştiind că înţelesese totul. M-a luat în braţe şi m-a strâns atât de tare, încât am fost convinsă că şi el avea să-mi fie pentru totdeauna alături.

Către sfârşitul după-amiezii, Lucas m-a dus înapoi, la Evernight, cu vechea camionetă a lui Kate. Am ajuns acolo în amurg, deşi vremea era atât de înnorată, încât aveai impresia că se făcuse deja noapte. Ceaţa se strecurase printre dealuri, ascunzând tot ce se afla la mai mult de vreo doi metri distanţă şi vopsind lumea într-un cenuşiu lăptos. Lucas nu mă putea lăsa la uşa din faţă, dar a oprit pe un drum lateral, la marginea pădurii învecinate. De-acolo urma să-mi fie uşor să mă întorc pe jos — aveam de mers cel mult cinci minute. Ştiam că trebuia să-mi fac apariţia cât mai curând, ca să nu-i dau lui Raquel ocazia să pună întrebări, dar am întârziat cât mai mult cu putinţă în îmbrăţişarea lui Lucas. Ne-am sărutat până ce s-au aburit geamurile camionetei, pe dinăuntru, şi ml aş fi dorit să nu se termine niciodată. Insă simţeam apropierea Evernight-ului, de parcă umbra clădirii ar fi căzut asupria noastră.

– Nu mai pot lăsa să treacă alte şase luni fară să te văd, mi-a murmurat Lucas în păr. Trebuie să ne-ntâlnim din nou, cât mai repede.

– Oricând. Ştii asta. Trimite-mi un e-mail — îţi pot da adresa mea de pe Hotmail, doamna Bethany n-are de unde ştie parola.

– N-o să meargă. Nu ni se îngăduie să avem nici laptopuri, nici orice altceva similar, asta de acum trei ani, când am fost luaţi prin surprindere de doi vampiri care deveniseră hakeri. Lucas a oftat. Aş putea încerca s-ajung din când în când la o bibliotecă, dar nu se ştie niciodată când e necesar să rămânem blocaţi într-o ascunzătoare. In asemenea cazuri, trebuiie să stăm alături de grup şi nu putem pleca sub niciun motiv.

– Atunci cum o să ne putem întâlni?

– O să ne stabilim întâlnirile rând pe rând. De data asta, o să hotărâm unde ne întâlnim data viitoare. Data viiitoare, o să hotărâm unde ne întâlnim după aceea. Şi o să ajungem acolo. Indiferent cum. Pur şi simplu va trebui s-o facem.

– Ştiu c-o să reuşim. Iar întâlnirea de luna viitoare e ca şi hotărâtă, am spus.

Când s-a uitat la mine fară să înţeleagă, l-am împuns uşor cu degetul în umăr.

– Riverton. La Evernight urmează un weekend petrecut la Riverton. Ai uitat?

– O, da — e perfect.

Lucas a zâmbit larg, încântat de idee. Pe urmă a ezitat.

– Acolo va fi o grămadă de lume care s-ar putea să mă recunoască.

– Nu şi dacă ne-ntâlnim într-un loc unde nu se vor înghesui. Ce zici de malul râului? Acolo nu merge niciodată nimeni, în afară de Vie, dar dac-o să te vadă el, n-o să fie sfârşitul lumii.

– Aş prefera să nu-l mai amestecăm pe Vie, pentru binele lui, dar, da, putem s-o facem. În plus, probabil că el o să-şi piardă oricum vremea într-un restaurant, în loc să umble pe-afară.

Încântată de soluţia găsită, l-am sărutat din nou. Lucas m-a strâns cu putere, lipindu-mă de el pentru câteva minute lungi. Măcar dacă am fi putut să fim împreună, singuri, un timp mai îndelungat — exista vreun loc potrivit în Riverton? Trebuia să mă gândesc la ceva.

Ceaţa se îndesise şi ştiam că nu mai era mult până la căderea nopţii.

– Trebuie să plec, am spus. Ar fi trebuit să plec mai de mult.

– Du-te! Grăbeşte-te! Ăsta nu e un rămas-bun. Nu pentru mult timp.

Ne-am sărutat încă o dată, şi el şi-a aşezat mâna pe inima mea. Atingerea m-a făcut să tremur. Am reuşit cumva să mă lulorc cu spatele, să cobor din camionetă şi s-o iau la fugă. În spaele meu am auzit motorul turat, apoi cauciucurile scrâşnind în clipa demarării.

A plecat. Îmi simţeam inima îndurerată şi m-am oprit să mă uit peste umăr, la luminile roşii de poziţie ale camionetei, care se pierdeau în ceaţă.

Am auzit în spate o voce profundă:

– Cred că nu e nevoie să te-ntreb cine era.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Balthazar.

Capitolul 8

M-a prins!
Balthazar stătea cu mâinile încrucişate la piept. Cu statura lui înaltă şi cu umerii laţi, părea tot atât de impozant ca stejarii din pădure. Am simţit un gol în stomac.
– Pot… pot să-ţi explic.
– Nu e necesar.
S-a uitat brusc la broşa neagră sculptată, încă prinsă de puloverul meu. Ştiam că-şi dăduse seama că era un dar de la Lucas; cu un în urmă, o purtasem fară încetare.
– Aşa au stat lucrurile tot timpul?
– Nu te priveşte! Am răsuflat adânc şi m-am străduit să-mi păstrez calmul. Îţi garantez că nu i-am spus lui Lucas, în privinţa noastră, nimic pe care să nu-l fi ştiut. Nu mai spionează pentru Crucea neagră.
– Aşa ca anul trecut?
Cuvintele lui se apropiau deranjant de mult de adevăr.
– Nu înţelegi. Lucas n-a avut intenţia să mă mintă. L-au trimis aici într-o misiune…
– O misiune pe care şi-a îndeplinit-o şi puţin i-a păsat c-a trebuit să se folosească de tine pentru asta. Balthazar respiră precipitat, părând chinuit de o suferinţă fizică. Nu sunt 11 parat pe tine, Bianca. Eşti… eşti îndrăgostită pentru prima i mi A şi nu vezi limpede.
– Balthazar. Te rog, ascultă-mă.
Şi-a îndreptat spatele şi privirea i-a devenit meditativă, concentrată.
– O să mă ocup eu de asta. O să ne ocupăm noi, cu toţii.
Mi-a îngheţat sângele în vene.
– Care noi?
– Cei care te iubesc cu adevărat.
S-a întors în direcţia şcolii, dar l-am apucat de braţ, oprindu-l brusc.
– Nu le poţi spune părinţilor mei! Nu poţi spune absolut nimănui!
Şi-a pus mâinile pe umerii mei, de parcă m-ar fi alinat în loc să mă distrugă.
– Într-o zi o să-nţelegi că e spre binele tău.
Spre binele meu. Oricine îmi adresase vreodată aceste vorbe nu avusese nici cea mai mică idee care era adevăratul meu „bine”.
L-am împins pe Balthazar cu atâta sălbăticie, încât a făcut doi paşi împleticiţi înapoi.
– Eşti gelos. Pur şi simplu gelos. De aceea faci asta.
Am ştiu că era o minciună chiar în timp ce rosteam cuvintele. Ca singur răspuns, Balthazar s-a îndreptat spre Evernight.
Am alergat pe lângă el, cu răsuflarea oprindu-mi-se în gât. În jurul nostru trosneau crengi pretutindeni. Auzeam păsările zburându-ne pe deasupra capetelor, speriate, fluturându-şi aripile cu putere şi foarte aproape.
– Nu e ceea ce crezi. Lucas mă iubeşte. Vrea să fie cu mine şi nu ne pasă că suntem… că suntem diferiţi unul de altul. N-are nicio importanţă, nu şi dacă ne iubim destul de mult.
– E prima prostie pe care te-am auzit spunând-o vreodată. Sper că e şi ultima. Balthazar a împins o creangă joasă de pin din calea mea, croindu-mi drum, deşi refuza să mă privească direct. Dacă ar fi fost vorba de orice alt om, de vreun puşti de-aici, de la Evernight, crezi că mi-ar fi păsat?
– Da.
Poate că Balthazar nu se purta astfel fiindcă era gelos, dar asta nu-nsemna că nu era gelos.
S-a oprit. Îi vedeam profilul conturat în ceaţă.
– OK. Mi-ar păsa, indiferent cu cine ai fi. Dar nu ţi-aş sta în cale, aşa cum nu ţi-ar sta nimeni altcineva. Lucas nu e un puşti oarecare. E un vânător din Crucea neagră, ceea ce-nseamnă că urmăreşte să ne distrugă. Nu putem avea încredere în el.

– Nu-l cunoşti!

Am strigat cuvintele. Aproape că nu-mi mai păsa dacă mă auzea cineva, nu atunci, când Balthazar era pe punctul să dezvăluie totul. Voiam să-i trag un pumn în nas. Voiam să plâng până când m-ar fi liniştit. Îmi doream să fi fost din nou la ora de scrimă, ca să am în mână o sabie. Totul urma să fie distrus, distrus pentru totdeauna, şi eram atât de furioasă şi de speriată, încât nu puteam să gândesc raţional.

– Nu ştii ce-a făcut noaptea trecută!

Ochii lui Balthazar au trecut peste mine şi am devenit incredibil de conştientă de bluza mea mototolită şi de părul ciufulit, încă răvăşite după sărutările cu Lucas.

– Îmi pot imagina.

– M-a ajutat să salvez o fată-vampir! A salvat-o, Balthazar.

Ceilalţi din Crucea neagră i-ar fi făcut rău, dar nu şi el. El m-a ascultat. Era cea mai tânără fată-vampir pe care-am văzut-o v reodată — abia cu puţin mai mare decât un copil, slăbită şi ponoşită — nu se putea să nu-ţi fie milă de ea, şi lui Lucas i-a fost. Ştiu că i-a fost.

Balthazar s-a oprit brusc. S-a întors încet către mine, atât deschimbat la faţă, încât în prima clipă mi-a fost greu să-l recunosc.

– Cea mai tânără pe care-ai văzut-o vreodată?

Ce anume din toate astea l-a surprins?

– Da.

– Cum arăta?

– Ăă… păr blond, oarecum buclat… dar important e că Lucas a ajutat-o să scape de Crucea neagră. Acum înţelege, nu-ţi dai seama?

– Spune-mi exact cum arăta.

– Tocmai ţi-am spus!

– Bianca! Vocea i s-a frânt. Te rog!

N-am putut să-i ignor disperarea. Am închis încet ochii şi am încercat să-mi amintesc cum mersesem braţ la braţ cu fata-vampir prin piaţa oraşului. I-am descris faţa ei copilăroasă, în formă de inimă, ochii întunecaţi, culoarea de spic de grâu a părului. Expresia lui Balthazar nu s-a schimbat până când n-am ajuns la semnul roşu ca vinul de pe gâtul fetei. În clipa aceea, i-a cam căzut faţa; a şoptit:

– S-a întors.

– Stai puţin… o cunoşti?

A dat din cap, dar foarte uşor, şi n-a mai fost în stare să mă privească în ochi. Părea atât de năucit şi de nenorocit, încât furia mea împotriva lui s-a topit instantaneu.

– Balthazar, cine era?

– Charity.

Numele mi-a trezit în aceeaşi clipă o amintire: de Crăciunul care trecuse, mă plimbasem cu Balthazar prin zăpadă, pe lângă tufele de ilice, şi îmi povestise despre viaţa pe care şi-o pierduse cu mult timp în urmă. Atunci îmi spusese cine îi lipsea cel mai mult.

– Charity. Adică… sora ta?

Crezusem că în timpul plimbării prin zăpadă îmi dezvăluise cel mai important dintre secretele sale, dar îmi ascunsese totuşi ceva. Nu-mi sugerase în niciun fel că sora pe care o iubea atât devenise vampir odată cu el.

– Fata aia era ea?

Nu mi-a răspuns. M-am gândit că poate nu era în stare. Când a început să se îndepărteze de mine cu paşi înceţi, împleticiţi, a zis, cu asprime:

– Să nu spui nimănui.

– OK, promit. Apoi mi-am adus aminte, mai târziu decât era normal, că aveam şi eu un secret. Nici tu n-o să spui, nu-i aşa?

N-a zis nici da, nici ba, dar am ştiut că n-avea să discute cu nimeni despre ceea ce aflaserăm amândoi în seara aceea.

L-am privit vreme îndelungată îndepărtându-se, prea amorţită de uimire şi de un val neaşteptat

de spaimă ca să mai pot face orice altceva. Pe urmă am răsuflat adânc şi am luat-o la fugă spre şcoală, încercând să mă gândesc cum să-i descriu lui Raquel ploaia de meteoriţi pe care de fapt n-o văzusem.

Raquel a crezut povestea mea de la un capăt la altul. Nici măcar n-a pus prea multe întrebări, ceea ce a fost o uşurare dar şi, ciudat, o vagă dezamăgire. De fapt, am fost cât se putea de sigură că scăpasem definitiv cu bine, asta până la cina luată duminică împreună cu părinţii mei, când mama m-a întrebat într-o doară unde fusesem sâmbătă după-amiază — mă căutaseră. Am trântit prima scuză care mi-a trecut prin minte şi care se înrudea de departe cu adevărul.

Şi s-a dovedit a fi cea mai nepotrivită la care m-aş fi putut gândi, fiindcă părinţilor mei le-a plăcut la nebunie.

– Te-ai plimbat prin pădure cu Balthazar, hm?

Tata a făcut din toate întrebările lui un adevărat spectacol, stârnind râsul mamei. S-a bazat pe o fărâmă din accentul lui englezesc de mult estompat, vorbind în stilul lui Sherlock Holmes, pentru efectul comic.

– Ei, şi despre ce anume a putut o tânără domnişoară să discute cu Balthazar More până la orele târzii ale serii?

– N-am stat chiar atât de mult de vorbă.

Mi am întins unt pe o chiflă, servindu-mă lacomă cu mâncarea pregătită de părinţii mei. Iar sângele era chiar mai bine-venit decât mâncarea. Fusesem nevoită să mă descurc fără el jumătate din weekend, aşa că beam pahar după pahar.

– E ceva personal, OK? Vă rog să nu-l întrebaţi nici pe el despre asta.

– Bine, a spus mama, cu voce mângâietoare. E pur şi simplu bine să te-avem aici, acasă.

Când mi-am ridicat ochii din farfurie să-mi privesc părinţii, îmi zâmbeau amândoi cu atâta căldură — şi cu atâta recunoştinţă — încât mi-a fost greu să nu-i îmbrăţişez, cerându-le iertare pentru cea mai mică minciună pe care le-o spusesem vreodată. Dar am rămas la locul meu. Amintirea lui Lucas era de-ajuns ca să mă convingă că anumite secrete merită să fie păstrate.

Aveam să-l întâlnesc din nou peste câteva săptămâni. Toate amintirile mele mai vechi se răsuflaseră deja tot revăzându-mă în ele iarăşi şi iarăşi. Acum existau unele noi, sărutări şi râsete pe care mi le puteam aduce aminte pentru prima oară, şi era ca şi cum m-aş fi îndrăgostit din nou. În următoarele câteva zile ar fi trebuit să mă simt într-al nouălea cer.

Dar o singură întrebare îmi dădea târcoale, tot atât de întunecată şi de ameninţătoare ca norii de furtună — oare Balthazar avea să povestească? Ştiam că voia să păstreze secretul apariţiei lui Charity, dar doamna Bethany trebuia să ştie de existenţa ei de când fusese la Academia Evernight. Cât de important era secretul? în plus, ştiam cât de mult îl ura Balthazar pe Lucas, aşa că nu eram sigură că pactul nostru avea să dureze prea mult timp.

Studiam chipul lui în fiecare zi: la ora de engleză, în timp ce doamna Bethany ne explica motivele acţiunilor lui Macbeth; la scrimă, în timp ce se duela el cu profesoara, ca să ne arate nouă, celorlalţi, cum se face de fapt; pe coridoare, când treceam unul pe lângă celălalt. El nu-mi întorcea niciodată privirea. Părea să nu se mai uite deloc la nimeni. Tipul care salutta întotdeauna primul şi care ţinea uşile deschise pentru ceilalţi era acum un altul, care mergea pe culoarele şcolii ca un orb, cu paşi nesiguri şi cu ochii goi.

– Omul ăsta parc-ar fi drogat, a spus Vie într-o zi, când am trecut amândoi pe lângă Balthazar prin holul mare.

– Nu cred că ia ceva.

– N-am vrut să spun că e drogat de-adevăratelea. Dacă ar fi fost, probabil că s-ar fi distrat mai bine, nu crezi? Vic a ridicat din umeri. Balty arată ca şi cum nu s-ar distra deloc.

Ca şi cum nu s-ar fi distrat niciodată. Ca şi cum n-ar recunoaşte distracţia nici dacă ar ţopăi în jurul lui, strigându-i în faţă cine e.

A in avut nevoie de câteva secunde ca să aprofundez ce spusese.

– Arată trist, nu-i aşa?

– N-arată bine, asta e sigur. Vie şi-a îndepărtat de pe frunte smocul de păr de culoarea nisipului, apoi a pocnit din degete. Hei, o să-l invit la următoarea vizionare de filme clasice de pe DVD-uri.

Organizăm o sesiune Matrix/Fight Club dublă, despre hainele impresionante de piele şi despre demonismul hegemoniei corporatiste. Crezi că i-ar plăcea?

– Cui nu i-ar plăcea?

M am hotărât să caut cuvântul hegemonie în dicţionar.

Cândva crezusem că Vie nu era un tip foarte inteligent, dar aflasem că mă înşelam. Oricât de des ar fi trecut cu vederea amănuntele, ştia realmente mai mult despre numeroase lucruri decât oricare dintre prietenii mei.

Ţineam la Balthazar, ca prieten, şi îmi venea greu să-l privesc când nefericirea lui era atât de evidentă. Dar aş fi minţit pretinzând că grija faţă de el reprezenta motivul temerilor mele. Eram prea egoistă pentru asta. De fiecare dată când îl vedeam atât de pierdut şi de năucit, nu puteam să nu mă gândesc: O să spună totul.

Tristeţea lui funebră şi tăcerea au durat mai bine de o săptămână, până la prima oră de conducere auto.

La Academia Evernight, cursul de conducere auto era împărţit în două categorii. Una pentru elevii umani, din partea cărora se aştepta să fie cât se poate de familiarizaţi cu automobilele moderne şi care probabil conduceau acasă maşinile părinţilor lor, şi o alta pentru vampiri, dintre care unii şofaseră cu regularitate încă de pe vremea Fordului Model T, pe când alţii nu mai stătuseră niciodată până atunci la volanul unei maşini, iar lipsa lor de experienţă mai mult sau mai puţin evidentă era de preferat să nu sară în ochii oamenilor. Eu ar fi trebuit de drept să fiu înscrisă în categoria destinată oamenilor, dar ajunsesem în schimb printre vampiri — probabil fiindcă părinţii mei se temeau că nu socializam „cu cine se cuvenea".

– Pur şi simplu nu-nţeleg de ce are acum fiecare maşină nevoie de câte un computer, s-a plâns Courtney, căutând pe bâjbâite maneta semnalizatorului. Serios, ce rost are? Când conduc, nu mă ocup de matematică.

– Te rog să te concentrezi asupra drumului, domnişoară Briganti.

Domnul Yee a oftat din greu şi şi-a notat ceva pe blocnotes. Foloseam pentru lecţii una dintre maşinile oficiale ale şcolii — o berlină de un gri indescriptibil, veche de câţiva ani şi o conduceam pe aleile acoperite cu pietriş care se întindeau pe pajiştea din spatele clădirii.

– O să te rog să iei următorul viraj ceva mai repede.

– Viteza e periculoasă, a răspuns Courtney, apoi a zâmbit. Vedeţi, am citit instrucţiunile.

– E foarte impresionant, domnişoară Briganti, numai că acum conduci cu aproximativ treizeci de kilometri la oră. Aş vm m să văd cum stăpâneşti maşina când te apropii de viteza cu are se circulă de obicei pe străzi.

Mâinile lui Courtney s-au încordat pe volan. Îşi pierduse antrenamentul, şi nervozitatea ei avea tendinţa să se manifeste la virajele strânse, când schimbările bruşte de viteză îţi puteau frânge gâtul. Am verificat centura de siguranţă pe pipăite, convingându-mă că era bine strânsă. O operaţiune dificilă, fiindcă stăteam la mijlocul banchetei din spate, strivită între Ranulf şi Balthazar. Primul studia interiorul maşinii de parcă n-ar mai fi văzut niciodată una, iar cel de-al doilea fixa cu priviri mohorâte peisajul de dincolo de geam.

– Automobilele au devenit populare numai în ultima sută de ani, a spus Ranulf. S-ar putea să nu rămână aşa.

– Crezi c-o să ne-ntoarcem la cai şi la trăsuri? a pufnit Courtney, călcând acceleraţia, şi maşina şi-a luat avânt clătinându-se.

Domnul Yee s-a sprijinit de bord.

– Visează în continuare, Prinţe Valiant.

– Inovaţiile sunt adesea date uitării, a spus Ranulf, meditativ.

– Nu cred că maşinile vor dispărea.

Am încercat să vorbesc pe un ton compătimitor şi să-mi ascund amuzamentul. Sărmanul Ranulf părea întotdeauna atât de pierdut!

– Îmi plăceau caii. Un cal era ca un prieten. Un camarad. Asta e pur şi simplu numai metal, şi peisajul trece pe lângă ea prea repede ca să-l poţi vedea.

Era aproape cel mai lung discurs pe care-l auzisem vreodată ţinut de Ranulf.

– Îmi închipui că era frumos.

M-am gândit pentru o clipă la asta — că nu mai avea nimeni cai şi trăsuri, că mulţi vampiri se simţiseră probabil mult mai acasă în zilele acelea — apoi mi-am îndreptat spatele.

– Hei, ce-ar fi să-nfiinţăm o colonie Amish?

Întrebarea l-a făcut pe Balthazar să mă privească derutat.

– Ce?

– Ştii ce. Avem Academia Evernight şi construim centrul de reabilitare din Arizona — toate locurile sigure unde pot merge vampirii, unde nu ne deranjează nimeni şi unde putem controla accesul. Aşa că de ce n-am avea şi o colonie Amish? Sau un oraş, sau indiferent cum îi spun cei din comunităţile Amish.

Nimeni nu părea să priceapă. Poate nu le explicam cum trebuia.

– Toată lumea care nu reuşeşte să ţină pasul cu ziua de azi s-ar putea simţi mult mai acasă acolo. Ar putea avea cai şi trăsuri, şi felinare, şi haine şi tot restul, de modă veche, şi nu i-ar păsa nimănui. Haideţi, e o idee bună!

Domnul Yee a părut atras în conversaţie fară voia lui.

– Locurile noastre de întâlnire sunt menite să ne pună la curent cu lumea modernă, nu să ne ascundă de ea. Semnul de circulaţie indică un viraj la stânga, domnişoară Briganti.

– Ar putea fi o jumătate de pas. S-ar putea începe de acolo, pentru a ajunge apoi la Evernight sau în altă parte. Mă gândeam cu toată sinceritatea că planul era foarte bun. Iar cei cărora le e dor de vremurile vechi ar putea merge uneori în vizită acolo.

– Oh, ar fi ca în filmul acela, Martorul? Courtney a râs, dar era un râs mai amabil decât de obicei. A bătut entuziasmată darabana cu degetele pe volan. Fiindcă filmul ăla mi-a plăcut din toate punctele de vedere.

– Şi mie. Îl văzusem de două ori la TV şi era într-o foarte mare măsură baza a tot ceea ce ştiam despre Amish. Atunci, Harrison Ford era sexy.

– Atât de sexy! Aş merge în oraşul vampirilor dacă ar fi aşa… Oh, rahat!

Maşina a deviat brusc în lateral, fiind aruncată de pe drumul acoperit cu pietriş. Toată lumea s-a agăţat de cel mai apropiat scaun şi a ţipat când am ajuns în şanţ. Maşina n-a fost prea afectată, dar, pe de altă parte, nici şanţul nu era prea adânc.

– Asta ne readuce la prima lecţie, a spus domnul Yee. Atenţie la drum!

– Înseamnă c-am picat examenul? Courtney s-a răsucit ca să se uite urât la mine. Mi-ai distras atenţia dinadins!

– Nu-i adevărat!

N-a aşteptat să mă audă negând. A deschis brusc portiera, a lăsat-o să se trântească în urma ei şi a plecat, furioasă şi grăbită, înapoi, către şcoală. Domnul Yee şi-a deschis portiera şi a strigat după ea:

– Domnişoară Briganti! Trebuie să scoţi maşina înapoi, pe drum!

– Scoate-o singur! a zbierat ea. Coada blondă de cal îi sălta, ţinând cadenţa. Eu am picat deja examenul, ai uitat?

– L-ai picat acum, a bombănit domnul Yee.

– Mândria ei e rănită, a comentat Ranulf. De aceea a plecat.

– Păstrează analizarea comportamentului domnişoarei Briganti pentru ora de psihologie, a ripostat obosit domnul Yee. Acum avem de-mpins o maşină.

Am făcut cu schimbul, străduindu-ne să manevrăm volanul şi să călcăm acceleraţia până la podea, în timp ce ceilalţi încercau s-o împingă afară din şanţ. Când am reuşit în sfârşit, eram cu toţii plini de noroi până la genunchi — ceea ce nu însemna mare lucru pentru bărbaţii în pantaloni de uniformă, dar eu, care purtam fustă, aveam picioarele dezgustător de murdare şi pline de zgârieturi. Din ora de conducere ne mai rămăsese încă vreo jumătate de ceas, dar domnul Yee mi-a permis să mă-ntorc la şcoală ca să mă spăl.

– O însoţesc, a spus Balthazar. S-a făcut târziu.

Domnul Yee a lăsat impresia că ar fi vrut să se opună, dar n-a făcut-o. N-aveam nevoie de protecţie pe terenul şcolii, dar era rândul lui Ranulf să conducă, iar Balthazar se descurca deja destul de bine la volan.

– Sigur. Duceţi-vă!

În timp ce maşina revenea la viaţă huruind în spatele nostru, eu şi Balthazar am pornit spre clădire. Eram pentru puma oară singuri, după noaptea când mă prinsese întorcându-mă pe furiş. Tăcerea s-a aşternut grea între noi, şi aş fi vrut s-o umplu pălăvrăgind vrute şi nevrute, dar mi-am ţinut gura.

– Vampiri Amish. Zâmbetul lui strâmb nu era decât o umbră a ceea ce fusese cândva. Numai tu te puteai gândi la asta.

– Râzi de mine.

– Nu de tine. Niciodată de tine. Balthazar a respirat l.inc. N-ai povestit nimănui despre Charity.

– Nu. Am promis că n-o s-o fac.

– N-a fost o întrebare. Dacă i-ai fi spus cuiva, doamna Bethany mi-ar fi luat deja un interogatoriu.

– De ce? Şi ce înţelegi prin interogatoriu?

– Charity şi doamna Bethany nu s-au înţeles niciodată.

– Aşa mi-a spus şi Charity. I-am aruncat o privire curioasă. Dacă tu şi sora ta sunteţi atât de apropiaţi, cum de-aţi pierdut legătura?

– Ni s-a mai întâmplat şi înainte. E complicat.

Balthazar s-a oprit locului. Era dureros să-i priveşti expresia de suferinţă în stare pură. Mi-am coborât jenată ochii spre pământ. Stăteam pe iarba îngălbenită a toamnei, el cu picioarele în cizme grele, aproape de două ori mai mari decât ale mele, în mocasini murdari de noroi.

– Ea nu m-a iertat niciodată.

– Pentru ce să te ierte?

A deschis gura să-mi răspundă, apoi, după toate aparenţele, s-a răzgândit.

– Pentru ce s-a petrecut între noi. Nu e necesar să ştii decât că ea are nevoie de mine. Asta nu se schimbă niciodată. Pentru vampiri nu se schimbă nimic, niciodată. Întotdeauna se întâmplă aşa — ea pleacă pe furiş şi se duce totul naibii, dar o regăsesc şi e din nou bine pentru noi.

Mi-am adus aminte de hainele ei nespălate, cum îi era şi trupul, de singurătatea ei evidentă. Charity arăta aşa cum arată cineva care are o nevoie disperată să i se poarte de grijă.

– Cât timp a trecut?

– Nu ne-am mai văzut de treizeci şi cinci de ani…

Treizeci şi cinci de ani, m-am gândit, reamintindu-mi discuţia purtată cu aproape un an în urmă, chiar înainte de Crăciun, când mă plimbasem împreună cu el prin zăpadă. Atunci a pierdut pentru ultima oară „legătura” cu omenirea, mi-am dat eu seama. Pierderea lui Charity îl făcuse să se retragă.

– Dar ea sfârşeşte întotdeauna prin a se întoarce în Massachusetts. Aici am crescut, împreună; aici e acasă, Bianca. E casa noastră. Dacă s-a întors, înseamnă că îi e dor de casă. Acum pot ajunge la ea. Însă pentru asta, a adăugat el, cu voce încă şi mai şoptită decât înainte, trebuie s-o găsesc.

Atunci am înţeles.

– Vrei să te duc la Charity. Vrei să mă folosesc de Crucea neagră ca să descopăr unde e, ca să poţi ajunge primul la ea.

– Şi să-ndepărtezi Crucea neagră de pe urmele ei, dacă poţi.

Şi-a îndreptat umerii laţi. Soarele începuse să apună, colorând în portocaliu cerul, în spatele lui.

– Ştiu că-ţi cer foarte mult. Dar sunt pregătit să ofer foarte mult în schimb.

– Adică n-o să povesteşti despre mine şi despre Lucas.

– Dinspre partea mea, secretul tău e oricum în siguranţă.

Balthazar vorbea serios; când a rostit cuvintele, au sunat ca o capitulare. Când a continuat, senzaţia mea de uşurare s a transformat în uimire.

– Dacă mă ajuţi în privinţa asta, te ajut şi eu să ieşi din campus ca să te-ntâlneşti cu Lucas.

– Vorbeşti serios? Chiar o s-o faci? Mi se-nvârtea capul. Dar cum?

– Cu uşurinţă. Zâmbetul lui era forţat. O să spunem o singură minciună simplă. O să spunem că suntem împreună.

Împreună? Oh! Dar am înţeles de ce, chiar înainte de a-şi i ontinua Balthazar explicaţiile:

– Vampirii mai bătrâni pot intra şi ieşi din Evernight dacă li se acordă permisiunea, şi doamna Bethany e foarte generoasă în acest sens cu toţi cei în care are încredere. În mine are. Iar părinţii tăi nu fac un secret din faptul că le-ar plăcea să petrecem mai mult timp împreună. Dacă noi doi suntem, chipurile, un cuplu…

S-a uitat în pământ, strângând o clipă din buze. Acel chinurile îl duruse.

– … pot cere permisiunea să te scot din când în când din campus. Dacă părinţii tăi vor spune că e OK, probabil că doamna Bethany va fi de aceeaşi părere. Vor considera că aşa le apropii mai mult de ceea ce este un „vampir adevărat”. Ne vor încuraja. Ne vor lăsa să plecăm.

Era un plan bun. Plauzibil.

– Te-ai gândit la toate.

– Mă gândesc de vreo câteva zile. Dacă ai nevoie de timp ca să iei o hotărâre, te înţeleg.

– Am numai o singură întrebare. De ce trebuie să păstrezi secretul în privinţa lui Charity? Adică, dacă a fost aici cu mulţi ani în urmă, doamna Bethany ştie totul despre ea, nu?

– Cum îţi spuneam, ele nu se înţeleg, şi prin asta nu-ţi descriu realitatea decât pe jumătate. Dac-o aduc pe Charity aici, doamna Bethany o să-i ofere adăpost — trebuie să-i acorde azil oricărui vampir care îl cere. E cea mai sacră lege de-aici. Însă doamna Bethany ar face tot ce e cu putinţă ca să se asigure că n-o aduc pe Charity în locul ăsta. Ar încerca s-o sperie de moarte, poate chiar şi să inventeze ceva care să ne despartă. Nu mai pot pierde încă treizeci şi cinci de ani.

– Înţeleg.

Aş fi făcut orice îmi stătea în puteri ca să-l cruţ pe Balthazar de o asemenea durere. În plus, el avea să-mi ofere în schimb posibilitatea de a mă-ntâlni cu Lucas. Şi pentru asta nu trebuia să fac aproape nimic.

– Avem o înţelegere? m-a întrebat.

– Da. Când începem?

– Putem s-o facem chiar acum.

Balthazar a întins braţul spre mine.

L-am luat de mână, şi ne-am îndreptat împreună spre şcoală. Am rămas mână în mână când am trecut prin holul mare, pe unde se foiau câţiva elevi în pauza dintre ore. Le-am simţit privirile, flămânde, lacome, erau tot atât de dornici de bârfe noi ca şi de sânge. La baza scării către dormitoarele fetelor, Balthazar s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. I-am simţit pe piele buzele reci.

Urcând treptele, m-am gândit tot timpul ce explicaţii aveam să-i dau lui Lucas. Nu mă-ntâlnesc cu Balthazar. Mă prefac doar. Motiv pentru care trebuie să ne ţinem cu adevărat de mână. Şi să ne sărutăm cu adevărat. Dar, în realitate, totul nu e decât prefăcătorie, înţelegi?

Am suspinat. Explicaţiile îmi dădeau deja dureri de cap.

Capitolul 9

În noaptea aceea dădeam pentru a doua oară o spargere. După intrarea mea clandestină în casa doamnei Bethany, de unde mă întorsesem cu mâna goală, avusesem de gând să spionez în continuare. Însă ea nu mai făcuse nicio călătorie în afara Evernight-ului, şi nu-mi mai oferise ocazia să mă furişez în adăpostul trăsurilor. Unde altundeva aş fi pu tut să caut răspunsuri?

Mai exista un singur loc — camera registrelor din tur nul dinspre nord —, însă la început neglijasem această posibilitate. Dacă doamna Bethany ţinea acolo, sus, ceva care să sugereze adevăratul motiv pentru care erau primiţi elevii umani la Evernight, Lucas ar fi găsit fară îndoială dovada în anul precedent. Avusese timp din belşug să caute.

Însă în noaptea aceea, stând în pat fară să reuşesc să adorm şi flămândă de sânge, am tot încercat să-mi imaginez cum i-aş fi putut explica lui Lucas aranjamentul meu cu Balthazar. Am încercat s-o fac în mai multe variante — glumind, flirtând, pe scurt, pe larg —, dar niciuna dintre ele nu mi s-a părut absolut convingătoare, nici măcar pentru mine. Ştiam că, în final, Lucas avea să înţeleagă, dar ştiam şi că avea să fie nevoie de timp.

Oftând, m-am întors pe spate şi mi-am pus perna în cap, apăsând-o peste urechi, încercând să-mi

înăbuş propria voce confuză care-mi răsuna în cap. Stomacul îmi chiorăia şi mă dureau fălcile. Voiam sânge. Băusem un pahar la ora prânzului şi ar fi trebuit să-mi fie de-ajuns pentru toată ziua — sau cel puţin până atunci îmi fusese întotdeauna de-ajuns. Apetitul meu devenea din ce în ce mai mare.

Îndoielile îşi făceau loc una după alta, învălmăşindu-mi-se în minte şi sufocându-mi orice speranţă de a adormi. În timp ce-mi puneam papucii şi halatul, am aruncat o privire spre Raquel, întinsă în patul ei cu faţa în jos şi cu braţele şi picioarele depărtate. Părea cufundată într-un somn adânc — poate prea adânc. Mi-am amintit, încruntându-mă, de somniferele pe care-o sfatuisem să le ia cu un an în urmă. Speram că nu le mai folosea şi mi-am propus să ţin minte s-o întreb mai târziu.

Sângele din termosul meu nu era decât călduţ, dar bine-venit. L-am băut pe scări, când coboram din turnul dinspre sud. Mergeam mai tot timpul ca pe pilot automat, mişcându-mă doar de dragul mişcării, dar, când am ajuns la nivelul sălilor de clasă — puntea către dormitoarele băieţilor şi către turnul de nord —, mi-am amintit că pe culoarele acelea îl văzusem pe Lucas. A fost singura dată când Evernight mi-a creat cu adevărat impresia că mă aflam acasă.

Dacă puteam obţine răspunsurile pentru Lucas — dacă l-aş fi putut vorbi despre compromisurile pe care le făcusem ca să putem fi împreună după ce îi spuneam că aflasem în sfârşit secretul pe care-şi dorea Crucea neagră cu atâta disperare să-l descopere — totul ar fi fost mult mai uşor. Aş fi putut să-i arunc lui Eduardo în faţă succesul nostru, şi Lucas ar fi fost încântat. Pe urmă, explicaţia legată de Balthazar ar fi devenit floare la ureche.

Mi-am pus termosul în buzunarul halatului şi m-am furişat către dormitoarele băieţilor. Sângele proaspăt care pătrunsese în mine îmi ascuţea auzul, aşa că puteam să desluşesc paşii monitorului — unul dintre profesori, care-şi făcea rondul agale, asigurându-se că niciunul dintre elevii vampiri nu se hotărâse să-l transforme pe unul dintre cei umani într-o gustare la miezul nopţii. Am închis ochii şi m-am concentrat asupra sunetului, aşteptând până ce profesorul a ieşit din raza mea auditivă şi drumul a devenit liber.

M-am grăbit să deschid uşa grea şi să-i trec pragul. Am fost tentată să dau drumul uşii şi s-o iau la fugă, dar trebui.) să am răbdare şi s-o închid încetul cu încetul, ca să revină la locul ei fară zgomot. Pe urmă am început să urc scările, prinzând, cu urechile ciulite, până şi cel mai firav zgomot: un robinet care picura, sforăitul cuiva, ba chiar şi pocnetul întrerupătorului unei veioze.

În vârful scării în spirală se afla camera registrelor. Am împins uşa, stârnind o ploaie de pânze de păianjen şi de praf. Garguiul de dincolo de fereastră mă studia cu suspiciune. În fiecare colţ se conturau, ameninţătoare, stive de lăzi şi de cufere, multe dintre ele inscripţionate sau etichetate cu un scris de mână demodat sau bombastic, sau cu litere de tipar din fonturi nefamiliare, ieşite din uz de multă vreme. În interior se găseau informaţii despre nenumăraţi elevi — în marea lor majoritate vampiri — care urmaseră cursurile academiei.

Gândeşte-te! Vor să ştie de ce sunt aici studenţii umani, nu vamtpirii. Dar, dacă descoperi ceva despre vampiri, poate că asta ţi-ar putea oferi indicii despre oameni.

Prin cap mi-a trecut o idee: Dacă oamenii admişi aveau o legătură cu vampirii? Dacă le erau rude, dacă erau chiar descendenţii lor?

Plină de energie deodată, m-am apucat să deschid cel mai apropiat cufăr… şi m-am oprit. Ultima dată când pătrunsesem eu în încăperea aceea, descoperisem într-unul dintre acele cufere rămăşiţele unui vampir mort. Cu siguranţă că doamna Bethany n-ar fi lăsat ţeasta lui Erich să putrezească acolo. Nu?

Am săltat capacul cu grijă, numai cinci centimetri, şi am tras cu ochiul înăuntru. Nici urmă de vreo ţeastă. Am răsuflat uşurată, am deschis capacul de tot şi am scos câteva foi de hârtie la întâmplare. Ca să-mi dau seama dacă teoria mea era corectă, trebuia să citesc toate materialele şi puteam începe din orice loc.

Pe urmă am remarcat o mişcare grăbită într-un colţ al cufărului. Am întrezărit o coadă mică, întunecată: un şoarece, săpând în hârtii ca să se-ascundă.

Fără să mă gândesc la asta şi aproape fară să ştiu ce făceam, l-am înşfăcat şi mi-am înfipt dinţii în el.

A chiţăit o singură dată. Dacă s-a zbătut, eu nu mi-am dat seama. N-am ştiut decât că sângele îmi umplea gura — sânge adevărat, sânge viu, palpitându-mi pe limbă. Era ca şi cum aş fi muşcat dintr-un strugure zemos într-o zi dogoritoare de vară, numai că era ceva mai fierbinte, mai dulce şi chiar mai gustos. Am simţit pe buze ultimele bătăi de inimă alo şoarecelui — am sorbit de două ori, de trei ori, după care am terminat.

Am îndepărtat şoarecele, m-am uitat la trupul lui fară via ţă şi mi s-a făcut greaţă.

Scabros, oh, scabros! Am scuipat de două ori, încercând să-mi îndepărtez de pe buze orice rest de blană sau orice că puşă sau păduche de-al şoarecelui. Am azvârlit trupul micu lui animal într-un colţ, unde a căzut fară vlagă. În timp ce îmi tot ştergeam buzele cu mâneca, nu puteam uita gustul lăsat în gură de sânge…

… şi era extraordinar.

Bine măcar că n-am făcut-o în faţa lui Lucas, m-am gândii. De-acum înainte o să beau mai mult sânge la prânz. Chiar şi un galon', dacă de atât e nevoie ca să nu mai trec prin asta.

Pierderea propriului control m-a întors pe dos destul do tare ca să-mi doresc să fac cale-ntoarsă spre camera mea şi să m-ascund sub pături. Dar m-am abţinut: fusese destul do greu să mă furişez până acolo, n-aveam de gând să-mi irosesi şansa. Străduindu-mă din răsputeri să uit ceea ce abia săvâr şisem, am început să citesc: Maxine O'Connor, cu ultimul domiciliu în Philadelphia…

Răsuflarea mi-a devenit ceţoasă dinaintea ochilor, atât de densă încât, pentru o clipă, abia dacă am mai putut să văii ceva.

1 Cea 4 litri

Nu m-am gândit că e atât de frig. Tremurând, m-am cuprins cu amândouă braţele, simţind răcoarea chiar şi prin halat. Hârtia scorţoasă şi îngălbenită mi-a foşnit între degetele tremurătoare. Nu, sunt sigură că acum câteva secunde nu era chiar aşa de frig.

Promoroaca a prins să se târască în sus pe pereţi, încremenită, am privit şirurile de dantelă îngheţată croindu-şi drum pe zidurile de piatră, fâşii de un albastru straniu, trosnind şi împrăştiindu-se, şi şerpuind şi despicându-se de un milion de ori. Prindea contur un model solzos şi alb, care urca dinspre podea, acoperind pereţii, glazurând chiar şi tavanul. În aer atârnau câteva cristale de gheaţă, minuscule şi argintii.

Kram îngrozită, dar, într-un fel, amorţită — nu puteam să ţip, să fug sau să fac orice altceva în afară de a tremura şi de a încerca să cred în ceea ce vedeam. Mi-am întins mâinile, abia observând că aveam degetele înroşite şi stângace din cauza frigului. Voiam să ating cristalele de gheaţă din aer ca să mă conving că totul se petrecea în realitate.

Aş vrea să fi fost aici Lucas… mama… Balthazar… cineva, oricine. Oh, Doamne, ce se-ntâmplă? Respiram cu icnete anemice şi iuţi şi mă simţeam aproape ameţită.

În ciuda spaimei, nu puteam să nu observ că decorul era superb — cu desăvârşire delicat şi eteric, de parcă m-aş fi aflat într-un castel de cristal din centrul unui glob de zăpadă.

Gheaţa a pârâit atât de tare, încât am tresărit. În timp ce mă uitam cu ochii mari, s-a întins peste fereastră, ascunzându-mi tot ce era afară, făcând să dispară garguiul, ba chiar şi razele lunii, dar cumva puteam încă să văd. Încăperea îşi avea acum propria lumină. Numeroasele şiraguri de promoroacă de pe geam s-au fisurat într-o parte şi într-alta, nu la întâmplare, ci alcătuind un model, dând naştere unei forme pe care am fost capabilă s-o recunosc.

Un chip.

Omul de gheaţă era perfect conturat, ca orice fotografie dintr-o carte. Părul i se revărsa, lung şi întunecat, înconjurându-i faţa ca un nor. Îmi aducea aminte de ilustraţiile vechi, cu căpitani de corăbii din secolul al optsprezecelea. Chipul sculptat în gheaţă conţinea atât de multe detalii încât părea să se uite la mine. Era cea mai însufleţită imagine pe care-o văzusem vreodată.

Pe urmă frigul mi-a străpuns inima — când am înţeles adevărul: chiar se uita la mine.

Buzele i s-au mişcat, liniile de gheaţă i-au desenat şi redesenat gura în vreme ce pronunţa un cuvânt, dar n-am reuşit să-l pricep, nu auzeam niciun sunet. Am clătinat din cap, amuţită de şoc.

El a închis ochii. Aerul din jur a devenit instantaneu încă şi mai rece… atât de rece, încât era

dureros…

Gheaţa de pe geam a explodat, desprinzându-se de el, şi fărâmele s-au îndreptat către mine căpătând forma aceleiaşi feţe, acum tridimensională, care s-a apropiat strigând —, şi vocea îi suna ca sticla spartă:

– Gata!

Sfarâmăturile de gheaţă au căzut apoi pe podea, împrăştiindu-se în jurul meu ca nişte confetti. Abia dacă s-a auzit vreun sunet: aşchiile erau atât de subţiri, încât s-au topit aproape instantaneu. Pe măsură ce dispăreau fâşiile de gheaţă de pe pereţi şi de pe geamuri, camera se încălzea repede, revenind la temperatura ei normală, şi pe mine începeau să cadă picături de apă din gheaţa care se topea deasupra capului meu.

Stăteam în mijlocul acestui decor, prea uluită ca să mă mai pot clinti. Eram prea speriată şi ca să ţip. În mintea mea confuză nu se contura decât un singur gând: Ce naiba a fost asta?

Imediat ce am putut să mă mişc iarăşi, am ieşit în grabă din camera registrelor, am coborât scările în goană şi m-am năpustit afară din turnul de nord fară să-mi pese că aş fi putut fi surprinsă. Nu m-am oprit din fugă decât în camera mea, unde m-am ascuns sub cuverturi. Am rămas întinsă, cu părul umed şi cu inima bătându-mi nebuneşte, cu toate gândurile despre somn uitate, strângându-mi pătura la piept de parcă astfel aş fi încercat să pricep ce se petrecuse.

Era posibil să fi avut halucinaţii? Nu mi se mai întâmplase niciodată, aşa că nu puteam şti sigur cum era. Dar, fiindcă nici nu aveam febră, nici nu luam medicamente, mă îndoiam că explicaţia putea fi atât de simplă.

Mă furase cumva somnul şi începusem să visez? Imposibil. Oricât de intense ar fi devenit visele mele din ultima vreme, nu visasem niciodată ceva asemănător cu cele petrecute în vârful turnului. Îmi simţeam picioarele reci, încă umede din cauza gheţii care se topise pretutindeni în jurul meu.

În minte mi-a venit o altă explicaţie, dar n-am vrut s-o accept. Nu poate fi adevărat. Nu sunt decât basme de demult, pe care mi le spuneau părinţii mei. Nici măcar când eram mică nu credeam că ar putea fi reale.

În noaptea aia n-am dormit. Dincolo de fereastra camerei noastre, cerul s-a deschis încet la culoare, până la cenuşiul unor zori înnoraţi. La scurt timp după ce s-a luminat de ziuă, Raquel s-a foit şi a lovit nervoasă cu picioarele în pătură.

– Raquel? am şoptit.

M-a privit clipind nedumerită. Părul ei scurt şi negru era extrem de ciufulit, şi tricoul alb, prea mare, atârna pe ea, lăsându-i un umăr dezvelit.

– Te-ai trezit devreme.

– Da, cred că da. Mi-am adunat tot curajul. Hei, dacă-ţi pun o întrebare care pare puţin… ei bine, puţin cam nebunească — mă asculţi, da?

– Bineînţeles. Şi-a rotit picioarele, coborându-le din pat, parcă pregătindu-se să intre în acţiune. Tu m-ai ascultat anul trecut, când eram convinsă că se furişează ceva pe acoperiş, ţii minte?

Pe acoperiş chiar se furişase ceva — un vampir care-i pusese gând rău — dar mi-am spus că n-ar fi fost o idee bună să-i dezvălui asta atunci sau oricând altcândva. Am început să vorbesc cu prudenţă:

– Crezi în… ei bine, în…

– Dumnezeu? Da de unde! Zâmbetul ei îmi spunea că glumeşte, ca să-mi fie mie mai uşor. În Moş Crăciun? Nu, iarăşi nu.

– De asta mi-am dat deja seama. Am înghiţit în sec, cu greutate. Voiam să te-ntreb dacă tu crezi în fantome.

Eram pregătită s-o văd râzând de mine. Cine-ar fi putut s-o învinuiască? Eram pregătită să fiu bombardată cu întrebări despre motivul care mă făcuse să spun aşa ceva. Mă credeam pregătită pentru orice reacţie. Dar mă înşelam.

– Taci! S-a grăbit să se retragă către patul ei, mergând cu spatele, dornică să se îndepărteze de mine. Taci! Imediat!

– Raquel… pur şi simplu am întrebat…

– Am spus să taci! Făcuse ochii mari şi respira precipitat. Nu vreau să te mai aud vorbind despre

aşa ceva. Absolut tniciodată. Înţelegi?

– Am dat din cap, sperând că asta avea s-o liniştească. Însă ea a părut să intre şi mai tare în panică. S-a ridicat din pat, şi-a înşfacat trusa pentru duş şi s-a îndreptat furioasă spre uşă, deşi până la prima oră de curs mai erau câteva ceasuri lume. A ieşit trântind uşa în urma ei. Din capătul coridorului ttm auzit-o pe Courtney strigând, somnoroasă:

– Ce-aţi păţit?

Aş fi vrut să ştiu. Nu înţelegeam decât că fusesem martoră la ceva inexplicabil — şi că simpla menţionare a acestui fapt o îngrozise pe Raquel mai mult decât mă speriase pe mine nulitatea.

Fluxul de adrenalină care mă potopise în camera registrelor s-a încheiat în mijlocul orei de psihologie din dimineaţa aceea; acum luam notiţe despre teoriile lui Adler1, iar în secunda următoare mă simţeam gata să plonjez în pupitru, cu faţa înainte. Extenuată, mi-am proptit capul într-o mână şi m-am străduit din răsputeri să scriu în continuare. Când s-a terminat ora, mi-am dat seama că restul zilei urma să mi se pară o eternitate. În mod normal, m-aş fi grăbit să fug în camera mea, să trag un pui de somn, dar era posibil ca Raquel să fie acolo; or, tocmai atunci între noi se petrecea ceva cu siguranţă bizar.

' Alfred Adler (1870-1937), medic şi psiholog austriac, fondator al şcolii de psihologie individuală

Pe când îmi târşâiam picioarele pe coridor, înghesuită din toate părţile de elevi în pulovere, am întrezărit o faţă prietenoasă.

– Sal', Balthazar.

Nu voiam decât să-i fac cu mâna în trecere.

Mi-a zâmbit cu mai multă căldură decât o mai făcuse vreodată.

– Sal', a şoptit, schimbându-şi direcţia şi punându-şi mâinile pe umerii mei, cu un aer posesiv.

Abia atunci mi-am adus aminte că o faceam pe îndrăgostiţii.

– Măcar încearcă să pari încântată, a şoptit, cu buzele lipite de urechea mea.

– De fapt, chiar mă bucur să te văd. Există vreun loc unde putem sta de vorbă?

– Sigur. Vino.

M-a condus pe coridor şi apoi în jos, pe trepte, către parterul clădirii. Pe drum ne-au văzut mai mulţi elevi şi am remarcat câteva ridicări din sprâncene şi o serie de şoapte. Cu toate că relaţia noastră nu era decât un fals, n-am putut să nu simt un soi de mândrie fiindcă eram văzută în compania unui asemenea tip superb — şi să nu fiu amuzată imaginându-mi reacţia lui Courtney.

Însă când traversam holul mare, către uşa principală, am fost zăriţi de altcineva.

Zâmbetul prezent întotdeauna pe faţa lui Vic a pălit când a dat cu ochii de mine, mergând alături de Balthazar, cu braţul lui în jurul umerilor mei. Vie şi Lucas continuau să fie prieteni buni, şi cel dintâi riscase deja ca să-mi strecoare scrisorile celui de-al doilea. Probabil că, văzându-mă astfel, se gândea că-l înşelam pe Lucas — şi nu-i puteam spune că lucrurile stăteau de fapt altfel.

Vie n-a scos niciun cuvânt. Şi-a coborât pur şi simplu privirile, prefăcându-se incredibil de interesat de propriile sale lifturi. Cât despre mine, m-am purtat de parcă nu l-aş fi văzut nici pe el, nici pe nimeni altcineva, în afară de Balthazar.

Ne-am îndreptat împreună, agale, către marginea pajiştii, unde începea pădurea. Alte câteva cupluri stăteau în umbră, im prea departe. Balthazar s-a aşezat pe covorul de frunze căzute, încă moi, portocalii şi roşii, şi şi-a sprijinit spatele lat de trunchiul unui arţar. Când m-am aşezat alături, mi-am sprijinit cu prudenţă capul de umărul lui; am crezut că aveam să mă simt stingherită, dar n-a fost aşa.

– Trebuie să le spui părinţilor tăi despre noi cât mai curând. Braţul lui Balthazar mi s-a strecurat în jurul taliei. Cu cât se conving mai repede că suntem împreună, cu atât mai repede le pot cere permisiunea să te scot din campus.

Nu e nicio grabă. O să mă-ntâlnesc cu Lucas la Riverton luna viitoare, aşa că… putem lămuri totul atunci. Dar o să mă asigur că mama şi tata află cât mai curând, încă o minciună. Eram deja sătulă de minciuni, iar singura persoană care ar fi putut să audă întregul adevăr — Lucas — părea

atât de departe…

– Eşti extenuată. Te simţi bine?

– N-am dormit azi-noapte. Am văzut ceva care m-a spe riat, dar nu ştiu dacă măcar eu însămi pot să cred că e adevă rat. Am răsuflat adânc. Fantomele există în realitate?

– Sigur că da, mi-a răspuns cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi recunoscut că pe cer sunt stele. Părinţii tăi nu ţi-au vorbii despre stafii?

– Mi-au spus poveşti cu fantome şi m-au sfătuit să ma feresc de ele, dar am crezut că erau — înţelegi — basme tu fantome.

Balthazar a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ştii, pentru un vampir, eşti foarte sceptică în privinţa supranaturalului.

– Când o spui aşa, mă simt ca un soi de idioată.

– Hei, eşti încă de puţină vreme printre toate astea. Lasă să mai treacă vreo două sute de ani şi-o să ajungi profesionis tă, ca mine.

În minte mi s-au îngrămădit posibilităţi noi.

– Ce altceva mai există? Vârcolaci? Vrăjitoare? Mumii?

– Nu există vârcolaci. Nici vrăjitoare. Mumii sunt doar în muzee — cel puţin din câte ştiu eu. Există însă alte forţe, dar nu sunt sigur dacă au nume sau chipuri. Poate că n-au trupuri. Sunt prea întunecate şi prea profunde ca să aibă corp. Balthazar s-a oprit şi s-a încruntat. Stai o clipă, ai spus că azi-noapte ai văzut ceva care te-a speriat.

– O fantomă. O stafie, aşa cred, am spus, încercând sa folosesc cuvântul pe care-l auzisem rostit de câteva ori de părinţii mei.

– Nu e cu putinţă. La Evernight n-ar trebui să fie stafii.

– De ce nu? Locul ăsta îţi cam dă fiori.

– Modul în care e construită şcoala le ţine la distanţă.

Există metale şi minerale care resping de la sine stafiile — cele din sângele omenesc, cum sunt fierul şi arama, dau cele mai bune rezultate — şi se găsesc în fiecare piatră din temelie.

Şi-a plimbat vârful degetului pe fruntea mea, urmărindu-mi linia părului, un gest de mângâiere atât de intim, încât m-am îmbujorat. După toate aparenţele, Balthazar putea să se concentreze asupra conversaţiei noastre şi să simuleze în acelaşi timp o întâlnire romantică.

Pe lângă asta, stafiile se tem de noi, cel puţin tot atât de mult cât ne temem şi noi de ele. Am auzit că le fac necazuri vampirilor, bântuindu-i şi ţinându-se de alte chestii de genul ăsta — dar se întâmplă foarte rar. De obicei, stafiile nu pot fugi de vampiri atât de repede pe cât ar vrea.

– De ce se tem stafiile de noi? îmi dau seama de ce îi speriem pe oameni, dar vampirii nu pot bea sângele stafiilor. Stafiile nici măcar n-au sânge, nu-i aşa?

– Au, când se manifestă în formă corporală, dar de cele mai multe ori există sub formă de vapori, gheaţă, aer im o — şi poate ca imagine sau ca umbră, dar atât şi nimic uiiti mult.

Cuvântul gheaţă mi-a adus aminte de apariţia din noaptea trecută cu atâta forţă, încât m-am cutremurat. Balthazar m-a strâns mai tare în braţe, vrând parcă să mă ferească de vântul toamnei. Ceea ce m-a ajutat puţin.

– OK, dacă stafiile se tem de vampiri, probabil că ocolesc şcoala asta. Şi spui că pietrele şi metalele din clădire ar trebui să le ţină la distanţă. Dar, dacă e aşa, atunci explică-mi ce am văzut azi-noapte.

I-am povestit, fară să omit nimic: zgomotul de gheaţă caro crapă, lumina stranie, albastru-verzuie, chipul bărbatului do promoroacă şi exclamaţia lui din final, cu răsunet de gheaţă spartă. Balthazar s-a holbat la mine cu ochii cât cepele, pă rând să fi uitat cu desăvârşire că trebuia să se poarte ca la o întâlnire romantică. Când am terminat, m-a fixat câteva clipe cu privirea înainte de a reuşi să rostească:

– Asta putea să fie o stafie…

– Ţi-am spus.

– Însă e cea mai spectaculoasă apariţie de care-am auzii vreodată. De departe. Şi ce-a vrut să spună prin acel „gata”? Gata cu ce?

– Nu ştiu cu nimic mai mult decât tine. Hei, există vreo diferenţă între fantome şi stafii? Stafiile

sunt un fel de fanto me mult mai rele, sau cam aşa ceva?

– Nu. Sunt două nume diferite pentru acelaşi lucru. Bal thazar şi-a pus o mână pe braţul meu. Trebuie să-i spunem doamnei Bethany.

– Ce? Nu se poate!

Mi-am încleştat mâna de puloverul lui, şi blazonul Ever night-ului — doi corbi, de o parte şi de alta a unei săbii — s-a făcut ghem între degetele mele, înainte de a-mi da seama cum arăta scena în ochii unui privitor. M-am grăbit să-mi lipesi de pieptul lui palmele întinse, aşa cum ar fi făcut o iubită.

– Balthazar, dacă îi spunem, o să vrea să ştie ce făceam în camera registrelor.

– Şi ce făceai acolo?

– Încercam să aflu de ce, mai întâi de toate, primeşte cu elevi umani la Evernight?

Balthazar s-a gândit la asta, apoi a dat întrebarea deoparte, ca să poată rezolva mai întâi problema cu care ne confruntam pe moment.

– Putem pretinde că aveam întâlnire. Că ai avut viziunea chiar înainte de a sosi eu.

– Cred că ar merge, am recunoscut. Eu şi Lucas obişnuiam să… Ei bine, am fost o dată împreună acolo.

Ochii negri ai lui Balthazar s-au îngustat uşor când am pomenit numele lui Lucas, şi am ştiut că simţise reacţia mea la amintirea orelor petrecute alături de Lucas în încăperea aceea. M-a străbătut un val de căldură când mi-am adus aminte cum îl sărutasem, cum stătusem în braţele lui, muşcându-l şi sorbind cu sete sângele pe care mi-l oferise de bunăvoie, Oare chiar mi se citea pe faţă? Indiferent ce ar fi fost, a făcut ca vocea lui Balthazar să devină aspră:

– Bun. Asta face povestea mult mai credibilă. O să-i explic — nu e necesar să fii şi tu faţă. O să-i spun că ţi-a fost ruşine să vii tu însăţi la ea.

– Măcar atâta lucru e adevărat.

– Pe urmă o să-nceapă să caute stafiile şi probabil c-o să-i anunţe pe părinţii tăi cum stau lucrurile cu noi. Doborâm două ţinte cu un singur foc.

– Cred că e o idee bună. M-am sprijinit din nou de umărul lui, extenuată. După toate astea, n-am dormit deloc. Simt că sunt gata să cad din picioare.

– În locul tău, nici eu n-aş fi putut să dorm. Mi-a mângâiat braţul. De ce nu tragi acum un pui de somn?

– Cursul de analiză matematică începe abia peste o oră, dar… nu vreau să mă-ntorc în camera mea.

Mă aşteptam să mă întrebe de ce, dar el s-a bătut cu palma pe picior, oferindu-mi-l drept pernă. La început nu m-am simţit în largul meu când m-am lăsat pe pământ şi mi-am sprijinit obrazul de coapsa lui, dar mâna pe care mi-a pus-o pe umăr m-a liniştit, şi eram prea obosită ca să mă lupi prea mult cu somnul. După atâtea ore, era prima dată cânii mă simţeam în siguranţă.

În următoarele câteva zile, vestea despre noua mea „idilă” s-a răspândit în toată şcoala. Eu şi Balthazar ne întâlneam după ore şi mergeam la bibliotecă să învăţăm împreună — lucrui pe care le mai făcuserăm şi înainte, dar la care se adăuga faptul că ne ţineam de mână, aşa că se crea impresia unei iubiri arzătoare. Îmi dădeam seama că mai toată lumea se întrebi ce găsea un tip matur şi sexy ca Balthazar la o roşcată obseda tă de astronomie, dar nimeni nu punea la îndoială autentici tatea relaţiei noastre. Courtney a mers chiar până la a-şi relua încercările de a mă umili în timpul orelor, ceea ce era atât de ridicol, încât nu mai putea fi sâcâitor.

Mă întrebam dacă ştia şi Raquel, dar nu puteam s-o întreb. Vorbeam, dar, din noaptea în care văzusem stafia, stătea în apropierea mea cât mai puţin cu putinţă. Când eram în ca meră, găsea un pretext ca să plece, iar când încercam să încep o conversaţie, spunea doar „da”, sau „nu”, sau „perfect”, până ce renunţam în cele din urmă. Era amuzant, dar nu-mi dădu sem seama cât de mult timp îşi petrecuse Raquel, înainte de asta, stând ascunsă în camera noastră — de fapt, prea mult. Ştiam că ea nu era OK, că în ceea ce spusesem eu existase ceva ce înrăutăţise lucrurile, dar se părea că n-aveam cum să comunic cu ea.

Singura persoană din pricina căreia îmi făcusem griji s-a dovedit să nu reprezinte nicidecum o problemă. Într-o seară, la una dintre mesele cele mai apropiate de uşă, de o parte şi do alta a unei

table de şah. Vie părea mai serios ca niciodată, cu toate că… purta o cămaşă hawaiiană. A mutat nebunul, trâtntindu-l pe tabla de joc.
– Te simţi rănit? Oh, da, cred că te simţi.
– Jocul tău stângaci nu mă poate răni.
Ceea ce era aproape o capodoperă a lui Ranulf în materie de insulte. Când s-a aplecat peste tablă, gândindu-se la următoarea lui mişcare, Vie s-a întins cu o satisfacţie leneşă, apoi m-a văzut stând acolo. Am tresărit şi aş fi plecat, dar el s-a ridicat pur şi simplu de la masă şi a venit lângă mine.
– Hei, a început, mutându-se de pe un picior pe altul. Cum merge?
– Destul de bine, cred… cred că ar trebui să discutăm.
Era chiar mai greu decât aş fi crezut. Despre Balthazar.
– Eu aş vrea să spun doar un singur lucru, OK? Vie şi-a pus mâna pe umărul meu. Şi tu eşti prietena mea. Vreau să fii fericită.
– Oh, Vie.
Prea mişcată ca să spun altceva, l-am îmbrăţişat cu putere.
El a adăugat, glasul fiindu-i înăbuşit de umărul meu:
– Îmi place Balthazar. E OK.
– Da, este.
– I-ai spus lui Lucas, nu? Sau o să-i spui în curând? Fiindcă nu e corect să-l minţi.
– Trebuie să stăm de vorbă peste puţin timp. Nu i-ani dat lui Vie mai multe detalii despre viitoarea noastră întâlnire de la Riverton; facând-o, l-aş fi amestecat prea mult în toată povestea asta. Cred că e mai bine să discut cu el, nu să-i trimit pur şi simplu o scrisoare sau un e-mail.
– Presupun că e greu, fiind despărţiţi tot timpul.
– Chiar este. Dacă Lucas s-ar mai fi aflat aici, totul ar li fost altfel.
Zâmbetul lui Vic a devenit infatuat.
– Da, aş fi avut un coleg de cameră care să mă bată la şah, în loc să fie invers.
Ranulf nu şi-a ridicat nicio clipă ochii de la tabla de şah.
– Ţi-am auzit insultele şi am de gând să le reduc la tăcere cu victoria mea.
– Continuă să visezi, i-a strigat Vie.
Ceea ce nu ştia Vic era că aveam de gând să-i spun lui Lu cas întregul adevăr despre jocul meu şi al lui Balthazar. Totul urma să fie într-adevăr bine. Şi nu mai aveam de trecut decât un singur hop, cel mai important dintre toate: părinţii mei.

Capitolul 10

Confruntarea pe care o aşteptam a avut loc a doua zi, când am ieşit în grabă din bibliotecă, fiind deja în întârziare. Voiam s-o iau la fugă pe coridor, când vocea ei m-a oprit brusc.
– Ce grăbită eşti, domnişoară Olivier.
Cu o privire pătrunzătoare, doamna Bethany m-a studiat din creştet până-n tălpi. Purta o rochie sobră, de lână maro-închis, care-o facea să pară o sculptură inclusă în însăşi tâmplăria clădirii.
– Te porţi de parc-ai fi văzut o fantomă.
Asta ar fi trebuit să fie amuzant? N-am fost în stare decât să mă holbez la ea.
Din fericire, nu părea s-aştepte un răspuns.
– Ar trebui să purtăm la un moment dat o discuţie despre ceea ce ai văzut în turn.
– I-am povestit totul lui Balthazar. Dacă v-a vorbit despre asta, atunci ştiţi tot atât de mult cât ştiu şi eu.
– Le-ai spus ceva despre asta colegilor tăi de clasă? Sau părinţilor tăi?
– Nu.
Nu era întregul adevăr — într-un fel, îi spusesem lui Raquel, sau, oricum, încercasem s-o fac — dar, dat fiind că ea refuzase să m-asculte, mi-am închipuit că păstrasem destul de bine secretul.
– Bun. Ai grijă să n-o faci. Sunt sigură că întâmplarea e o anomalie. Oamenii se comportă iraţional când se confruntă cu supranaturalul.

Era pentru prima oară când îi înţelegeam punctul de vedere. O singură întrebare despre fantome o înspăimântase cumplit pe Raquel. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca părinţii mei să devină excesiv de protectori.

– Da, doamnă. N-o să mai spun nimic, nimănui.

Pe faţa ei a trecut un zâmbet conspirativ.

– Ca recompensă pentru discreţie, o să uităm de pe deapsa pentru încălcarea regulamentului şcolii prin faptul că te-ai strecurat în zona dormitoarelor domnilor. In ciuda lipsei tale de autocontrol, găsesc că ai o evoluţie încurajatoare. Cel puţin de data asta atenţiile tale romantice s-au îndreptat către un candidat mai merituos.

Era o împunsătură la adresa lui Lucas, dar mi-am păstrat calmul.

– Balthazar e nemaipomenit. De fapt, trebuie să mă-ntâl nesc cu el peste câteva minute, ca să cinăm cu mama şi tata.

– Nu vreau să-ntârzii din cauza mea. Şi transmite-le părinţilor tăi salutările mele.

Am dat din cap şi m-am îndepărtat grăbită pe coridor.

Chiar dacă nu era probabil decât imaginaţia mea, pe toată durata drumului aş fi putut să jur că simţeam ochii ei ţintuindu-mi ceafa.

Raquel n-a spus nimic când am intrat în camera noastră. S-a întors cu faţa la perete şi a continuat să-şi citească revista — habar n-am despre care era vorba de data asta. Nu m-am deranjat să-ncerc să pornesc o conversaţie. Dacă ea voia să se poarte cu mine ca o ticăloasă desăvârşită din pricina unei singure întrebări stupide, n-avea decât.

Am început să caut prin sertarul cu pulovere al comodei mele. Cel de culoarea merişorului, cu guler-glugă — nu, l-am purtat anul trecut, când m-am întâlnit cu Lucas şi nu mi separe corect să-l port acum la întâlnirea cu Balthazar. Cardiganul verde —prea subţire, fiindcă acolo sus e curent către sfârşitul luiimnei. Cel negru, cu decolteu în V — cu totul insipid, or, ar trebui să creez impresia că mă fac frumoasă pentru Balthazar.

– De obicei nu te oboseşti să te schimbi pentru cina cu părinuţii tăi, a spus Raquel.

Mi-am dat seama, după ecou, că stătea tot cu faţa la perete.

M-am oprit, neştiind cum să reacţionez. De când pomenisem de fantomă, era prima oară când începea ea o discuţie cu mine. Era o uşurare, dar eram nemulţumită de mine însămi fiindcă mă simţeam uşurată, deoarece Raquel era aceea i are se purtase urât. De ce să mă simt ca şi cum eu aş fi fost i cea care ieşea dintr-o încurcătură?

– Îl iau pe Balthazar cu mine.

Nu m-am uitat spre ea când am scos din sertar puloverul de caş mir, de un violet întunecat.

– V-am văzut împreună alaltăieri. M-am întrebat dacă se-ntâmplă ceva.

– Se-ntâmplă, am răspuns, scurt.

Fiindcă nu i-am mai spus din proprie iniţiativă nimic altceva, a părut să se-ntoarcă la revista ei. M-am grăbit să m. \ pregătesc, punându-mi puloverul şi nişte cercei lungi, adă ugând chiar şi un strop din parfumul încântător pe care-l pri misem cadou de la părinţi de ziua mea. Mirosea a gardenii.

Când am pus sticla de parfum în fundul sertarului, ani trecut cu degetele peste eşarfa de catifea în care se afla broş. E primită de la Lucas. Nu m-am gândit cum mi-o cumpărase; mi-am amintit în schimb cum fuseserăm siliţi s-o amani' tăm când fugiserăm împreună, atât de disperaţi şi total faliţi. Atunci mă crezusem într-un mare necaz, dar, dacă aş fi putut să schimb locul cu mine însămi, cea de-atunci, şi să mă înton în momentele acelea, când nu eram decât eu şi Lucas împo triva lumii întregi, aş fi făcut-o. Era ca şi cum n-aş fi putut să înţeleg de ce nu se sfâşiase lumea în două — de ce nu se rupsese pur şi simplu pe la cusături — ca să ne readucă din nou împreună.

– Mă bucur că-ţi merge mai bine la capitolul romantism. Raquel s-a întors în sfârşit spre mine, având până şi un mii zâmbet ezitant pe chip. Nu s-ar zice că e imposibil să mearjţ. L mai bine decât data trecută, ei?

Lucas nu-i fusese niciodată pe plac şi, când am auzit-o desconsiderându-l întocmai ca doamna Bethany, am simţit că turnase picătura care făcea să se reverse paharul.

– Nu-i treaba ta, m-am răstit. N-ai dreptul să mă ignori zile de-a rândul şi să vii pe urmă cu opinii

despre viaţa mei amoroasă. Te porţi cu mine ca o prietenă numai când ai chef, şi mi s-a acrit de asta.
– Scuză-mă că trăiesc.
Raquel şi-a aruncat revista şi a ieşit furioasă din cameră. Num i-am putut imagina unde credea că se poate duce în tricou şi în boxeri, dar m-am prefăcut că nici nu-mi pasă.
În plus, nici n-aveam timp să-mi fac griji pentru asta. Trebuia sa-mi duc noul „prieten” la cina cu părinţii mei.
– Prin urmare, anul ăsta mergeţi din nou la Balul Toamnei? a spus mama, punându-mi în farfurie o porţie zdravănă de piure de cartofi.
Am schimbat o privire cu Balthazar. Nici măcar nu ne gândiserăm încă la bal, dar întrebarea mamei avea sens.
– Categoric, s-a grăbit el să răspundă. Nu mi-am dat seama c-o să fie atât de curând.
– Timpul se furişează pe lângă tine. Tata a clătinat din cap cu melancolie înainte de a bea din paharul său de sânge. Cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât pare să treacă mai repede timpul.
– Mie-mi spui? a zis Balthazar.
Asemenea momente îmi aminteau că, deşi părea de optsprezece sau nouăsprezece ani, Balthazar avea de fapt peste trei sute, fiind un vampir tot atât de experimentat şi de puternic ca părinţii mei.
Ştiam deja, fireşte, că, la masa aceea, eu eram cea ciudată.
E greu să nu-ţi dai seama, când toţi ceilalţi beau sânge şi tu eşi i ingura care are pe farfurie carne de curcan şi cartofi.
– Trebuie să ne grăbim să-ţi alegem o rochie, poate va trebui să ţi-o modific.
Mama mă privea radiind, de parcă aş fi adus acasă un bilet câştigător la loterie, nu un tip.
– Bineînţeles, am spus. Mi-ar plăcea.
M-a strâns de umăr, încă entuziasmându-se pentru mine, şi m-am simţit din nou vinovată. Duceam dorul zilelor când le puteam spune părinţilor mei totul.
Restul cinei a fost ceva mai puţin stânjenitor, iar după ce am terminat de mâncat, tata a pus la combina stereo melodii cu Dinah Washington — una dintre cântăreţele mele preferate. El şi mama păreau să facă tot ce le stătea în puteri ca să se-asigure că mă distram cât mai bine. Când am spus că voiam să cobor la parter cu Balthazar, ne-au făcut semn să plecăm, aproape cu nerăbdare.
– Până la sfârşitul săptămânii ne vor coace şi ne vor glazura tortul de nuntă, am comentat eu, când coboram pe treptele de piatră.
– Vor pur şi simplu să fii fericită.
Simţeam în vocea lui Balthazar cât de mult continua să-şi dorească să fie el acela care să mă facă fericită.
– Ştiu că e amuzant să ne petrecem timpul împreună, i-am spus, şi tu eşti extraordinar… dar nu e ca şi cum am fi… M-am întors spre el, stânjenită. Ce-ai putea tu să vezi la cineva de vârsta mea?
– Nu sunt chiar atât de diferit de tine. Ştiu că ar trebui să fiu, dar nu sunt. M-a studiat plin de curiozitate. N-ai observat că toţi elevii de-aici se poartă ca nişte adolescenţi? Chiar şi cei mai bătrâni decât mine?
– Ei, da. M-am gândit că sunt doar… nesiguri. Că nu-şi gasesc locul în lume.
– Şi ăsta e un aspect. Insă maturitatea nu e ceva pur emoţional, Bianca. Are şi o parte fizică. Aceia dintre noi care am murit tineri… nu vom deveni niciodată cu adevărat adulţi. Nu contează cât de multe secole de experienţă adunăm, nu contează prin ce experienţe trecem. Nu ne putem schimba.
Balthazar părea distrat, aproape îndurerat, însă apoi şi-a îndreptat spatele şi mi-a adresat un zâmbet prietenos.
– Dar nu-ţi face griji! Adică nu în legătură cu noi doi. Nu sunt derutat.
– Bine, am spus, dar nu eram pe deplin convinsă.
Când m-am întors în camera mea, se făcuse destul de târziu, dar Raquel nu era acolo. Se părea că-şi găsise o ascunzătoare foarte bună. Mi-am pus pijamaua şi am profitat de intimitate ca să savurez un întreg termos cu sânge înainte de culcare. Primisem deja o porţie la părinţii mei, dar mă săturasem să mă tot trezesc flămândă la trei dimineaţa. Măcar de data asta o să dorm toată noaptea, m-am gândit.

N-am dormit, dar din cu totul alt motiv. La vreo două ceasuri după ora de culcare, m-a trezit atingerea unei mâini pe umăr şi şoapta lui Raquel:
– Bianca?
– Hm?
M-am răsucit în pat şi am privit-o cu ochii larg deschişi în întuneric. La început eram atât de somnoroasă, încât nu mi-am amintit că mă supărasem pe ea.
– Ce s-a-ntâmplat?
– Trebuie să stăm de vorbă.
– Oh! OK.
Apoi mi-am adus aminte de supărare, dar părea să nu aibă nicio importanţă. Raquel era palidă la faţă şi în ochi i se citea aceeaşi spaimă pe care o ţineam minte de anul trecut, din vremea când o vâna Erich. M-am săltat în capul oaselor şi mi-am îndepărtat părul de pe faţă.
– Ce se petrece cu tine? De ce te-ai speriat atât de rău când te-am întrebat despre fantome?
– Mai întâi trebuie să-mi spui adevărul. Raquel respira atât de precipitat, încât i se umflau nările. Ai văzut o fantomă aici?
– Nu în camera noastră. Dar am văzut ceva sus — adică în vârful turnului — şi cred că era o fantomă.
Nu-i puteam spune că eram sigură fară să-i şi explic de ce eram atât de convinsă de asta — n-ar fi fost o idee bună să fac aşa ceva. Raquel era atât de îngrozită de fantome, încât nu credeam că i-ar fi plăcut să aibă revelaţia că era înconjurată şi de vampiri.
Spre surprinderea mea, a părut uşurată.
– Însă n-a fost aici, înăuntru? N-a ajuns undeva, în apropierea mea?
– Nu. Nu în apropiere de tine.
– Cum arăta?
M-am gândit că aş fi speriat-o şi mai tare dacă i-aş fi spus totul. Aşa că am făcut o descriere simplă.
– Era un bărbat. Cred că de vârstă mijlocie. Avea părul şi barba lungi şi negre, aşa cum vezi în tablourile de demult. Am avut impresia că era dintr-o epocă foarte îndepărtată. Şi ştiu că nu mi-am imaginat. A fost real.
– Eşti sigură că nu era bătrân? Sigur nu era un tip în vârstă, cocârjat?
Când am dat din cap, şi-a dus pumnul la gură şi şi-a muşcat încheieturile degetelor. Mi-am dat seama că se străduia să nu plângă.
– Despre ce e vorba?
La început nu mi-a răspuns; poate nu se simţea în stare.
– Raquel, s-ar părea că ştii despre fantome mai multe decât îmi spui.
Şi-a lăsat mâna să cadă. O semilună mică, sângerie, îi însema pielea degetului mare.
– În casa părinţilor mei e ceva.
– Ceva… adică o fantomă?
– Bătrânul, a spus ea. Slab şi ciolănos. Fără păr. L-am văzut încă de când eram mică. Pe-atunci nu-l vedeam niciodată pentru prea mult timp, îmi apărea mai ales în vise. Aşa că uneori credeam că-mi imaginez.
Raquel părea rezonabilă, ba chiar calmă, dar a început să tremure din tot trupul.
– Acum doi ani — când am crescut mai mare —, am îneput să-l văd mai des. Mă aştepta noaptea, târziu, când putea să mă sperie. Îi plăcea să mă sperie. Dac-o fi bărbat… sau poate că doar aşa arată, poate că nu e bărbat. Poate nu e decât o creatură. O creatură bătrână şi rea, schimonosită de ură. Pentru că mă urăşte. M-a urât întotdeauna.
– Ce-au zis părinţii tăi?
Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dorit să fi fost posibil să le retrag. Încă de când o cunoscusem pe Raquel, îmi spusese în repetate rânduri că părinţii ei îi nesocoteau temerile. Acela era unul dintre lucrurile pe care le ignorau, lăsând-o să se descurce pe cont propriu.
– Nu te-au crezut.
– Aşa cum nu m-a crezut nici preotul meu confesor. Nici învăţătoarea. A trebuit să… păstrez

tăcerea, deşi ştiam că e acolo. Că o să fie întotdeauna acolo, aşteptându-mă. Uitându-se la mine. Are… ochi lacomi. Până în vara asta, s-a mulţumit cu atât. Să privească. Credeam că era tot ce-avea să facă vreodată şi mă obişnuisem să-l ştiu acolo, uitându-se, însă apoi…

A străbătut-o un tremur, atât de violent, încât i-am pus mâna pe umăr ca s-o liniştesc.

– În vara asta… noaptea, uneori, visam că… că era deasupra mea, ţintuindu-mă în timp ce facea sex cu mine. Mă durea, fiindcă încercam tot timpul să-l arunc cât colo, dar nu mă puteam mişca. Uneori se întâmpla în fiecare noapte.

– Oh, Doamne!

În cele din urmă, m-a privit în ochi, şi pe obraz i-a alunecat o lacrimă.

– Bianca, nu ştiu dacă au fost vise. Toată viaţa mi-am spus că-mi imaginam eu totul. Anul trecut… zgomotele de pe acoperiş… aici am aceeaşi senzaţie funestă pe care mi-o dă creatura acasă. Am simţit-o întotdeauna prezentă aici. Şi acum o vezi şi tu, şi ştiu că e reală.

– E reală. De asta nu trebuie să te mai îndoieşti niciodată. Nu eram sigură de efectul liniştitor al spuselor mele. Dar nu e aceeaşi creatură din casa ta. Ceea ce am văzut eu nu semăna câtuşi de puţin cu ce-mi spui tu.

Ceea ce văzusem fusese înspăimântător, dar aveam convingerea că era cu totul altceva.

– Cred că nu. M-a îngrozit totuşi. Însă n-ar fi trebuit să-mi descarc supărarea pe tine. Raquel a lăsat capul în jos. Îmi pare rău.

– Eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze.

Mă simţeam atât de idioată! Raquel nu se purtase ciudat doar în ultima săptămână, fusese irascibilă şi deprimată încă de la începutul anului şcolar. Eu mă grăbisem să pun totul pe seama personalităţii ei acide, fară să mă întreb dacă n-ar fi putut exista o cauză mai profundă. OK, mi-ar fi fost imposibil să ghicesc vreodată că asta era ceea ce o deranja — dar ar fi trebuit să-mi dau seama că se petrecuse ceva grav. Fusesem atât de captivată de propriile mele griji, încât uitasem să fiu prietena lui Raquel.

– Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să stau de vorbă cu tine. N-a fost corect să mă îndepărtez aşa. Îmi pare atât de rău!

– E OK. Raquel a scos doar un suspin, apoi aproape c-a început să râdă, ferindu-se, ca întotdeauna, să-şi arate adevărstele emoţii. N-am vrut să mă crezi o ciudată.

– Mie poţi să-mi spui orice. Oricând. Vorbesc serios.

– E valabil şi pentru tine, OK?

Eu nu-i puteam spune prea multe, dar oricum am dat din cap că da.

După ce s-a culcat ea, am rămas întinsă în pat, trează, gân dindu-mă la povestea ei înspăimântătoare. Nu m-am îndoit nicio clipă că era adevărată. Balthazar mă liniştise în privinţa stafiilor, asigurându-mă că, în cea mai mare parte, se temeau de vampiri, însă acum, când aflasem de ce erau capabile, asi gurările lui nu mai valorau prea mult.

Indiferent ce s-ar fi aflat în turn, era periculos, cel puţin pentru oameni şi, poate, pentru noi toţi.

Capitolul 11

De ce apare dragostea atât de des în operele dramatice? Doamna Bethany mergea încet prin sala de clasă, cu cizmele cu vârfuri ascuţite păcănindu-i pe podeaua de lemn. Până în momentul acela, aflaserăm cu toţii că, atunci când vorbea pe un asemenea ton, nu voia să răspundem la întrebările ei. Prefera să păstrăm tăcerea şi să ascultăm.

– Din cauză că e persuasivă, fireşte. Aşa vremelnică precum este adesea, reuşeşte totuşi să constrângă creaturi — de altminteri raţionale — să se comporte în cele mai neobişnuite moduri.

Ochii ei negri s-au îndreptat pentru o clipă către fereastră, dar apoi s-au concentrat din nou asupra noastră.

– De aceea are sens faptul că Shakespeare foloseşte dragostea romantică drept motivaţie fundamentală a acţiunilor lui Romeo şi ale Julietei. Ne întrebăm dacă nişte tineri s-ar purta astfel. Ştim că ar face-o. În acest mod, piesa capătă veridicitate.

M-am foit pe scaun şi m-am uitat la ceasul de deasupr a uşii. Din oră nu mai rămăseseră decât trei minute.

– Oricum, când discutăm despre Romeo şi Julieta, mal sunt multe de luat în considerare, în afară de această descrie re a pasiunilor juvenile.

Mergând tacticoasă chiar până lângă banca mea, de unde puteam să simt mirosul de lavandă care o înconjura întol deauna, doamna Bethany a continuat:

– Următoarea voastră temă, pe care va trebui s-o aveţi gata de azi într-o săptămână, este o lucrare de trei pagini In care să vă explicaţi propria viziune asupra punctelor slabe ale acţiunii dramatice din această piesă. N-o să vă vorbesc acum despre ele; sunt mult mai interesată de acelea pe care le pu teţi defini şi explica.

Spusese puncte slabei în Romeo şi Julieta? în piesa mea de teatru preferată, din dramaturgia tuturor timpurilor?

Doamna Bethany s-a întrerupt, cuprinzând întreaga clasă într-o privire aspră şi pătrunzătoare, şi am avut din nou senzaţia că-mi citea gândurile şi că era gata să se dezlănţuie împotriva mea. Dar, de data asta, iritarea ei n-avea nimic de a face cu mine.

– Vad că mulţi dintre voi, şi anume cei care au în plan o vizită la Riverton, deja nu se mai pot concentra. Să sperăm că vă veţi recăpăta spiritul critic până când va trebui să vA finalizaţi lucrările. Sunteţi liberi.

N-am ieşit prima pe uşă, dar nici mult n-a lipsit. Alergam pe coridor şi mi-am dat seama că zâmbeam. Deşi ştiam că era posibil ca Lucas să nu poată ajunge în seara aceea, ştiam şi că, dacă exista o cale prin care ar fi putut reuşi, avea s-o găsească. Şi trebuia să existe o cale.

Hram gata să mă năpustesc pe scara către dormitoarele felelor, când l-am zărit pe Balthazar aruncându-şi rucsacul pe un umăr. Un capriciu neaşteptat m-a făcut să chicotesc, iar apoi m-am gândit: Şi de ce nu? Se potriveşte cu povestea noastră de faţadă. Aşa că am alergat în direcţia lui şi am sărit pur şi simplu pe el, avântându-mă astfel încât a fost nevoit să mă prindă în braţe.

– Heeei!

M-a înconjurat cu braţele strângându-mă atât de tare, încât picioarele au ajuns să mi se legene deasupra podelei. M-am agăţat de gâtul lui şi am zâmbit cu gura până la urechi. Balthazar a râs.

– Eşti binedispusă.

– Da.

– Pot să ghicesc de ce. A oftat, aşezându-mă din nou pe propriile mele picioare. Ne vedem la autobuz.

Balthazar sfida regula nescrisă care spunea că elevii „de tip Evernight” nu merg în excursiile la Riverton cu elevii umani.

Cred că, dintre aceştia din urmă, cei mai mulţi îşi imaginau că era vorba de un soi de snobism, că elita îi evita pe intruşi.

Era adevărat, dar numai în parte. Vampirii se temeau mai ales să nu-şi trădeze ignoranţa în ceea ce privea lumea secolului douăzeci şi unu, odată ce ar fi ieşit din mediul controlat al Academiei Evernight.

În seara aceea, Balthazar avea să încalce regulile. Asta, într-o oarecare măsură, pentru a susţine ficţiunea conform căreiioia iubirea noastră era atât de mare, încât nu ne puteam scăpa unul pe altul din vedere. Iar pe de altă parte, îmi pronii sese că, după plecarea mea pe furiş, de una singură, avea să se asigure că lui Raquel i se poartă de grijă şi că se distrează.

Până atunci, eu şi Raquel urma să fim nedezlipite, indife rent dacă ei îi plăcea sau nu.

– Nu e nimic de făcut la Riverton, a bombănit când am luat-o de braţ, trăgând-o către autobuzul în aşteptare.

Purta pantofi Doc Martens, jeanşi şi o jachetă de marinai'.

– Aş prefera să-mi pierd vremea în cameră, serios.

– Ai facut-o prea des în ultimul timp. Haide, cel puţin e vorba de ceva diferit, nu? Putem mânca la un restaurant, şi ştiu că-ţi mai doreşti şi altceva în afară de unt de arahide şi sandvişuri cu jeleu.

– Bine. Dacă pui problema aşa.

A aruncat o privire către hainele mele bluză albă cil volănaşe, sarafan gri, care lăsa să mi se vadă

mai mult picioa rele decât de obicei, şi pantofi superbi, cu tocuri înalte, pe care nu-i mai purtasem decât de două ori, fiindcă mă cam făceau să-mi pierd echilibrul.

– Vrei să fii frumoasă pentru Balthazar, eh?

M-am întrebat ce-avea să spună Lucas văzându-mă astfel şi am început să zâmbesc din nou ca o nebună. Încântarea mea a făcut-o pe Raquel să râdă, deşi a interpretat-o greşit. Am parcurs restul drumului până la autobuz ţopăind, eu împleti cindu-mă pe tocuri, fară să ne pese dacă râdea cineva de noi. Când m-a tras în braţele lui, Balthazar a făcut-o ca să poată sta şi Raquel pe aceeaşi banchetă. Sau mai ales pentru asta.

Am râs şi am vorbit tot drumul, el străduindu-se pe cât posibil s-o încânte pe Raquel şi s-o facă să se simtă în largul ei.

Ea ajuns în curând să-i vorbească despre skateboarding, care o pasionase înainte de liceu, şi să râdă văzând cât de puţine ştia el despre asta. Pe tot parcursul călătoriei, n-a existat decât un singur moment care ne-a împiedicat să ne distrăm. Când autobuzul a virat către podul de peste râu, am simţit trupul lui Balthazar încordându-se şi mâna i s-a strâns pe umărul meu.

Vampirii detestă să traverseze ape curgătoare. Se pot descurca, dar au de obicei nevoie de un timp îndelungat ca să se pregătească. Balthazar trebuia s-o facă la rece, şi avea să-i fie greu. L-am luat de mână ca şi cum aş fi flirtat cu el, vrând de fapt să-l încurajez. Autobuzul s-a îndreptat către apă. Balthazar a închis ochii, strângând cu putere din pleoape.

M-a izbit un val de greaţă. Am avut senzaţia că primisem o lovitură care-mi tăiase răsuflarea şi n-am mai fost în stare să spun ce era deasupra şi ce dedesubt. Totul s-a umplut de scântei şi s-a întunecat, aşa cum se întâmplă, uneori, când te ridici prea brusc în picioare. Am strâns mâna lui Balthazar mai tare; avea palma la fel de rece şi de umedă cum devenise a mea.

Pe urmă, senzaţia de greaţă a dispărut la fel de repede cum apăruse. Am respirat adânc şi m-am uitat în jur, încercând să mă orientez. Autobuzul traversase râul.

Piedica pe care o simţeau vampirii când ajungeau la o apă curgătoare — acum exista şi pentru mine.

Balthazar m-a privit curios şi m-am întrebat dacă-mi simţise suferinţa. M-am uitat îndelung pe geam, nevrând să recunosc faţă de el ceea ce nu voiam să admit nici măcar în dlnea mea.

Am mâncat la restaurant, cu toţii, stând chiar la tejghea. Vic şi-a pus cartofi pai în hamburger, între carne şi chiflă, ceea ce ne-a făcut pe noi, ceilalţi, să râdem, dar s-a dovedit a fi foarte bun când am gustat. A fost ciudat să-l văd pe Balthazar mân când inele de ceapă şi bând un milkshake; a mestecat încet, cu grijă, poate fiindcă trebuia să-şi aducă aminte cum se face. Dar s-a descurcat. Nimănui altcuiva nu i s-a părut că mânca într-un stil bizar.

Pe urmă a propus să mergem cu toţii la anticariat. Odată ce Vie şi Raquel s-au declarat de acord, le-am spus, cu non şalanţă:

– Vă ajung din urmă, da? Mă gândesc să dau o fugă pâna la cinematograf, să-mi salut părinţii. Merg întotdeauna acolo, ca supraveghetori.

Raquel a ridicat din umeri.

– Am putea merge la film cu toţii.

Oh, nu, m-am gândit, dar de data asta Vic a fost cel care m-a salvat.

– Nici gând. Aţi văzut ce rulează? Poveste din Philadel phia. O abordare exagerat de misogină a cauzelor infidelităţii conjugale.

Raquel a clipit, nedumerită, când l-a auzit folosind atâtea vorbe mari. Eu voiam să iau apărarea oricărui film în care juca îndrăgitul meu Cary Grant, dar am fost nevoită să ac cept portiţa de scăpare.

– Are dreptate. Nu vă doriţi să vedeţi aşa ceva. Vin mai târziu la anticariat.

Pe urmă au plecat, iar eu am rămas singură. M-am îndreptat către cinematograf, pentru cazul că s-ar fi întâmplat.» arunce vreunul dintre ei o privire înapoi, însă am trecut de luminile sale sclipitoare şi mi-am continuat drumul.

Eram tot mai aproape. Tot mai aproape. Picioarele începuseră să mă doară din cauza tocurilor înalte, dar durerea nu se înteţea, ci dispărea cu fiecare pas. Fiecare secundă mă aducea mai aproape

de Lucas.

Am ajuns pe malul râului în câteva minute. În loc de magazine, acolo erau case, însă nu prea multe. De-a lungul apei se întindea un trotuar, unul construit cu multă vreme în urmă; pătratele de beton crăpaseră şi buruienile îşi croiseră drum prin golurile dintre ele. Rădăcinile copacilor împinseseră pe alocuri lespezile pavajului în sus, în unghiuri stranii, aşa că era greu de mers pe-acolo, mai ales pe tocuri.

Am privit luminile podului, reflectate în unde. De ce mă deranjase atât de mult traversarea din ziua aceea? Faptul că mă aflam atât de aproape de apă nu mă afecta acum câtuşi de puţin. Râul era frumos, atât şi nimic mai mult.

Pe urmă am auzit paşi pe trotuar, în spatele meu. Lucas. Mi-a tresăltat inima şi m-am întors zâmbind, întrezărind o siluetă care se apropia prin întuneric.

Toate speranţele mi s-au făcut ţăndări.

– Sal', a spus Dana, ieşind din umbră. Ştiu că nu pe mine voiai să mă vezi în seara asta. Îmi pare rău.

Dezamăgirea mi-a dispărut, înlocuită de spaimă.

– Lucas n-a… E OK, nu?

– E bine sănătos. Dar celula lui e blocată tocmai acum. S au pomenit înconjuraţi de un grup de vampiri periculoşi, In Boston. E blocat pentru următoarele câteva săptămâni. Nu poate să iasă, nu poate să plece. Eu eram în altă parte şi, după ce mi-au spus despre blocaj, el m-a rugat să vin să te găsesc. Trebuie să programez următoarea voastră întâlnire secretă, ceea ce, trebuie să-ţi spun, mă face să mă simt puţintel ca o codoaşă.

Deşi am încercat să râd de gluma ei, am scos în schimb un suspin.

Dana m-a bătut stânjenită pe umăr.

– Hei, hei. Doar ştii c-ar fi venit el dac-ar fi putut, nu-i aşa?

– Ştiu. Numai că… aş fi vrut atât de mult să-l văd în seara asta! Dar îţi mulţumesc că ai venit să mă anunţi, am spus, pe un ton sec.

Era mai bine să primesc vestea rea imediat, decât să aş tept pe malul râului toată seara, dorindu-mi să vină Lucas. Deşi Dana fusese atât de amabilă, acum nu-mi doream decât să plece, ca să pot să mă aşez jos, pentru o repriză bună deplâns.

– N-am făcut mare lucru.

Pe urmă, zâmbetul Danei a pălit şi şi-a îndreptat spatele, în clipa aceea, când şi-a schimbat poziţia, devenind prudentă şi gata pentru o înfruntare, am văzut luptătoarea din ea.

– Se apropie cineva. Eşti sigură că-n excursia asta n-au venit şi vampiri?

– Numai unul, şi nu e periculos.

Dana mi-a aruncat o privire care spunea, fară niciun dubiu: Te-ai ţicnit?

Am continuat, ca şi cum n-aş fi spus nimic despre vampiri prietenoşi:

– E fie un orăşean, fie un elev. Nu trebuie decât să te porţi firesc.

– Ai dreptate.

Dar eu am fost cea căreia avea să-i fie greu să se poarte In esc, căci de după cotul râului a apărut Raquel.

– Sal'! am exclamat, prea radioasă. Credeam că eşti la anticariat!

M-am plictisit. Raquel a ridicat din umeri. Am plecat pe nesimţite.

Grozav, m-am gândit. Bietul Balthazar o să-şi petreacă restul scrii întorcând oraşul pe dos ca să dea de ea.

– Dar tu? Credeam că te duci la cinematograf să-ţi vezi părinţii.

Raquel a aruncat o privire bănuitoare către Dana.

Care însă i-a întins mâna.

– Dana Tryon. Încântată de cunoştinţă. Sunt o veche prietenă de-a Biancăi, am dat nas în nas pe stradă. Cine-ar fi crezut?

– Oh, OK. Raquel i-a strâns mâna. Eşti din oraşul natal al Biancăi?

– Vechea şcoală generală din Arrowwood, m-am grăbit să spun, recunoscătoare pentru spontaneitatea Danei.

Da, obişnuiam să ne petrecem tot timpul împreună. Aşa că, atunci când am văzut-o, ce să spun, am uitat de filme.

Raquel a surâs, dând crezare poveştii.

– Mişto. Ce faceţi, pur şi simplu vă plimbaţi pe-aici?

– Da, în esenţă.

După toate aparenţele, Raquel avea de gând să rămână cu noi. Cum puteam lăsa impresia că suntem prietene foarte bine? Până atunci nu ne mai văzuserăm decât de două ori.

Dana n-a părut să se sperie.

– De fapt, voiam să mă-ntorc să mănânc ceva. Bianca o să mai stea cu mine o vreme. Vrei să vii cu noi?

– Păi… tocmai am mâncat…

Spre surprinderea mea, mi-am seama că Raquel chiar voia să vină. Firea veselă a Danei o convertise cât ai clipi.

– Dar am sărit peste desert. O plăcintă mi-ar prinde foarte bine.

– Plăcintă! Dana a zâmbit cu gura până la urechi. Toat.1 lumea se dă-n vânt după plăcintă. S-a făcut.

Am stat de vorbă fară efort toată seara, şi nimeni n-ar fi ghicit că eu şi Dana eram aproape nişte străine. Raquel n-a ghicit cu siguranţă, m-ai ales fiindcă ne-am concentrat asupra ei, îndemnând-o să ne vorbească despre proiectele sale artistice, despre skateboarding şi despre toate celelalte. Când discuţia se îndepărta de pasiunile lui Raquel, Dana inventa întrebări absurde despre presupusa noastră istorie comună:

– Ce mai face Hubert? Doamne, cum mai flirtaţi voi doi la vechea noastră şcoală din Arrowwood! Chiar nu te-au do ranjat niciodată ochelarii ăia ai lui, ca nişte funduri de boi cane? Sau faptul că trebuia să-l însoţeşti la convenţiile Star Trek?

– Oh, ştii, am mormăit eu, pe-atunci eram atrasă de genul intelectual.

– Nu ţi-ai fi putut da seama, judecând după tipul cu care se-ntâlnea anul trecut, a zis Raquel.

– Îmi imaginez.

Dana a schiţat un zâmbet atotcunoscător. Ştiam că n-avo. I să se poată abţine şi că urma să-l tachineze pe Lucas mai târziu.

Am intervenit în discuţie, întrebând:

– Dar tu, Dana? Mai colecţionezi My Little Ponies1? Ţin minte că, atunci când m-am mutat, nu-ţi mai lipseau decât ilouă mânze ca să ai toată colecţia.

Când Raquel a început să râdă, Dana mi-a aruncat o privire asasină — dar zâmbea.

– S-ar putea să fi crescut prea mult pentru aşa ceva.

Pe la jumătatea întâlnirii, Raquel s-a scuzat şi s-a dus la toaletă. In clipa când a ajuns destul de departe ca să nu ne in. Ii poată auzi, Dana a spus:

– Aşadar, tu şi Lucas. Unde şi când?

– Ar fi bine să ne-ntoarcem aici, la Riverton… să zicem, In faţa cinematografului. Să-ncercăm în sâmbăta de după Ziua Recunoştinţei, la opt seara.

Ualthazar avea să obţină cu siguranţă permisiunea de a m a scoate atunci din campus.

– Blocajul o să se termine între timp, nu?

– Ar fi cazul. Dana a zâmbit. Ei, mi-am jucat rolul, am înlesnit dragostea juvenilă. Mă simt cu desăvârşire virtuoasă in profunzimea mea.

– Virtuoasă? Oare de ce nu te cred?

Pentru că eşti prea deşteaptă pentru asta, de-aia.

Ma inventând o prietenie de-o viaţă, ba râzând de glumele Danei, n-am avut timp să mă întristez fiindcă nu-l văzusem pr Lucas. Tristeţea nu m-a cuprins de fapt până mai târziu, când ne-am urcat din nou în autobuz. Balthazar mi-a aruncat o privire întrebătoare, vrând evident să ştie dacă el şi Luc.is aveau o înţelegere: a trebuit să ridic uşor din umeri şi să cin tin din cap. A părut să priceapă că întâlnirea nu avusese loc, dar n-am avut ocazia să discutăm despre asta. Ne-am agăţat pur şi simplu din nou unul de altul când autobuzul a accele rat, traversând râul.

1 Micii mei ponei, marcă de ponei de jucărie, cu trupuri şi coame colorata, concepuţi mai ales pentru fetiţe

În noaptea aceea, la culcare, Raquel a fost mai veselă ca niciodată. Dana era în stare să binedispună aproape pe ori cine. Dar eu mă simţeam de parcă aş fi lăsat o parte din mine pe malul râului, aşteptându-l pe Lucas, care nu putea să vină. Am închis ochii strâns, dorindu-mi să adorm. Cu cât se-nche ia mai repede ziua, cu atât mai curând încetam să mă gândesc cum ar fi fost dacă m-aş fi văzut cu Lucas. Aş fi putut începc să mă gândesc că aveam să fim împreună în scurt timp. Aşa trebuia să privesc lucrurile, altminteri nu puteam nicidecum să merg înainte.

Dar până şi propriile mele vise conspirau împotriva mea.

– Trebuie să te-ascunzi, a spus Charity.

Eram în vechea casă de rugăciuni a quakerilor, unde îi în tâlnisem pentru prima oară pe membrii Crucii negre, cu un an înainte. Răceala pământului sfinţit mi se furişa în oase şi mă făcea să tremur. Charity s-a agăţat de tocul unei uşi, ca şi cum arji avut nevoie de sprijin ca să rămână în picioare.

– Nu trebuie să ne-ascundem, i-am răspuns. Lucas n-o să ne facă niciun rău.

– Nu trebuie să te-ascunzi de Lucas.

Ea şi-a îndepărtat de pe faţă buclele de culoarea spicului de grâu. Deşi nuanţa tenului ei era aproape total diferită de a lui Balthazar, acum puteam să văd asemănările — părul ondulat, înălţimea şi privirea intensă, ochii de un căprui întunecat.

– Dar tot trebuie să te-ascunzi.

Despre ce vorbea? Pe urmă am crezut că ştiam. Ultima oară când fusesem în casa aceea de întrunire, arsese din temelii. Asta erau umbrele stranii care ne înconjurau din toate părţile? Erau luni?

– Arde, am spus.

– Nu. Dar o să ardă.

Charity a întins mâna către mine. Încerca să mă tragă la ihh) post… sau în pericol?

– Lucas nu ştie c-o să arzi.

– O să mă salveze! O să vină după mine!

A clătinat din cap, şi în spatele ei am zărit strălucirea flăcărilor.

– N-o să vină. Pentru că nu poate.

M-am trezit respirând precipitat şi simţindu-mă mai singură ca niciodată.

Capitolulul 12

Romeo şi Julieta nu se cunosc foarte bine unul pe. Altul.

Cuvintele sunau straniu, cu toate că le scrisesem chiar cu însămi.

– Îşi sfidează părinţii unul de dragul altuia, îşi riscă vie ţile unul de dragul altuia şi în final mor unul de dragul altuia, cu toate că nu se întâlniseră decât de câteva ori. E povestea unei iubiri imense, construite pe o pasiune oarbă. Poate c > Shakespeare ar fi trebuit să-i lase să se cunoască mai mult timp unul pe celălalt.

– Tot ce spui e adevărat, domnişoară Olivier, dar nu suni sigură că ăsta e un punct slab al piesei.

Doamna Bethany stătea la catedră, bătând cu degetele In lemn, şi unghiile ei lungi, cu rizuri, îl loveau destul de tare pentru ca pocnetele să fie auzite.

– Romeo şi Julieta sunt realmente străini unul faţă de al tul, chiar şi la sfârşitul piesei. Dar nu e posibil ca Shakespeare să fi vrut să scoată tocmai asta în evidenţă? Adică faptul că pasiunea nebunească, dusă până la sacrificiul de sine, pe care-o au în comun Romeo şi Julieta, ţine de obicei doar de puma răbufnire a iubirii? Că greşelile lor nu sunt specifice unor oameni mai maturi, mai bine informaţi?

M-am făcut mică în banca mea. Din fericire, doamna Bethany nu dorea să mă transforme în pinata1 ei personală din ziua aceea. Şi-a rotit privirile prin încăpere.

– Vrea altcineva să ne sugereze un punct slab pe care l-a rvmarcat în piesă?

Courtney a ridicat mâna, nerăbdătoare ca de obicei să mă întreacă.

– Se poartă ca şi cum n-ar exista nicio cale de a face sex lua să se căsătorească şi, alo, există.

Doamna Bethany a oftat.

– Ţine minte că, în ciuda umorului trivial din piesele sale, Shakespeare a scris astfel încât să respecte normele morale ale epocii. Altcineva?

Pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, Vic a vorbit în clasă.

– Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, bardul a dat dovadă de slăbiune punându-l pe Tybalt să-l ucidă pe Mercutio înainte de a fi ucis el însuşi de Romeo. Se duşmăneau cu toţii între ei de mai multe generaţii, nu-i aşa? Şi, dacă prinţul acela spune în final adevărul, cei din familia Montague nu sunt cu nimic mai buni decât cei din familia Capulet. Aşa că ar fi fost mai curajos din partea lui să-i pună pe Romeo şi pe Tybalt să se lupte pentru simplul fapt că se urau. Punându-l mai întâi pe Tybalt să-l ucidă pe Mercutio, îl dezvinovăţeşte pe Romeo.

1 Cutie frumos ornamentată, plină cu jucării şi/sau cu dulciuri, agăţată la înălţime pentru a fi spartă cu lovituri de beţe de copii, legaţi la ochi, la petrecerile de Crăciun sau la aniversări. Obiceiul este de regulă asociat cu Mexicul, dar se pare că provine de fapt din China

Am aşteptat inevitabilul comentariu umilitor, care n-a fost însă făcut niciodată.

– Observaţia domnului Woodson e excelentă. Înca drând uciderea lui Tybalt de către Romeo într-un asemenea context, Shakespeare pierde o anumită cantitate de ambigu itate morală.

În timp ce doamna Bethany scria pe tablă ambiguitate mo rală, am aruncat o privire către Vie, şi el a ridicat din umeri având pe faţă o expresie care spunea foarte clar: Pur şi simplu nu-mi pot ţine geniul în frâu.

Deşi era distractiv să-i ascult pe Vie şi pe doamna Bethany discutând despre literatură, am avut o senzaţie stranie, tic gol, pe toată durata orei şi mult timp după aceea. Am stat de una singură în bibliotecă, pe un scaun mic dintr-un colţ, In lumina portocalie şi aurie strecurată prin vitraliul ferestrei, uitându-mă fix la notiţele mele. Cât de bine ne cunoşteam, de fapt, eu şi Lucas unul pe altul? Ne întâlniserăm cu cev. I mai mult de un an în urmă, şi eu simţisem legătura dintre noi de la bun început. Însă întâlnirea ratată din Riverton îmi adu sese aminte cât de rar puteam să fim împreună, sau să ne vor bim despre noi înşine ori despre ceea ce conta pentru noi.

Dacă eram ca Romeo şi Julieta, dacă riscam totul prea cu rând?

Pe urmă mi-am adus aminte cum stătusem cu Lucas în aceeaşi bibliotecă şi cum lumina filtrată prin vitraliu îi preschimba părul în bronz. Mi-am adus aminte că-mi povestise cum fugise de-acasă la numai cinci ani, luând cu el doar un pachet de biscuiţi Oreo şi o praştie. Mi-am adus aminte cum probaserăm împreună haine vechi caraghioase în magazinul de antichităţi din Riverton şi cum flirtaserăm în pavilion şi cum fusese când ne sărutaserăm pentru prima oară.

Mi-am adus aminte că-mi spusese că mă iubea, deşi eram vamipir şi toată viaţa lui fusese învăţat să urască vampirii. Şi mi-am adus aminte cum stătuse întins lângă mine, arcuindu-şi gâtul ca să-l pot muşca, oferindu-mi de bună voie sângele lui.

Asta nu era pasiune oarbă. Era iubire. Chiar dacă nu ştiam nimic altceva, de asta eram sigură.

Mi-am închis zâmbind caietul de notiţe şi mi-am coborât pleoapele, pierzându-mă în amintiri. Chiar dacă trebuia să merg mai departe, în fiecare zi, ca şi cum nu mi-ar fi fost dor de Lucas, puteam totuşi să le fiu credincioasă lui şi celor întâmplate între noi. Timpul pe care-l petreceam fiind despărţiţi nu avea importanţă, nu şi dacă puteam să rămân puternică. N-aveam de gând să mă-ntristez pentru ceea ce nu putea fi relaţia noastră, nu şi dacă mă gândeam la toate lucrurile uimitoare pe care le reprezenta deja. Era timpul să pun capăt in. Umirii şi să-ncep să sărbătoresc.

În anul acela, mama n-a fost nevoită să-mi modifice rochia pentru Balul Toamnei, şi m-am machiat singură, aşa că ea a avut mai mult timp ca să-mi aranjeze părul. Stând pe colţul patului meu din turn, numai în sutienul fară bretele şi în chiloţi, am suflat cu grijă peste fiecare dintre unghiile mele date cu ojă şi m-am gândit la Patrice, care-şi făcea manichiura şl pedichiura efectiv în fiecare zi.

– Patrice ar fi mândră dacă m-ar vedea acum.

– Ar trebui să-i scrii şi să-i povesteşti. Cuvintele maniei erau uşor neclare; vorbea cu câteva agrafe între buze. Fac pa riu că ar fi încântată s-o afle de la tine.
– Cred că da.
Mă îndoiam că Patrice îşi petrecea prea mult timp gândindu-se la altcineva în afară de ea însăşi. Pe de altă parte, îi eram datoare cu o carte poştală sau cu ceva de acelaşi gen.
– M-am gândit că poate o să-ţi faci mai multe cunoştinţe, a spus mama, în timp ce o altă agrafa îşi găsea locul în părul meu, la ceafa. Să vorbeşti cu mai mulţi dintre cei ca tine Adică, acum, când tu şi Balthazar sunteţi un cuplu.
– Aşa cred, am spus. Totuşi, pentru mine e puţin cam ciudat. El e mai bătrân decât mine.
Ceea ce era un adevăr spus doar pe jumătate, dacă te gândeai că Balthazar se număra printre primii oameni care celebraseră Ziua Recunoştinţei.
Ea a ridicat din umeri.
– Tatăl tău are cu aproape şase secole mai mult decât mine. Crede-mă, după prima sută de ani, abia dacă mai bai de seamă.
Mama şi tata lăsau impresia că aruncarea unei punţi peste o asemenea prăpastie era ceva extrem de simplu; crescusem fără să-i dau nicio atenţie. Abia atunci, când îmi petreceam mai mult timp cu Balthazar, înţelegeam cu adevărat că anii aceia aveau importanţă.
– Cu toate astea, te pune cumva pe gânduri.
– Ştiu. Trebuie să te obişnuieşti să gândeşti pe termen lung — aşa cum învaţă s-o facă vampirii, dacă sunt inteligenţi. E ceva pe care Balthazar ţi-l poate oferi şi pe care… ei hi ne, Lucas n-a putut.
Trupul mi s-a încordat, şi am simţit mâinile din părul meu încremenind. Intraserăm pe un teren periculos, o ştiam amândouă. Eu şi părinţii mei vorbeam despre aproape orice, In afară de Lucas.
– Nu sunt cu Balthazar fiindcă vreau să-nvăţ ceva de la el, am spus, cu voce scăzută. Exact aşa cum n-am fost cu Lucas ca să mă răzvrătesc.
– Scumpo, nu ne-am gândit niciodată la asta. Nu te-am învinuit niciodată pentru cele petrecute cu băiatul ăla. Ştii, nu-i aşa?
Nu mă întorsesem s-o privesc. Era, cumva, mai uşor să purtăm o asemenea discuţie fară să stăm faţă-n faţă.
– Ştiu.
Ea părea mai nervoasă decât mine.
– Bianca… s-ar putea să mai existe ceva despre care ar trebui să discutăm în seara asta.
– Ce?
Oare ghicise că păstram un secret în privinţa lui Lucas?
Chiar şi că mă furişam în afara Academiei ca să-l întâlnesc?
Mi-am imaginat o duzină de posibilităţi diferite în cele câteva secunde dinainte de a spune ea:
– E necesar ca noi două să purtăm o nouă discuţie despre sex?
Oh, Doamne!
– Sunt sigură că eşti conştientă de realităţile vieţii. Mama a continuat să atace subiectul, deşi eram sigură că ni.) făcusem în întregime roşie ca racul de jenă. Dar când te apr o pii tot mai mult de cineva, şi mai ales de cineva cu mai multă experienţă, ca Balthazar, totul devine cu mult mai palpabil Poate ai alte întrebări.
– E oarecum prea devreme ca să ne gândim la ast. I, m-am grăbit să răspund. Trebuia să mă las în seama mamei ca să-mi dea singura informaţie pe care nu voiam s-o aflu. Abia am început să ieşim împreună.
– Dacă spui tu.
A părut amuzată, dar m-a bătut pe umăr şi, din fericire, n-a redeschis discuţia în vreme ce încheia pregătirile pentru bal.
Abia îmi strecurasem picioarele în pantofii argintii cu vâi furi ascuţite când am auzit o bătaie în uşă şi apoi pe tata şl pe Balthazar salutându-se cu vorbe zgomotoase şi cu câte o bătaie pe spate, căci aşa începuseră să se poarte unul faţă de celălalt în ultima vreme. Cu un an în urmă, observasem că tata şi Lucas se trataseră la fel; poate bărbaţii simţeau nevoia să se umfle puţin în pene când îi salutau pe prietenii fiicelor lor — sau pe taţii prietenelor lor. Mama mi-a îndepărtat o geană căzută

pe obraz şi m-a strâns în braţe.

– Du-te dincolo şi dă-i gata.

Când am intrat în camera din faţă, atât tata cât şi Balthazar au amuţit. Cel dintâi a zâmbit şi s-a legănat pe călcâie, evident mândru de mine. Pe chipul celui de-al doilea nu s-a clintit nimic, dar era ceva în ochii lui, o apreciere, care mi-a trimis în tot trupul un mic fior de putere feminină.

Rochia mea de satin verde-închis, fără bretele, îmi urmărea strâns liniile trupului, alungindu-se în spate. De la jumătatea coapselor se evaza uşor, ca să-mi permită să dansez. Puriam colierul mamei din anii 1920, din argint şi opale, tar cerceii asortaţi se legănau atingându-mi gâtul. Mama îmi uit mase părul într-un coc la ceafă, din codiţe împletite infama te unele printre altele, şi finisase totul cu o singură clamă cu pietre preţioase. Cu un an în urmă, mă simţisem frumoasă; de data asta, era vorba de mai mult decât atât. Simţeam pentru prima oară că arătam mai degrabă ca o femeie, nu ca o fată.

Părinţii mei ne-au expediat destul de repede, şi Balthazar m-a prins de braţ, ajutându-mă să-mi ţin echilibrul când coboram scările. Când pantoful mi-a alunecat pe una dintre treptele de piatră tocite şi m-am clătinat, m-a cuprins imediat cu braţul.

– Eşti OK?

– Da.

Mi-am ridicat privirea către el şi mi-am dat seama cât de aproape erau feţele noastre una de alta. Braţul lui continua să mă strângă cu putere. Ştiam că ar fi trebuit să i-l îndepărtez, dar mai ştiam şi că mă dorea — şi nu mă puteam împiedica să nu-mi placă asta. Era pentru prima oară când simţeam că, fiind femeie, aveam un gen unic de putere.

– Părul tău arată minunat aşa, a spus Balthazar. Ochii lui întnecaţi mi-au studiat chipul. Pe vremuri, femeile şi-l purtau mai des astfel. Mi-a plăcut întotdeauna.

Pe buze mi-a jucat un mic zâmbet.

– E aşadar vorba de o călătorie pe calea amintirilor?

Dintr-un anumit motiv, cuvintele mele au rupt vraja. Şi .1 îndreptat spatele.

– Sunt încântat că mă aflu aici şi acum. Vino! Hai sA dansăm!

Holul mare fusese din nou transformat pentru eveniment, dar într-un cu totul alt stil. Lumânările continuau să ardă aii» turi de oglinzile de alamă ce reflectau în întreaga încăperc 11 lumină suavă, pâlpâitoare; însă, în anul acela, pereţii fusese 1,1 împodobiţi, ca şi mesele, cu mii şi mii de flori, de toate felii rile, dar toate albe ca zăpada. Până şi pe podeaua de piati.» erau împrăştiate petale, astfel că toată sala părea catifelată şl strălucitoare.

Când Balthazar mă conducea către ringul de dans, în su netul instrumentelor pe care şi le acorda orchestra, am văzut mai multe fete aruncând priviri admirative în direcţia lui, înalt şi sofisticat cum arăta în costumul de seară. Gândul câ îl doreau era, cumva, excitant în sine. Poate că oricine vrea să să stârnească invidii din când în când. Pe urmă am prins privi rea uneia care, fară dubiu, nu era impresionată.

– Satin.

Courtney mi-a studiat rochia înălţând dintr-o sprânceană, A ei era de un auriu intens, cu un decolteu adânc, superbă — deşi a mea îmi plăcea mai mult.

– Ai curaj dacă porţi aşa ceva. Se mototoleşte ca un s. U vechi de gunoi în clipa când te aşezi.

– Atunci va trebui să m-asigur că dansăm toată noaptea, am ripostat, radioasă. Aşa, n-o să stăm jos absolut deloc.

Am trecut pe lângă ea în timp ce se străduia, fără succes, să bolborosească o replică.

Cu un an înainte, balul îmi făcuse plăcere, dar acum îl adoram. Inima mea nu mai era frântă din pricina lui Lucas; eram complet sigură de dragostea pe care ne-o purtam unul altuia. Deşi aş fi preferat să vin la bal cu el, îmi dădeam seama că nu l-ar fi savurat, probabil, aşa cum îl savuram eu. Puteam pur şi simplu să mă destind pe de-a-ntregul şi să trăiesc euforia pe care mi-o oferea Balthazar învârtindu-mă în ritmul tuturor dansurilor de modă veche. Viorile, pianele şi harfele cântau de jur-împrejurul nostru şi rochiile strălucitor colorate ale fetelor formau un model după altul, încadrându-se într-o formaţie după alta; era, într-o anumită măsură, ca şi uin te-ai fi aflat în interiorul unui caleidoscop care se rotea clipă de clipă.

– Valsezi mai bine, a spus Balthazar, pe la jumătatea seni Palma lui lată se sprijinea pe spatele meu gol. Ai exersat?

– Am exersat în camera mea. Şi asta în timp ce Raquel râdea întruna de mine.

– A meritat. S-a aplecat până ce aproape că mi-a atins urechea cu buzele şi a şoptit: Acum?

Am aruncat o privire către marginile încăperii; majoritatea supraveghetorilor lipseau, fară îndoială patrulând pe pajişte, unde se furişaseră cele mai multe cupluri dornice de singurătate.

– Acum.

Nc-am mutat pe marginea ringului de dans şi apoi ne-am îndepărtat, râzând împreună, ca şi cum am fi luat o scurtă pauză. Când am început să urcăm treptele turnului dinspre nord, pe lângă noi au trecut doi tipi în smochinguri. S-au holbat la mine pentru un timp care mi s-a părut foarte lung.

– Crezi că bănuiesc ceva? am întrebat, după plecarea lor.

– Fiindcă s-au uitat aşa la tine? Cred că mă invidiau. Bal thazar a oftat. Cât de puţin ştiu ei! Haide!

În jur nu mai era nimeni altcineva când am ajuns la nivelul dormitoarelor băieţilor şi ne-am continuat drumul. Ani înjurat în sinea mea păcăniturile pantofilor mei cu toc înali pe treptele de piatră, dovada care trăda prezenţa unei fete; dar, în ciuda lor, am ajuns la uşa camerei registrelor. Am ezitat, apoi am bătut; era posibil ca Lucas şi cu mine să nu li fost singurii care descoperiseră că acolo te puteai bucura do intimitate, şi ultimul lucru pe care mi-l doream era să dăm peste un cuplu îmbrăţişat. Când n-a răspuns nimeni, Baltha zar a spus:

– Avem cale liberă.

Ne-am grăbit să intrăm. Era evident că, după ce avusesem viziunea, acolo fusese cineva — probabil doamna Bethany, pentru cercetări; lăzile şi cuferele fuseseră deplasate în toate direcţiile şi, pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, încăperea fusese curăţată din podea până în tavan. Geamuri le erau atât de bine spălate, încât deveniseră invizibile şi aveai impresia că garguiul de dincolo de fereastră ar fi putut sări înăuntru în orice clipă. Pânzele de păianjeni dispăruseră din toate colţurile.

– Aşadar, ce căutăm? a întrebat Balthazar.

– Orice ar putea explica de ce sunt elevii umani primiţi acum la Evernight. Lucas are nevoie să afle. Dacă-i putem spune când îi explicăm cum stau lucrurile cu Charity şi… şi tot restul, o să meargă mai bine. În plus, tu nu vrei să ştii?

– Am crezut întotdeauna că doamna Bethany a făcut-o pentru bani. Lumea face o mulţime de lucruri pentru bani.

– Dacă ar fi vrut bani, ar fi putut începe să primească elevi umani cu ani în urmă. Aşa cum spuneai, ei nu-i place să schimbe regulile. De ce a schimbat-o pe asta? Pe deasupra, dacă n-ar fi urmărit decât să câştige bani gheaţă de pe urma Academiei Evernight, nu le-ar fi oferit burse elevilor umani. Raquel a venit aici cu o bursă, şi nu e singura.

Balthazar a dat din cap, recunoscând că aveam dreptate, dar n-a părut mai încântat decât înainte de faptul că se afla acolo.

Ultima dată când ai urcat aici, ai trezit o stafie.

– Dacă vrei să te-ntorci la parter…

– Nu te las singură în locul ăsta, a spus, cu atâta hotărâre, încât m-am simţit jenată fiindcă glumisem, insinuând că i-ar fi fost frică.

Cred că până acum am văzut stafii de trei ori. În trei locuri diferite — în holul mare, pe scări şi aici. Nu cred că au vreo legătură deosebită cu încăperea asta.

Era limpede că nu-l convinsesem, dar Balthazar s-a mulţumit să spună:

– Prin urmare, ce căutăm?

Orice legătură dintre elevii vampiri din vremuri vechi şi devii umani din prezent.

– Asta nu micşorează prea mult aria supoziţiilor, Bianca.

Nu descrisese situaţia decât pe jumătate; în ciuda curăţeniei întreprinse de doamna Bethany, camera continua să fie ticsită de lăzi peste lăzi cu documente, datând de mai bine de două sute de ani.

– Cred c-am face bine să-ncepem.

Am deschis capace şi am început să răsfoim pagini îngălbenite. Din documentele vechi şi fragile se înălţa praful, şi trebuia să-mi tot scutur rochia; nu ne puteam întoarce jos murdari din cap până-n picioare. Balthazar rostea cu glas taro o serie de nume, în vreme ce eu citeam în gând altele: Tobias Earnshaw. Agatha Browning. Dhiram Patel. Li Xiaoting. Tabi tha Isaacs. Noor Al-Eyaf. Jonathan Donahue. Sky Kahurangi. Sumiko Takahara. Proveneau din diverse ţări şi din diverse secole; nu aveau în comun decât faptul că nu ne spuneau nimic. Academia Evernight era o şcoală destul de mică, aşa că eu şi Balthazar ştiam, împreună, aproape toate numele studenţilor umani. Niciunul dintre ele nu părea să aibă vreo legătură evi dentă cu vampirii consemnaţi în camera registrelor.

– La gunoi cu ideea asta, am gemut, scuturându-mi mâinile de praf.

– Teoria ta nu s-a dovedit a fi adevărată, dar… nici greşită. Necazul e că… sunt mult prea multe hârtii. Nu le putem trece în revistă într-un mod util fară să ştim mai multe despre ceea ce căutăm. Balthazar a scos din haină un ceas de buzunar şi s-a încruntat. Trebuie să mergem înapoi cât mai curând. Vor observa că lipsim, dar, dacă ne întoarcem, voi presupune că…

– Ai dreptate.

Gândul la ceea ce aveau să presupună ceilalţi m-a făcut să roşesc şi nu m-am simţit în stare să mă uit în ochii lui Balthazar.

– O să mai facem cercetări. Îţi promit.

– Mulţumesc.

Ne-am întors la parter fără să fim văzuţi şi în vocea lui s-a simţit uşurarea.

– Bun. Nu vreau să-ţi creez o reputaţie scandaloasă.

– Vampirii pot fi scandalizaţi?

– Ar trebui s-o ştii mai bine decât oricine altcineva. M-a luat de mână şi ne-am îndreptat spre ringul de dans. Haide! Să declanşăm un scandal!

De data asta, când am început să dansăm, n-a mai fost doar pentru distracţie. Balthazar mă strângea în braţe mai tare decât înainte, atât de tare cum nu mă mai strânsese decât Lucas. Astfel încât trupurile noastre se striveau unul de altul. Nu mai l. Iceam parte din procesiunea dansatorilor care se învârteau In jurul nostru. Ne mişcăm mai încet, pretinzând că pe lume nu mai exista nimeni altcineva, că eram singuri. În realitate, mă simţeam mai conştientă ca niciodată de faptul că atrăgeam privirile. Simţeam amuzamentul supraveghetorilor, interesul altora şi gelozia ameninţătoare a lui Courtney.

E un joc, mi-am spus. Nu înseamnă nimic pentru niciunul dintre noi. E OK să te bucuri de un joc.

La un moment dat, mâna lui Balthazar s-a atins de rochia unei alte fete şi el a tresărit de durere.

– Ce nai…?

Am ieşit dintre dansatori, îndreptându-ne spre marginea încăperii. I-am luat mâna într-a mea şi am văzut o picătură mică, roşie, în vârful degetului lui arătător.

– Probabil că şi-a prins rochia cu ace cu gămălie.

Balthazar şi-a scuturat mâna, apoi s-a oprit. Şi-a apropiat încet degetul de buzele mele… oferindu-mi sângele lui.

Vampirii din jur aveau să recunoască gestul drept flirt. Să lica unul din sângele altuia era, pentru vampiri, un semn de intimitate. Cel care bea putea să simtă cele mai ascunse dorinţe şi emoţii ale celuilalt. Balthazar îmi oferise sângele lui numai ca să întărească iluzia că eram împreună… sau chiar dorea asta?

Oricum ar fi fost, nu puteam spune nu.

Buzele mi s-au închis în jurul vârfului degetului său şi i l-am şters cu limba. Avea gust sărat. Deşi nu era decât o sin gură picătură de sânge, mi-a fost de-ajuns ca să simt o pâlpâire din ceea ce simţea el, ca să surprind, într-o străfulgerare stroboscopică, ceea ce vedea ochiul minţii sale: pe mine dansând în rochia verde, cu părul mai întunecat, mai matură şi de o mie de ori mai frumoasă decât în realitate.

Am înghiţit-o, şi a fost ca şi cum lumea s-ar fi stins, pentru a se lumina din nou.

– Cu mult mai bine, a spus Balthazar, cu voce joasă, şi şi-a retras încet degetul dintre buzele mele.

Fără să vreau, închisesem ochii.
Uşor ameţită, am încercat să mă adun.
– OK. Bine. Adică… OK.
El şi-a coborât privirea spre mine zâmbind şi a părut aproape mândru de sine însuşi. Când ne întorceam spre rin gul de dans, am spus, prea entuziastă:
– Să dansăm, OK?
– Da.
Balthazar m-a luat de mână şi, exact în cel mai potri vit moment, încadrându-se în ritm, ne-a adus înapoi, în dans. Vârtejul elevilor din jurul meu m-a prins, de parcă aş fi simţit tactul muzicii în propriul meu puls. Gustul sânge lui mă excitase, ameţindu-mă. N-o să se mai repete, m-am gândit. Lui Lucas nu i-ar plăcea. Câtuşi de puţin.
M-am împleticit uşor pe podeaua alunecoasă şi am început să-mi cer scuze — dar am alunecat din nou. Când m-am prins de umerii lui Balthazar ca să-mi regăsesc echilibrul, s-a încruntat, şi mi-am dat seama că şi lui îi era greu să rămână în picioare. Ne-am uitat amândoi în jos şi am văzut că stăteam pe gheaţă.
În întreaga încăpere, lumea a început să murmure şi să strige de spaimă când gheaţa subţire ca o coală de hârtie s-a îngroşat, pârâind, şi a căpătat o suprafaţă denivelată, alb-albăstruie. Două persoane au căzut, o fată a scos un ţipăt subţire. Am întrezărit un buchet de flori albe, legat cu panglici de un perete; pe fiecare petală strălucea chiciura, toate erau rigide, îngheţate.
– Asta e…? a murmurat Balthazar.
– Îhî.
Suflul rece, cutremurător, de care îmi aduceam aminte, a măturat holul imens, şi lumânările au pâlpâit şi s-au stins. Orchestra a încetat treptat să mai cânte, un instrument după altul greşind melodia, făcând să se audă sunete disonante şi. Apoi… tăcere. Câţiva supraveghetori au început să-mpingă lumea către uşi, dar, aşa speriaţi cum erau cu toţii, nimeni nu vuia să-şi ia ochii de la ceea ce se petrecea. Gheaţa albăstruie a acoperit pereţii şi a îngheţat toate geamurile; de grinzile plafonului atârnau ţurţuri groşi ca nişte stalactite, alunginduse cu fiecare secundă. Erau de şaizeci de centimetri, apoi au ajuns de un metru şi jumătate, apoi de trei metri, şi mai groşi docât trupul meu — totul în câteva clipe. Simţeam picături reci pe piele, dar nu erau moi şi pufoase ca fulgii de zăpadă, cum fuseseră mai înainte. Dimpotrivă, erau înţepătoare, ca măzărichea.
– Ce-am făcut? M-am agăţat de haina lui Balthazar. Am trezit o stafie?
– Stafie? Courtney părea să fi auzit, din întâmplare, sin gurul cuvânt pe care ne-am fi dorit să nu-l audă nimeni. AsI .1 e o stafie?
Toată lumea a început să intre în panică. Toţi s-au grăbii în acelaşi timp către ieşiri, dar alunecau pe gheaţă, ţipau şi urlau, căzând unii peste alţii, îmbulzindu-se. Balthazar m a prins de talie şi şi-a pus celălalt braţ deasupra capului meu, ferindu-mă de învălmăşeală. Un vânt rece s-a năpustit în în căpere, stingând restul lumânărilor. Întunericul devenea toi mai dens, cu fiecare clipă; cu fiecare clipă, spaima mea devo nea tot mai puternică.
Vor şti ce e de făcut, mi-am spus, deşi acum tremuram din tot trupul. Doamna Bethany, sau părinţii mei, sau altcineva ştir cu siguranţă cum să controleze lucrurile, fiindcă, oh, Doamne cineva trebuie să preia controlul şi să oprească toate astea…
Promoroaca de pe singura fereastră fară vitralii a începui să se topească, dând naştere unor dâre care conturau cl. N două cuvinte: NE APARŢINE.
Gheaţa a prins să crape pretutindeni: pe pereţi, pe plafon, pe podea. Pe când ne clătinam, dezechilibraţi de vibraţiile de sub tălpi, am auzit un geamăt cumplit deasupra capului M-am uitat în sus şi am văzut stalactitele tremurând — şl apoi au căzut, cuţite de gheaţă lungi de trei metri, gata să no înjunghie pe toţi.
Toată lumea a ţipat. Balthazar m-a aruncat pe podea, aco perindu-mi trupul cu al său. Icnind din cauza şocului pro dus de contactul pielii cu răceala gheţii şi de greutatea lui, am zărit una dintre stalactite zdrobindu-se de duşumea la numai treizeci de centimetri distanţă. Ţăndările de gheaţă au zburat în toate direcţiile, înfigându-mi-se în braţe; l-am auzit pe Balthazar înjurând şi mi-am dat seama că simţea impactul într-o mai mare măsură decât mine. Gheaţa grea s-a rostogolii. Ilături de

noi şi s-a oprit cu numai câţiva centimetri înainte de a-l strivi pe Balthazar.
Pe urmă s-a spart fereastra şi sticla a căzut pe podea, sfarâmându-se cu un ultim pocnet.
Totul s-a încheiat la fel de brusc cum începuse. Am auzit ţipete pretutindeni în jur şi câteva urlete răzleţe. Balthazar s-a rostogolit de pe mine ţinându-se de spate şi strâmbându-se, şi am văzut decorul distrus. Totul era ud leoarcă, decoraţiunile căzuseră pe podea şi peste tot se vedeau pantofi de satin şi bucăţi enorme de gheaţă, topindu-se.
– Balthazar, eşti OK?
– Sigur. Ar fi fost mai convingător dacă n-ar fi rămas întins pe podea, cu braţele şi picioarele depărtate. Tu?
– Şi eu.
Mi-am dat pentru prima oară seama că aş fi putut să mor; ei. I posibil ca Balthazar să-mi fi salvat viaţa.
– Îţi mulţumesc pentru…
– EOK.
M-am holbat la fereastra de pe care cuvintele fantomatice dispăruseră deja aproape cu desăvârşire. Ce anume revendicau stafiile? Camera registrelor? Turnul din nord?
Sau însăşi Academia Evernight?

Capitolul 13

Ai putea spune oare că evenimentele din noaptea tre cută au fost similare cu ceea ce ţi s-a întâmplat mal înainte?
Aşezată la biroul ei, doamna Bethany lua notiţe fară să simte la cuvintele scrise. În schimb, mă ţintuia pe mine cu privirea.
– În camera registrelor n-am văzut nimic atât de înspin mântător.
Mi-am dat seama că răspunsul meu nu era de cine ştie i e folos când am văzut-o pe doamna Bethany încruntându-se.
– Era frig, şi în gheaţă a apărut o imagine — faţa unul bărbat, nu cuvinte. Şi mi-a vorbit. A spus: Gata!
– Gata?
Tata stătea în picioare, lângă scaunul meu; în partea cea laltă, tot lângă mine, era mama. Veniserăm împreună la întâlnirea cu directoarea, şi păreau chiar mai înspăimântaţi de cât mine de apariţia de la bal, fapt care spunea multe. Tata strângea braţul scaunului cu atâta putere, încât îi vedeam muşchii încordaţi ai mâinii.
– Cum adică, gata?
– Habar n-am, am răspuns. Sincer, n-am nici cea mai mică idee.
Doamna Bethany şi-a ridicat gânditoare stiloul la buze.
– Nu s-ar putea spune că făceai cine ştie ce acolo sus. Îl aşteptai pe domnul More. Greşesc cu ceva?
Ar fi fost nevoie să dezvălui o mai mare parte a adevărului; era evident că de asta depindea şi siguranţa altora.
– Am citit câteva scrisori cât am stat acolo.
– Scrisori?
Doamna Bethany şi-a mijit ochii.
– Pur şi simplu ca să-mi omor timpul.
Oare eram convingătoare? Trebuia să sper că da.
– Şi… mai e ceva: eu şi Balthazar ne-am întors acolo noaptea trecută.
Din fericire, nu m-a întrebat nimeni din ce motiv. Presupun că li se părea evident; sau nu mai gândeau limpede. Părinţii mei erau chiar mai tulburaţi decât anticipasem.
Ce scrisori, scumpo? Mama şi-a pus mâna pe umărul meu. Povesteşte-ne toate amănuntele. Tot ce-ţi aduci aminte.

Totul ar putea fi important.
– Nu prea am ce să-mi amintesc! Adică, m-am uitat la nişte scrisori. Nu conţineau nimic care să-mi atragă atenţia. Nu văd de ce ar fi înfuriat stafiile.
Tata a vorbit, cu dinţii încleştaţi.
– Întrebarea este ce anume le-a stârnit. Asta trebuie să aflăm, şi e cu atât mai bine cu cât o facem mai curând.
– Scuză-mă, Adrian, dar nu e asta întrebarea. Doamn. I Bethany şi-a lăsat stiloul jos. Întrebarea e cum scăpăm de sta fia asta. După cum ştii, există moduri constructive de rezolvare a acestei probleme.
Mama m-a strâns mai tare de braţ. Mâna îi tremura. I-am aruncat o privire curioasă, dar expresia feţei îi rămăsese in descifrabilă.
Tata nu părea să fi auzit spusele doamnei Bethany.
– Stafiile urăsc vampirii. Sunt ostile, sunt periculoase Azi-noapte au dovedit-o mai presus de orice îndoială.
– Nu contest asta, a răspuns doamna Bethany. N-am vrut să spun decât că trebuie să ne concentrăm asupra pro priilor noastre scopuri în loc să ne facem prea multe griji în privinţa stafiilor.
Cuvintele tatei mi-au adus aminte de o întrebare care mă rodea încă de când discutasem pentru prima oară despre fantome cu Balthazar.
– De ce urăsc stafiile vampirii?
Mama şi tata s-au uitat unul la altul, evident întrebându-se ce să-mi răspundă, sau dacă să-mi dea vreun răspuns, Doamna Bethany şi-a încrucişat braţele la piept şi ea a fosl cea care mi-a spus:
– Niciunul dintre noi — vampiri, oameni sau stafii — nu ştie cu exactitate de unde venim. Miturile diferă între ele, iar ştiinţa are prea puţine de spus acelora dintre noi care am supravieţuit existenţei noastre de muritori. Dar cunoaştem Iegende care poartă pecetea adevărului.
– Legende?
– Cândva, nu existau decât oameni, a zis doamna Be-chany. Cu mult, foarte mult timp în urmă. Din vremuri imemoriale, chiar înainte de a lua naştere adevărata parte const u-ntă a minţii. Ca urmare, a existat şi un timp de dinainte de… moralitate. De intenţie. De emoţie. Omul trăia ca un animal, tot atât de contopit cu bucuriile cărnii pe cât era de străin de conştientizarea existenţei sufletului. Ceea ce înţeleg acum oamenii prin supranatural — precogniţia, citirea pudurilor şi împărtăşirea viselor, puteri ce trec dincolo de cele ale cărnii — totul facea parte atunci din lumea naturală, fiind tot atât de simplu şi de evident ca gravitaţia. Dar omul a evoluat. I s-a dezvoltat conştientul. Şi odată cu el a apărut capacitatea de a păcătui.
Nu puteam decât să mă holbez la doamna Bethany. Până atunci nu mai auzisem nimic din toate acestea şi, judecând după tăcerea plină de fascinaţie a părinţilor mei, probabil că nici lor nu le erau cunoscute.
Doamna Bethany a continuat, având pentru prima oară o voi e lipsită de răceală şi de dispreţ.
A venit vremea când prima fiinţă omenească a ucis o alta — cu premeditare, cu intenţie, înţelegând ce înseamnă să iei viaţa altui om. Când a fost dată lovitura aceea, s-au sfărâmat legăturile dintre lumea naturală şi cea supranaturală.
Deşi viaţa primei victime s-a încheiat, nu i s-a încheiat şi existenţa. Partea supranaturală a primului om ucis s-a împărţit în două — trup şi suflet. Vampirii sunt trupul ne-mort. Stafiile umil sufletul ne-mort. Puterile unora se deosebesc de ale altora. Şi conştientul nostru e diferit de al lor. De atunci suntem despărţiţi de ele şi de oameni.
După atâtea informaţii noi, mi se învârtea capul.
– Toate astea sunt reale?
– Nu le pot dovedi, dar mulţi dintre noi cred de foarte mult timp în ele, a răspuns doamna Bethany. Eu sunt înclinată să le dau crezare.
– Vreţi să spuneţi că… ori de câte ori e creat un vampir, apare şi o stafie?
– Nu. Arborele nostru „genealogic” s-a ramificat în momentul acelei prime crime. Vampirii sunt în stare să creeze mai mulţi de felul nostru. Stafiile… trebuie să fie mai in ventive. Pe chipul doamnei Bethany a jucat un zâmbet straniu. Însă şi ele mai pot să apară spontan. Anumite genuri de

crime — mai ales cele care implică trădarea şi încălcarea promisiunilor — au tendinţa de a crea stafii. E un fenomen rar, dar se poate petrece.

– Dacă nu mai avem nimic de-a face unii cu alţii, de ce ne urăsc stafiile?

Directoarea m-a studiat cu atenţie înainte de a spune:

– Cele mai multe stafii nu-şi pot păstra prea multă vreme nicio formă fizică. Probabil că asta le înnebuneşte foarte repede — să asişti la cele ce se petrec în lume fară să fii vreodată în stare să iei parte la ceva. Gândeşte-te cum te-ai simţi, domnişoară Olivier, dacă ai fi captivă şi lipsită de puteri într-un asemenea mod şi ai vedea alte creaturi ne-moarte încă în stare să simtă, să acţioneze, să se bucure de timpul petrecut pe Pământ. Gândeşte-te cu cât suntem mai aproape de experienţa vieţii. Acum ţi se pare totul mai clar?

– Da, cred că da.

– Dacă o să mai fii martoră şi la altceva, să mă anunţi imediat, fireşte. Adrian, Celia, vă mulţumesc că aţi adus-o aici atât de repede.

– Asta-i tot? Mama a clătinat din cap. Nu mai putem face nimic altceva pentru protecţia… ca să-i ştim pe elevi în siguranţă?

– Elevii vor avea pur şi simplu grijă să nu petreacă prea mult timp singuri. Doamna Bethany a înălţat dintr-o sprânceană. Şi mai ales să nu stea în camere izolate, departe de profesori, cu speranţa că iubiţii lor vor sosi în curând.

– Data viitoare o să-l aduc pe Balthazar cu mine, am promis eu.

Doamna Bethany s-a încruntat, dar mi-am dat seama că părinţii mei se amuzau.

Am traversat pajiştea, dinspre adăpostul trăsurilor, unde locuia doamna Bethany, către şcoală. Era o zi noroasă, neobişnuit de rece pentru anotimpul în care ne aflam, şi mi-am ilorit să-mi fi luat o haină mai groasă. Pe drum, tata m-a cuprins cu braţul.

– Nu eşti îngrijorată?

– Nu. Voi sunteţi?

– Nu, a răspuns mama. Dar a oftat când mi-a văzut expresia feţei. OK. Suntem. Dar nu din vreun motiv întemeiat.

Doar fiindcă suntem părinţii tăi şi te iubim.

– Ce-a vrut doamna Bethany să spună când a pomenit de „modurile constructive” în care se poate scăpa de stafii?

– Să sperăm că blestemăţia aplecat deja, a zis tata, ceea ce nu era tocmai un răspuns. Înainte de a apuca eu să mai întreb. Illceva, a zâmbit larg şi şi-a fluturat mâna. Uite cine e aici.

Balthazar traversa pajiştea în direcţia noastră, purtând un palton lung şi o eşarfa de un albastru-închis înfaşurată neglijent în jurul gâtului.

– Cum v-aţi descurcat cu Inchiziţia?

– A fost exact atât de distractiv cum îţi imaginezi, i-am spus.

– Ei, atâta vreme cât locul ăsta e bântuit, cred că ne-am putea dori să încercăm ceva puţin diferit. Balthazar şi-a pus la bătaie cel mai încântător zâmbet, de fapt incredibil de fermecător. Cu permisiunea voastră, fireşte, domnule şi doamnă Olivier.

– Ce vrei să spui? a întrebat mama.

– Dacă sunteţi de părere că e în ordine, sper că o pot scoate pe Bianca din când în când din campus. Poate chiar începând cu weekendul ăsta. Am putea merge la Riverton, sau oriunde altundeva, şi ea ar putea să-mi arate o mică parte din secolul douăzeci şi unu. Eu i-aş povesti mai multe despre locurile pe unde am fost, despre ceea ce am văzut.

Balthazar vorbea ca şi când ar fi fost o idee nou-nouţă, nu ceva pus la cale cu mai multe săptămâni în urmă.

– Ştiu că e prea tânără ca să meargă la întâlniri în afara campusului, dar, atâta timp cât e aici stafia aia, mă simt mai în siguranţă oriunde altundeva. Fac pariu că e valabil şi pentru ea.

– Bineînţeles, am confirmat eu. Categoric!

Părinţii mei n-au avut nicio suspiciune; în realitate, păreau încântaţi. De fapt, chiar prea încântaţi. Ştiam că Balthazar le plăcea. Cui nu i-ar fi plăcut? Dar păreau prea nerăbdători să ne împerecheze. Cu toate astea, atâta vreme cât era în folosul nostru, n-aveam de gând să-i contrazic. Tata i s-a

adresat mai întâi lui Balthazar:
– Va trebui s-o aduci acasă la o oră decentă.
– Bineînţeles.
– Şi o să ne spui ce faceţi şi unde veţi fi, a adăugat mama.
S-a legănat puţin pe călcâie.
– Întotdeauna, a promis Balthazar. O să cer şi permisiunea doamnei Bethany.
– Mă pot ocupa eu de asta, a zis mama. E mai probabil să spună da dacă o întreb eu.
– E o mare responsabilitate, mi s-a adresat tata. Eşti sigură că te simţi pregătită?
Eu nu mă gândeam decât la faptul că în curând aveam să Im din nou cu Lucas.
– Mă simt foarte, foarte pregătită.
Au zâmbit, atât de fericiţi şi de încrezători, încât m-am simţit mizerabil fiindcă îi minţeam — dar ştiam că trebuia s-o fac şi nu eram dispusă să dau înapoi.
Imediat după Balul Toamnei, toată lumea a fost foarte înspăimântată. Raquel a început în trei rânduri să împacheteze, gata să fugă cât mai departe de şcoală, şi de fiecare dată am. Ivut nevoie de mai bine de o jumătate de oră ca s-o liniştesc. Am dormit cu lumina aprinsă vreme de o săptămână şi n am fost singurele care au facut-o. În timpul nopţilor, mai mulţi profesori şi-au asumat rolul de monitori pe coridoare. O dată am văzut-o până şi pe doamna Bethany umblând pe culoar cu paşi mari, hotărâţi, şi cu o lumânare în mână, atât de vigilentă, încât părea aproape înverşunată. Nimeni nu mai stătea în apropierea holului mare ca să-nveţe, să-şi piardă vremea sau din orice alt motiv. Prelata care acoperea, până la comandarea unor noi panouri de sticlă, fereastra cu geamul spart nu era de cea mai bună calitate şi lăsa să pătrundă rafale din aerul rece al iernii, dar nu din această cauză ocolea toată lumea zona, cât mai mult. Când a sosit weekendul, eram cât se poate de pregătită să plec pentru câteva ore din şcoală, pentru mai multe motive decât dorinţa de a-l vedea pe Lucas — deşi acesta rămânea, fireşte, cel mai important dintre toate.
– Arăt OK?
Mă tot învârteam în faţa oglinzii, încercând să ignor uşoara înceţoşare a imaginii mele. Lăsasem să treacă prea mult timp fară să beau sânge; trebuia s-o fac în drum spre oraş.
– Pentru a noua mia oară, arăţi extraordinar, a spus Raquel, fară să-şi ia ochii de la cel mai recent dintre proiectele sale.
Se afunda în arta ei, considerând-o un mod de a se ascunde de propriile temeri.
– Ştii, Balthazar te vede în fiecare zi. Nu se poate spune că n-ar şti cum arăţi.
– Îmi dau seama.
Era motivul pentru care mă îmbrăcasem destul de neglijent — jeanşi şi un pulover de un albastru pastelat, cu nasturi până la gât — dar fireşte că Lucas era cel cu care urma să mă-ntâlnesc.
Raquel şi-a lăsat deoparte foarfeca şi revistele.
– Doamna Bethany umblă evident cu favoritisme. Adică, mă bucur că poţi pleca pentru o seară, dar aş dori s-o putem face cu toţii.
– Ştiu că nu e corect. Dar n-am încă de gând să-i atrag doamnei Bethany atenţia în această privinţă. In plus, ştii că cu nu mă aflu pe lista favoriţilor ei. Am pur şi simplu noroc fiindcă se află Balthazar.
– Balthazar e nebun după tine: oricine îşi poate da seama.
Ca să nu-mi vadă nesiguranţa din ochi, m-am prefăcut că-mi verific machiajul în oglindă.
– E un tip extraordinar.
– Cel mai important lucru din lume e că eşti îndrăgostlită şi fericită.
Era cea mai romantică declaraţie pe care-mi aminteam s-o fi auzit vreodată desprinzându-se de pe buzele lui Raquel… Aşa că aş fi crezut că glumea dacă n-ar fi fost tonul vocii.
– Restul n-are nicio importanţă. Nu cu adevărat. Este?
Se apropia de adevăr mai mult decât îşi dădea seama.
– Este.
– Bun.
Ne-am zâmbit una alteia, apoi ea şi-a dat ochii peste cap.
– Să nu-ţi închipui că am de gând să te-mbrăţişez.

– Slavă Domnului!

A aruncat în mine cu o pagină de revistă făcută ghemotoc, şi m-am aplecat, ferindu-mă.

Balthazar împrumutase pentru drumul la Riverton berlina gri de la cursul de conducere auto. Am ascultat ceva muzică la radio, eu încercând să-mi găsesc cântăreţii preferaţi, iar el aducând argumente în favoarea posturilor care difuzau muzică mai veche.

– Trebuie să fii în pas cu vremea, am insistat. Nu de asta ai venit în primul rând la Evernight?

– Poate am facut-o pentru companie, a spus el, cu un zâmbet.

Buna noastră dispoziţie a durat până ce am ajuns la mică distanţă de Riverton, în apropierea podului de peste râu. Balthazar a oprit pe marginea drumului, încercând să se calmeze.

– Detest asta, a spus. O detest cu adevărat.

– Cum ai reuşit să călătoreşti în Europa, şi în Caraibe, şi în atâtea alte locuri? Dacă e atât de rău când traversezi un râu, nu e imposibil să treci oceanul?

– Cu întinderile largi de apă e de fapt mai uşor, într-un anumit fel. Ori de câte ori suntem excesiv de stresaţi, dacă avem de făcut o traversare îndelungată a oceanului, sau dacă rămânem blocaţi pe pământ sfinţit, cădem practic într-un somn adânc. Cred că e ca o hibernare. Transa ne protejează. Dar trebuie să ai grijă să nu te găsească oamenii cât eşti inconştient. Nu avem puls şi nu putem fi treziţi cu uşurinţă; e modul ideal de a o sfârşi fiind luat drept mort. Adică mort cu adevărat. Odată ce eşti îngropat în pământ sfinţit, poţi să-ţi iei adio.

– Sau incinerat.

– Întocmai. Dar, dacă eşti pe o navă, te poţi ascunde pentru câteva săptămâni. Te trezeşti flămând, dar poţi face faţă. Într-un avion, îşi închipuie că dormi, şi de obicei te trezeşti la scurt timp după ce ajungi din nou deasupra uscatului. Să nu mă înţelegi greşit — nu e distractiv. Dar cel puţin aşa dormi cât ţine partea cea mai rea. Asta… nu e nimic altceva decât unda de şoc.

M-am gândit la filmele stupide cu vampiri pe care le văzusem la televizor la ore târzii din noapte, unde conţi români cu mantii negre călătoresc pe mare, până în Anglia, dormind în sicrie. Acum îmi dădeam seama că legendele acelea se bazau pe adevăr; cel mai sigur mod de a ajunge la destinaţie era să Iii considerat un cadavru şi îmbarcat ca atare. Cine ar fi crezut că până şi filmele de groază îmi puteau spune adevăruri?

Râul licărea uşor în lumina lunii, şi am simţit un fior de spaimă.

– N-am putea să ne grăbim? In autobuzul şcolii n-a fost prea rău, fiindcă am mers repede. Poate că aşa e mai bine.

Balthazar s-a întors spre mine, privindu-mă atent.

– Data trecută ai simţit şi tu?

– Oh! Ăă, da.

– Începi să simţi mai mult din ceea ce simţim noi. Începi vi devii vampir într-o mai mare măsură.

Părea cumva entuziasmat de idee.

– Vreau şi sânge din ce în ce mai des, am mărturisit eu. Şi. Mi început să mă gândesc să omor… ei bine, să omor vietăţi. Veveriţe.

– Ai ucis vreo vietate?

Mi-a fost atât de ruşine!

– Un şoarece, o singură dată.

încă mai ţineam minte micul lui chiţăit jalnic.

– E în ordine. Toţi vrem, când şi când, sânge viu.

– Îmi tot spun că nu e cu nimic mai rău decât să mănânci un cheeseburger care-a fost cândva o vacă.

– Nu e. Balthazar a făcut o pauză înainte de a mă întreba: I-ai povestit asta lui Lucas?

– Da, am minţit eu.

Nu-i dezvăluisem nimic, dar nici nu avusesem când. Şi nici nu intenţionam să-i spun lui Balthazar despre puterile asemănătoare cu ale vampirilor pe care le avea Lucas.

– Îşi dă seama că vei fi în curând un vampir adevărat? E pregătit să se confrunte cu asta?

– N-o să fiu vampir adevărat până când nu ucid o fiinţă omenească, şi o să mai dureze până când o să se-ntâmple, OK?

– N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, Bianca. Adică pe nimeni născut ca să fie vampir. Dar, din câte am înţeles, nu poţi amâna la nesfârşit. Mai curând sau mai târziu, va trebui să ucizi.

– Trebuie să existe o alternativă, am insistat eu. Ştii ce-o să se-ntâmple dacă n-o să ucid niciodată pe nimeni?

– Nu.

Nu m-am îndoit că-mi spunea adevărul.

– Tu ştii?

– Tot ce ştiu e că Lucas mă iubeşte indiferent ce-aş fi.

Balthazar a strâns din buze şi a pornit din nou maşina.

– S-o facem, a murmurat, şi a călcat pe acceleraţie.

Când ne-am oprit în faţa cinematografului, Lucas era deja acolo, cu mâinile în buzunarele hainei. Şi-a înălţat capul şi a zâmbit — apoi l-a văzut pe Balthazar. I-a încremenit tot trupul, intrând instantaneu în gardă. I-am zâmbit, ca să-i arăt că nu se întâmplase nimic rău. N-a părut să se liniştească.

– Sal', am spus, şi am coborât din maşină, alergând către el. E OK, Balthazar ne ajută.

– Şi de ce-ar face una ca asta?

Lucas şi-a mijit ochii.

Balthazar şi-a încrucişat braţele.

– Cu plăcere.

– Încetaţi, băieţi, am spus eu.

Luminile copertinei licăreau ritmic şi afişul de pe perete i înfăţişă pe Bogey şi Bacall în A avea sau a nu avea. L-am sărutat pe Lucas uşor pe obraz, ceea ce l-a făcut în sfârşit să nu se mai uite urât la Balthazar.

– Eu şi Lucas o să stăm de vorbă o clipă. OK, Balthazar?

Lucas nu părea încântat fiindcă tocmai îi cerusem lui Balthazar permisiunea să fac ceva. M-am grăbit să-l iau de braţ şi l-am dus în partea laterală a clădirii. Balthazar s-a mulţumit să se rezeme de maşină, înălţând din sprâncene. Când am trecut dincolo de colţ, am şoptit:

– Îţi pot explica.

– Dintre toţi oamenii din lume cărora le-ai fi putut spune despre asta…

– Nu i-am spus. A descoperit singur. Mai exact, m-a surprins întorcându-mă, după ultima noastră întâlnire. Dar n-o sa ne trădeze. E dispus să ne-ajute să ne-ntâlnim, atâta vreme i ât îl ajutăm în legătură cu Charity.

– Ce-i asta, un program de strângere de fonduri?

Uitasem că el nu-i ştia numele.

– E fata-vampir din Amherst.

– Ce… Charity? Ăsta-i numele ei? Ai reuşit să afli cine e. A zâmbit cu atâta mândrie, încât toată tensiunea momentului s-a risipit instantaneu. M-am îndrăgostit de un geniu.

– Nu tocmai. Ii ştiu numele numai fiindcă s-a dovedit că Balthazar e fratele ei.

– Ce?

I-am spus o mare parte a poveştii, cea pe care m-am gândit că avea s-o înţeleagă: viaţa lor împreună în colonia New England, măcelărirea lor de către vampiri şi insistenţa cu caro susţinea Balthazar că trebuia s-o găsească pe Charity şi să-i poarte de grijă, ca să fie în siguranţă.

– Siguranţă pentru cine? a întrebat Lucas. Pentru ea sau pentru oamenii din jurul ei?

– Pentru ea, bineînţeles. Ţi-am spus că nu e o ucigaşă.

– Şi am încredere în spusele tale. Dar fata asta — Charity — îşi petrece vremea cu nişte vampiri care sunt cu siguranţă o pacoste.

– Ei, a nimerit într-o companie nepotrivită. Balthazar o poate scoate dintre ei, sau cel puţin aşa crede. Dacă îl ajutăm s-o facă, e dispus să ne ajute la rândul lui. O să ne spună multe din ceea ce ştie despre vampiri şi despre fantome…

– Stop, stop, aşteaptă. Fantome? Ce legătură au toate as tea cu ele?

– Academia Evernight e bântuită de o fantomă. Privirea lui Lucas m-a făcut să zâmbesc fară să vreau. Da, tocmai cânii te gândeai că mai multă distracţie nu se poate.

– Să fiu al naibii!
– Îţi povestesc despre asta mai târziu, OK? Esenţa e că Balthazar ne poate da o mulţime de informaţii pe care nu le-am putea obţine altfel. E dispus chiar şi să mă ajute să ies din campus ca să mă-ntâlnesc cu tine. Tot ce vrea e o şansă de a-şi găsi sora. II putem ajuta s-o facă, nu-i aşa?
Lucas a păstrat tăcerea vreme de câteva secunde lungi înainte de a spune:
– Credeam că tipul ăsta mă urăşte de moarte.
– Nu face parte din clubul fanilor tăi. Dar o să-şi respecte cuvântul.
– Şi cum te-ajută să ieşi din Evernight? Ştie vreun tunel secret sau cam aşa ceva?
Acum venea partea cea mai grea.
– Păi, de fapt, el e mai bătrân şi e considerat cât se poate de demn de încredere, şi am lăsat impresia că mă învaţă ce Înseamnă să fii vampir, aşa că părinţii mei şi doamna Bethany sunt de acord. Am respirat adânc şi m-am aventurat să adaug: într-un fel, i-am convins că ieşim împreună.
Tăcere. Lucas s-a holbat la mine cu ochi bănuitori.
– Nu ieşim împreună. Nu suntem câtuşi de puţin împreună. Înţelegi, da? Pentru că eu înţeleg, categoric, aşa cum înţelege şi el.
Sau cel puţin speram că Balthazar înţelegea asta.
– Da, pricep. Lucas nu părea convins. Dar el nu te-a pierdut niciodată din ochi. Îmi aduc aminte cum s-a purtat în noaptea Balului Toamnei. Era posesiv. Cu adevărat posesiv.
– De fapt chiar era partenerul meu de bal, ţii minte? Pentru că tu ţi-ai pierdut controlul la Riverton şi m-ai băgat in sperieţi?
– De când mă ştiu, mi-am rezolvat problemele cu pumnii, Bianca. Când vânezi vampiri, e cea mai bună metodă de a rămâne în viaţă.
M-am apropiat de el, atât de mult încât îi simţeam mirosul pielii.
– Am înţeles asta. Aşa că te rog să-nţelegi şi tu acum. E singura soluţie la care ne-am putut gândi.
I-am auzit răsuflarea chinuită.
– Nu vreau să am reacţii exagerate. Jur! îmi pare rău, Bianca. Doar că… îmi lipseşti atât de mult şi n-avem niciodată ocazia să vorbim despre toate astea, iar ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud acum e că un alt tip reuşeşte să petreacă o mulţime de timp cu tine, pe când eu nu pot.
– Tu eşti cel care contează. Singurul. I-am luat obrajii în palme şi l-am sărutat cu blândeţe. OK?
– OK. Şi-a îndreptat umerii. Bine, o să mă port frumos cu Balthazar şi apoi putem pleca de aici împreună. Corect?
– Da.
Ne-am întors în faţa cinematografului, braţ la braţ. Hal thazar nu se clintise de lângă maşină. Insă când ne-a văzul apărând, şi-a îndreptat spatele şi s-a apropiat de noi cu un mers arogant. Asta mi-ar fi stârnit râsul, dacă Lucas n-ar li făcut acelaşi lucru.
– Balthazar, a spus, cu voce tărăgănată. Ultima oară câritl te-am văzut, mi-ai tras un pumn în stomac.
– Ultima dată când te-am văzut eu, aproape că mi ii spart nasul. Noroc că de data asta suntem în aceeaşi tabără.
– Norocul meu sau al tău? Zâmbetul îngâmfat de pe laţii lui Lucas spunea clar că, după părerea lui, Balthazar era cel care scăpase uşor când se bătuseră. Apropo, frumoasă maşină! Te poate duce de la bancherul tău direct la o şedinţă cu părinţii şi profesorii. Demonstrează cât se poate de clar că ai peste o sută de ani.
– E maşina de la cursul de conducere auto.
Balthazar avea fălcile încleştate, parcă străduindu-se să treacă sub tăcere o mulţime de alte lucruri pe care ar fi vrut să le spună.
I-am adresat lui Lucas o privire mustrătoare, dorindu-mi să înceteze, dar el a continuat să se poarte ca şi cum ar fi avut ceva de dovedit.
– Cum, n-ai mai avut nicio trăsură fără cai de când ţi s-a stricat Studebaker-ul?
Balthazar a zâmbit satisfacut.
– De fapt, ultima mea maşină a fost un Ford Mustang 1968 roşu, GT 390 Fastback.
N-aveam idee ce însemna asta, dar avea Lucas. Expresia lui a trecut de la dispreţ la invidie, apoi

la un respect plin de ranchiună.

– Drăguţ!

– Da.

Balthazar a oftat şi animozitatea a fost dată pe moment uitării.

Bărbaţii, m-am gândit eu.

– OK, am spus, sperând să închei totul înainte de a reîncepe să sară scântei. Ne întâlnim din nou aici, peste, cât, două ore?

– Încă nu plecaţi. Balthazar şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Lucas. Spune-mi mai întâi ce ştii despre sora mea şi promite-mi c-o să anulezi vânarea ei de către Crucea neagră.

– Nu conduc eu Crucea neagră, OK? Crucea neagră nu face ce-i spun eu. Vânarea acelei bande e în plină desfăşurare şi, atâta timp cât Charity rămâne cu acel grup, o să se afle în bătaia focului. Aşa că trebuie s-o despărţim de ei, pe o cale sau alta.

– Există o singură cale. Numai una. A mea. Balthazar .1 venit mai aproape, folosindu-se de fiecare centimetru cu care îl depăşea pe Lucas, şi el înalt, dar nu chiar atât de înalt. Ch. I rity e o persoană. La fel ca tine, la fel ca mine.

– Tu şi cu mine nu suntem la fel.

Balthazar şi-a lăsat capul pe-o parte.

– Atunci să spunem că e la fel ca Bianca. Asta o să te facă s-asculţi ce am de spus?

– Bianca nu e o ucigaşă! E ceea ce e pentru că n-a avui de ales.

– Băieţi, nu faceţi asta, i-am rugat eu, dar nu mi-au dai atenţie.

– De ales? Crezi că noi, toţi ceilalţi, am avut de ales?

Deşi Balthazar vorbea cu blândeţe, în vocea lui era o as prime pe care n-o mai auzisem până atunci. Mi-a trimis fiori pe şira spinării.

– Încearcă să vezi cum e să fii vânat pe timp de noapte încearcă să alergi cât de repede poţi, numai ca să constaţi 1.1 ei aleargă mai repede. Încearcă să intri într-un grajd, cu tru purile părinţilor tăi morţi pe pământ, în faţa ta, cu mâinile ligate cu o frânghie deasupra capului şi cu o duzină de vampiri flămânzi certându-se între ei ca să decidă care să te muşte primul. Vezi atunci dacă ai de ales.

Lucas se holba pur şi simplu la el. Era evident că nu-şi imaginase niciodată ceva asemănător; nici eu nu-mi imaginasem.

Balthazar a continuat, cu voce încă şi mai scăzută:

– Încearcă să-ţi priveşti sora mai mică murind şi pe urmă spune-mi dacă nu ţi-ai petrece restul eternităţii încercând să compensezi cumva asta. Fă tot ce ţi-am spus, Lucas, şi pe urmă vorbeşte-mi mie despre alegeri. Până atunci, spune-mi ce trebuie să ştiu şi pe urmă ţine-ţi gura.

– Potoleşte-te, a spus Lucas, dar acum era mai calm. Am înţeles, bine? O să facem cu toţii ceea ce trebuie să facem şi, din punctul meu de vedere, e perfect. A scos din buzunarul hainei un carnet mic şi i l-a întins. Aici sunt câteva informaţii despre ea — adică despre Charity —, pur şi simplu câteva note despre vânătorile la care am participat de curând. Ai ulee cine ar putea fi „prietenii" care-o însoţesc?

– Absolut niciuna.

Balthazar răsfoia deja carneţelul, trecând de la o pagină la alta în căutarea indiciilor.

– Majoritatea detaliilor sunt probabil inutile, dar poate găseşti ceva. Iar până data viitoare o să-ncerc să pun cap la cap nişte lucruri numai despre ea, o să-ncerc să expun totul astfel încât să-i poţi deduce obiceiurile. După o scurtă pauză, a adăugat: Sper că ţi-e de folos.

– Mulţumesc.

Balthazar părea sincer.

în tăcerea ezitantă care a urmat, am încercat să mă gândesc ce aş fi putut spune despre trecutul lui Balthazar, dar toate cuvintele păreau nepotrivite. Aşa că m-am grăbit să-l îmbrăţişez.

– Eşti bine?

– Perfect. S-ar părea c-o să văd pur şi simplu nişte filme. A răspuns îmbrăţişării mele, prelungind-o destul de mult ca să devin extrem de conştientă că Lucas ne privea. Ne vedem peste două ore.

Când ne îndepărtam amândoi în camioneta mamei sale, Lucas m-a întrebat:
– Te simţi bine?
– Da, sigur. Îmi fac totuşi griji pentru Balthazar. Nu m-am gândit niciodată că asta i s-a întâmplat. Nici măcar nu-mi pot imagina cât de cumplit trebuie să fi fost.
– Eu am vampiri pe urmele mele încă de când m-am născut. Nu trebuie să-mi imaginez.
– Ştiu că o mică parte dintre noi sunt ucigaşi, am spus, cu voce scăzută. S-a scurs deja o vreme de când o ştiu. Dar nu suntem cu toţii.
– Corect, am înţeles. Ceea ce nu cunoaşte niciunul dintre noi e adevărul de dincolo de ceea ce ne-au învăţat părinţii noştri — nu ştim cum să echilibrăm balanţa.
A oftat.
– Nu vreau să mai vorbim despre asta. OK?
– Ai dreptate.
– Hei, unde mergem?
Farurile camionetei luminau drumul din faţa noastră, dar nu eram într-un loc cunoscut din Riverton. Urcam pe panta abruptă a unui deal.
– Nu-ţi face griji, frumoaso, a zâmbit larg Lucas. O să fii înapoi la ora stingerii. Destinaţia noastră finală e o surpriză.
În ciuda stării de încordare în care mă aflasem mai devreme, n-am putut să nu zâmbesc uşor.
– Un indiciu?
– O să ştii când o să-l vezi.
Şi am ştiut.
Observatorul era vechi, un siloz mic, de o culoare spălăcită, cu un acoperiş verde-arămiu, deschis pentru a lăsa să se vadă lentilele telescopului. Când am început să zâmbesc, Lucas mi-a explicat:
– Pe vremuri aveau aici, în oraş, o mică universitate. A fost închisă de-acum câteva decenii. Dar au lăsat observatorul deschis, ca să poată veni aici, din când în când, elevii de liceu.
– E deschis în seara asta? am întrebat, cu înflăcărare.
– În seara asta e observatorul nostru particular. Va trebui să-l deschidem singuri.
Ceea ce însemna, după cum s-a dovedit, să descuiem uşa cu un şperaclu — lucru pe care el l-a făcut cu uşurinţă. Odată ce am intrat, ne-am trezit într-o încăpere rotundă, nu foarte întinsă, dar de vreo nouă metri înălţime. O scară metalică în spirală ducea spre telescop. Domul fiind deschis, înăuntru era tot atât de frig ca afară, dar nu-mi păsa. Lucas m-a ţinut de mână cât am urcat treptele, şi paşii noştri pe metal au stârnit ecouri vagi.
De jos, telescopul nu ni păruse prea mare, dar, odată ajunşi acolo, numeroasele sale roţi de manevrare şi manete l-au făcut pe Lucas să fluiere de mirare.
– Ştii cum să umbli cu chestia asta?
– Cred că-mi pot da seama.
Nu mai lucrasem niciodată cu un telescop atât de mare, cel puţin nu de una singură, dar fusesem la un observator în timpul unei tabere ştiinţifice din şcoala generală şi citisem suficient de multe cărţi ca să cunosc esenţialul. M-am orientat — nord, sud, est, vest — şi am focalizat obiectivul asupra celei mai apropiate constelaţii. O nebuloasă pe care o vedeam de obicei ca pe o stea cu contururi mai puţin clare era acum strălucitoare şi detaliată, aproape ca în cărţile mele. Însă aşa era totuşi mai bine; vedeam imaginea reală.
– Oh, mamă!
– Pot să mă uit şi eu?
– Nebuloasa Orion. Uită-te!
M-am tras într-o parte, pentru ca Lucas să poată privi prin ocular, şi l-am cuprins cu braţele, mişcată şi încântată de darul ales cu atâta solicitudine. Mi-am adus pentru o cli pă aminte de Balthazar, căruia îi arătasem constelaţia aceea cu un an în urmă, dar ca pe o imagine mult mai îndepărtată. Speram că era OK, singur la cinematograf.
– E cu adevărat spectaculos.
– Mmm-hmm.
Lucas era atât de cald în braţele mele, şi îi simţeam deja atenţia alunecând dinspre stele către

mine. Voiam să savurez ocazia de a vedea totul atât de uluitor de amănunţit, dar îmi era din ce în ce mai greu să mă gândesc la altceva în afară de laptul că ne aflam atât de aproape unul de altul. Măcar dacă am fi putut fi întotdeauna la fel de aproape. Aş fi făcut orice ca să devină cu putinţă; aşa cum ar fi făcut cu siguranţă şi Lucas.

El s-a întors cu spatele la telescop şi m-a sărutat uşor. I-am luat faţa în mâini şi l-am sărutat la rândul meu, de data asta mai profund. Nu era de-ajuns. Am continuat să-l sărut, mai apăsat şi mai repede, până ce a-nceput să mi se taie răsuflarea.

– Mi-a fost dor de tine, a şoptit Lucas în părul meu. În fiecare noapte adorm cu gândul la tine, în afara celor în care nu pot dormi deloc, fiindcă-mi doresc atât de mult să fim împreună!

– Ştiu.

Mi-am desfăcut haina şi i-am călăuzit mâinile pe trupul meu, aducându-le în sus, pe piept, până când m-am înfiorat.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Lucas a continuat să mă mângâie, atingându-mi cu vârful degetelor curba sânilor, şi apoi n-am mai putut aştepta. Nu eram în stare să gândesc. M-am aşezat pe podeaua de metal şi l-am tras lângă mine. Chiar în timp ce se aşeza cu grijă. Ilături, mi-am descheiat puloverul, fiecare nasture sărind din butoniera lui chiar înainte de a-l răsuci eu. El m-a fixat cu privirea, uluit numai pentru o clipă, înainte de a-şi deschide haina, lăsându-se asupra mea — parcă adăpostindu-mă, ţinându-mă la căldură.

Sărutările noastre au devenit apoi mai febrile, aproape disperate. Ceea ce simţeam nu putea fi descris în cuvinte. Ameţită şi extaziată, mi-am lăsat capul pe spate. Stelele păreau să se încline şi să se rotească deasupra domului deschis. Mi-am împletit degetele în părul lui Lucas, dornică să-l reţin atâta vreme cât mă facea să mă simt astfel.

O vrea cu tot atâta tărie cum o vreau eu, m-am gândit. Lucas ştie unde ne duce asta şi nu vrea să se-oprească.

Pe urmă el îmi săruta din nou gura deschisă, şi amândoi respiram cu greutate, din ce în ce mai înnebuniţi. Lucas şi-a împins o coapsă între picioarele mele. I-am cuprins capul cu mâinile.

– Tu şi cu mine… vrei ca eu să… o să se-ntâmple asta?

– Ce?

Lucas a părut să revină de la o foarte mare distanţă.

– Oh! Oh! Nu m-am gândit… în seara asta…

– Nici eu, dar pot să-mi dau seama că vrei.

L-am sărutat; tremura, poate de excitare. Totul era întocmai cum fusese cu un an în urmă, în vârful turnului de nord, la fel de copleşitor şi de nebunesc.

– Pe urmă vom fi cu adevărat împreună. Pentru totdeauna.

– Eşti sigură?

– Asta schimbă totul… pentru noi amândoi… dar da, sunt sigură. Tu?

Mi-a adresat zâmbetul acela lenevos şi sexy, care mă încălzea întotdeauna pe dinăuntru.

– Categoric!

Când ni s-au atins din nou buzele, sărutul avea o nouă intensitate. Scop. Dorinţă. Pe urmă el a şoptit, lângă obrazul meu:

– Ai, ştii tu… protecţie?

– Protecţie?

– Ştii tu.

Nu ştiam.

– Ei bine, eu n-am adus niciun prezervativ. Pentru că sunt cât-se-poa-te-de-i-di-ot! Lucas şi-a lovit fruntea de umărul meu. Nu m-am gândit că tu o să… că o să ajungem la asta. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. De fiecare dată când te ating…

– Stai, tu ai crezut că vorbeam despre sex?

Lucas s-a holbat la mine. Mi-am dat imediat seama că era firesc să se gândească la sex; era întins deasupra mea, iar eu eram pe jumătate dezbrăcată. Nu însemna neapărat că nu m-aş fi gândit şi eu la asta — poate chiar pentru seara aceea, mai târziu —, dar vorbisem despre încercarea de a rămâne

pentru totdeauna împreună.

– Bianca, tu… Voiai să spui… te gândeai să-mi bei sângele?

– Da.

– Dar nu numai să mi-l bei. Faţa lui era trasă şi palidă.

Este?

– Am crezut că voiai să… să te transform în vampir.

Darul suprem. Mi-am pus mâna pe obrazul lui, adorând să-l ating. Vechile visuri îmi scânteiau ca noi în minte şi, pentru o clipă, am îndrăznit să sper.

– Făcând-o, aş deveni vampir şi eu. Şi apoi, Lucas… n-ar mai trebui să ne despărţim niciodată.

El a încremenit cu desăvârşire.

– Mai degrabă mor. Adică mor şi rămân mort. Bianca, să nu-mi mai ceri asta niciodată. Fiindcă e singurul lucru din lume pe care nu l-aş face pentru tine. N-o să fiu niciodată vampir. Niciodată!

Fiecare cuvânt era o lovitură. Ajunsese să ne înţeleagă într-o atât de mare măsură pe noi, vampirii, încât îmi imaginasem că vechea lui împotrivire faţă de această idee dispăruse. Îns. I era acolo, la fel de puternică precum fusese întotdeauna. M-am simţit derutată. Mai rău, m-am simţit respinsă. Lucas nu-şi dorea nici ceea ce îi ofeream, nici ceea ce eram.

Părea să nu mai fie nimic altceva de spus, iar înfierbânta — rea furibundă care ne îmboldise până atunci dispăruse ca şi când n-ar fi existat. Ne-am săltat amândoi în capul oaselor, îndepărtându-ne uşor unul de altul. Pielea mea fiind dezgolită, am simţit în cele din urmă frigul şi, după o clipă, am început să-mi închei puloverul cu degete tremurătoare. Lucas şi-a pus cu blândeţe braţul în jurul umerilor mei, dar îmbrăţişarea lui era acum stângace. N-aş fi crezut niciodată că era cu putinţă să mă simt ciudat în braţele lui, dar chiar aşa mă simţeam.

Capitolul 14

Eşti OK? m-a întrebat Lucas, probabil pentru a douăzecea oară, în timp ce conducea camioneta pe drumul de întoarcere către Riverton.

– Mi-e foarte bine. Sincer.

în interiorul meu, mă simţeam sfâşiată şi confuză, dar nu voiam s-o recunosc — nici faţă de Lucas, nici faţă de mine însămi.

Ne reveniserăm, ne uitaserăm la stele şi stătuserăm de vorbă, dar nimic nu mai fusese ca înainte. Singurele cuvinte pe care le auzeam cu adevărat erau ale lui Lucas, răsunându-mi în memorie: N-o să Jiu niciodată vampir.

O mai spusese şi până atunci. Îl crezusem. Dar de data asta, mă izbise cu adevărat: indiferent ce s-ar fi întâmplat, indiferent cât de mult ne-am fi iubit unul pe altul, între mine şi Lucas avea să existe întotdeauna o frontieră. În anul acela suportasem despărţirea noastră fiindcă îmi închipuisem că n-avea să fie permanentă. Cum ar fi putut fi, când ne iubeam atât de mult?

Dar acum mă pomeneam întrebându-mă dacă asta era tot ce puteam avea vreodată: întâlniri pe furiş şi scrisori strecu rate clandestin, câteva momente de pasiune furate, în mijlocul unei singurătăţi de săptămâni şi săptămâni.

Iar cândva, el avea să îmbătrânească — ba chiar s."! moară — şi să mă lase singură pentru totdeauna.

Lucas a oprit maşina în faţa cinematografului exact cânii începeau să iasă spectatorii. Dintre cuplurile mai vârstni ce şi dintre cei câţiva adolescenţi care râdeau se detaşa o siluetă — Balthazar, înalt şi posomorât în paltonul lui lung şi negru.

– Ar trebui să plec. M-am răsucit către Lucas. Unde ne-ntâlnim data viitoare? Şi când?

– Cred că în ianuarie. Există un oraş — Albion —, Charity merge foarte des acolo. Sau măcar aşa spun ra poartele. Cred că acela e locul unde-o să vrea Balthazar să te-aducă.

– O va face, categoric. În a doua sâmbătă din ianuarie? La opt seara?

El a dat din cap.

– Unde?

– În centrul oraşului. Crede-mă, e foarte mic — n-avem cum să nu ne găsim unul cu altul. Mi-a cuprins obrazul în căuşul palmei. Te iubesc.
Am dat din cap, cu vocea prea sugrumată ca să pot vorbi.
Lucas m-a tras mai aproape şi m-a sărutat pe frunte.
– Hei! Să nu plângi acum.
– N-o să plâng.
I-am savurat mirosul. Dacă aş fi putut cumva să-l ţin cu mine tot timpul, în fiecare clipă, astfel încât să nu fie niciodată mai departe decât era atunci…
– În dimineaţa de Crăciun să te gândeşti la mine, indiferent unde ai fi. Şi eu o să mă gândesc la tine.
Ne-am sărutat cu tandreţe înainte ca eu să deschid — fară t ragere de inimă — portiera camionetei şi să cobor.
La întoarcere, eu şi Balthazar nu ne-am spus pentru început nimic, aproape pe toată durata drumului până la Academia Evernight. Nu era tocmai ce se înţelege printr-o tăcere stânjenitoare; eram preocupată de propriile mele probleme şi îmi dădeam seama că tot aşa era şi el. În cele din urmă, mi-am adunat curajul:
– Ai aflat multe? Adică, din carnetul lui Lucas.
– Nu cu adevărat suficient de multe. Dar ştiu că Charity vizitează din nou oraşele din zonă — locurile de care-şi aduce aminte. O face uneori, deşi n-o ajută niciodată să se simtă mai fericită. E ca şi cum ar urî aceste locuri fiindcă s-au schimbat, în vreme ce ea rămâne aceeaşi.
– Atunci, o poţi găsi. Mi-am frecat palmele una de alta, Încă pătrunsă de frigul iernii. Poţi să deduci unde-o să se afle.
Balthazar a rămas cu ochii la drum în timp ce pornea cu o atingere uşoară încălzirea maşinii.
– Pot reduce aria căutărilor. Dar nu există niciun tipar — cu Charity, n-a existat niciodată.
– E totuşi un punct de pornire.
– Tu vezi întotdeauna partea bună a lucrurilor. Colţul gurii i s-a înălţat într-un zâmbet involuntar. Da. E un punct de pornire.
După ce am oprit pe pajişte, în parcarea din capătul opus clădirii, am deschis portiera, vrând să cobor, dar, în prima clipă, Balthazar nu s-a clintit. Am ezitat.
–– Mulţumesc, am spus. Pentru seara asta. A însemnat foarte mult.
El şi-a ridicat mâna către faţa mea. Nu m-a atins, dar vâr furile degetelor lui erau lângă buzele mele.
– Ai buzele umflate.
– Cum?
Acum, după ce o spusese, mi le-am simţit pufoase şi dureroase. Mi-am dat seama că era din cauza sărutărilor flămânde cu Lucas.
– Oh. Arată… eprea…?
– E perfect, a zis Balthazar, cu nonşalanţă. Avea ochii în umbră. Oricine observă o să creadă că te-am sărutat eu.

Din fericire, n-am avut la dispoziţie prea mult timp în care să meditez asupra despărţirii mele de Lucas. Se apropia săptă mâna examenelor de sfârşit de trimestru, şi rutina lucrărilor şi a testelor îşi cerea tributul. Cufundarea în activitatea şcolară era, într-un anume fel, o alinare.
Dispoziţia mea sumbră nu se dădea dusă, indiferent câte eseuri pentru doamna Bethany aş fi scris şi câte teste de analiză matematică aş fi trecut. Insă nimeni n-o remarca într-adevăr, pentru că întreaga şcoală rămăsese într-o stare de nesiguran ţă. Deşi fereastra din holul mare fusese reparată — din nou cu sticlă obişnuită în locul unui vitraliu —, acesta rămânea pustiu chiar şi în zilele ploioase, când singura alternativă era un dormitor strâmt. Zvonurile se răspândeau, devenind din zi în zi mai absurde.
– Am auzit că bântuirea e o parte a unui blestem voodoo, a proclamat într-o bună zi Courtney, de sub duş.
Eu mă spălam pe cap, la câteva cabine distanţă.

– Acest voodoo e pe de-a-ntregul real, şi vreun ratat care-a abandonat şcoala în semestrul trecut a decis să blesteme locul ăsta, stricându-le tuturor oamenilor extraordinari de aici cea mai frumoasă petrecere a anului.

Mi-ar fi plăcut să-i spun pur şi simplu lui Courtney cât de proastă era, dar de fapt încă n-aveam nicio explicaţie mai bună.

Când a început săptămâna examenelor şi tensiunea a început să crească, am remarcat un element straniu al spaimei de fantome, ceva la care nu m-aş fi aşteptat: vampirii erau cei care se temeau mai tare. Şi elevii umani erau tulburaţi, dar cei mai mulţi păreau să nu se dezechilibreze.

Pentru mine, asta n-avea niciun sens. OK, poate că era mai probabil ca vampirii să înţeleagă că stafiile erau reale şi să recunoască pericolul potenţial pe care-l reprezentau. Dar nu auzisem că vreunul dintre elevii umani ar fi luat fantomele în derâdere — oricum, după cele petrecute la Balul Toamnei, nimeni nu se mai putea îndoi că se petrecea ceva supranatural.

– Nu e oarecum ciudat, m-am aventurat într-o zi, când învăţam în bibliotecă împreună cu Vie, că atât de mulţi oameni nu sunt speriaţi?

– De examene? Eu sunt speriat, crede-mă.

– Nu, nu de examene. De… chestia aia. Ştii tu.

– De fantomă?

Vie nici măcar nu şi-a ridicat privirea din manualul de anatomie.

– Da, de fantomă. Cum ţi se pare ca pur şi simplu să nu-ţi pese că trăieşti într-o clădire bântuită?

– Eu am trăit întotdeauna într-o clădire bântuită. Vic a ridicat din umeri. Am trecut de mult peste partea care-ţi dă fiori.

– Stai, ce-ai spus? Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Vie ar fi putut să ştie despre stafii mai mult decât noi toţi. Casa ta e bântuită de o sta…. O fantomă?

– Da, colţul rece din pod. Activitate spectrală clasică — temperatură scăzută, sunete stranii şi felul în care simţi pur şi simplu că eşti privit, deşi în încăpere nu mai e nimeni altcineva. Toată familia mea ştie de existenţa ei. În fiecare noapte de Halloween am dat câte o petrecere care a fost, chiar dacă o spun eu însumi, cea mai tare din tot anul. În fiecare an.

Fiindcă-l priveam cu gura căscată, Vic a început să râdă.

– O mulţime de oameni de-aici au văzut acelaşi lucru.

– Fantoma din casa ta?

– Fantomele din casele lor. Sau din şcolile lor, sau… o ştii pe Clementine, fata cea nouă? Jură că bunica ei are o maşină bântuită. De genul lui Christine din Stephen King, corect? Mi-ar plăcea să-ncerc să conduc chestia aia.

– Cum ai aflat toate astea?

A ridicat din umeri.

– Păi, vezi, în timp ce tu îţi petreci tot timpul giugiulindu-te cu Balthazar, Raquel stă ascunsă cu proiectele ei de artă, iar Ranulf e plecat să-şi studieze din nou miturile nordice, eu fac altceva. O chestie nebunească. Stranie. Eu o numesc „discuţie cu alţi oameni”. Prin acest procedeu miraculos, reuşesc uneori să aflu diverse lucruri despre câte două sau trei alte fiinţe omeneşti în aceeaşi zi. Savanţii au în plan studiul metodei mele.

– Taci!

L-am înghiontit în glumă şi el a râs din nou, dar în sinea mea mă străduiam să pun cap la cap toate astea. Bineînţeles că Vie trebuia să ştie mai multe despre elevii umani decât oricine altcineva de acolo. Era cel mai sociabil tip din întreaga şcoală. Chiar şi câţiva dintre vampirii care-l priveau de sus sfârşeau prin a sta uneori de vorbă cu el.

– Fantomele au făcut vreodată, ei bine… au făcut vreun rău cuiva?

– Niciunul despre care să fi auzit eu. Într-un fel, fantoma noastră din pod mi-a plăcut întotdeauna. Când eram copil, obişnuiam să mă duc acolo, sus, şi să-i citesc poveşti. Îi arătam jucăriile mele noi. Nu e decât un spirit bătrân blocat între lumi, corect? De ce să-ţi fie frică?

– De gheaţa care cade?

– La Balul Toamnei n-a fost rănit nimeni. Presupun că fantoma n-a vrut decât să ne sperie. S-a distrat uitându-se cum alergam şi ţipam.

– Posibil.

Poate aş fi fost mai liniştită dacă n-aş fi aflat povestea lui Raquel.

În cele mai multe nopţi, înainte de culcare mă gândeam la Lucas — amintindu-mi uneori timpul petrecut împreună, uneori fantazând despre el sau alteori întrebându-mă pur şi simplu unde se afla şi sperând că era sănătos şi fericit. Noaptea care i-a urmat ultimului examen de sfârşit de trimestru a fost altfel. M-au copleşit atât oboseala, cât şi depresia, ştiind că următoarea noastră întâlnire avea să fie abia peste o lună întreagă.

Nu, în noaptea aceea n-am vrut să mă gândesc la Lucas. N-am vrut să mă gândesc la nimic. Am închis strâns ochii şi mi-am dorit să adorm cât mai curând.

În afara şcolii urla furtuna, şi vântul biciuia crengile copacilor profilate pe cer. Stăteam la fereastra spartă, atentă la cioburile de sticlă. Picăturile de ploaie îmi împroşcau pielea.

– Nu vrei să rămâi înăuntru? m-a întrebat Charity.

Ţinea în mână o torţă, una de modă veche, parcă desprinsă dintr-un film de groază. Flacăra portocalie pâlpâia chiar alături de ea, dar nu se ferea. Dintre toţi vampirii pe care-i văzusem vreodată, ea era singura care nu se temea de foc.

– Aici e cald, şi locul e uscat. Putem face chiar şi mai multă căldură.

– Nu pot rămâne aici.

– Nu poţi? Sau pur şi simplu nu vrei?

N-aş fi putut spune dacă Charity avea sau n-avea dreptate. Tot ce ştiam era că trebuia să plec departe de ea şi să ies din Evernight.

– Bianca!

Vocea lui Lucas. M-am încordat ca s-o desluşesc mai bine, apoi mi-am dat seama că el era afară, în furtună.

– Bianca, nu te mişca!

– Îmi pare rău, Bianca. Ochii negri, de păpuşă, ai lui Charity erau tot atât de inocenţi ca ai unui copil. A apropiat mai mult lorţa şi i-am simţit dogoarea pârjolindu-mi pielea. Dar trebuie să ardă.

Am sărit pe fereastră. Cioburile de sticlă ieşite în afara ramei mi-au zgâriat braţele şi picioarele şi am aterizat cu putere pe iarbă. Ploaia cădea cu atâta forţă şi cu atâta repeziciune, încât aveam impresia că sunt bombardată cu pietre. Dar am început u'i alerg cu toată iuţeala de care eram în stare, cu picioarele goale reci în iarba udă. Unde era Lucas?

Pe urmă gardul viu s-a schimbat, îngroşându-se şi crescând într-un fel pe care l-am recunoscut… dar când? Când mai văzi-sem întâmplându-se aşa ceva? Nu mi-am dat seama până ce n-am zărit florile roşii stranii, cu lamele ascuţite, începând să se înnegrească.

Visul meu… ăsta e un vis… nu e un simplu vis…

– Lucas?

M-am săltat în capul oaselor în patul meu, respirând cu greutate. Raquel stătea sprijinită în coate şi mă privea clipind somnoroasă.

– Ai spus ceva?

– Am visat. Respiram intermitent, gâfâind. Atâta tot.

– Eşti sigură? Absolut sigură?

– Da. Sunt. Promit. Am avut nevoie de alte două secunde ca să m-adun şi să pot s-o liniştesc. Probabil că sunt pur şi simplu stresată din cauza examenelor.

M-a privit cu ochi mari, amintindu-şi de vechile ei spaime nocturne.

Am mai făcut o încercare.

– N-are nimic de-a face cu fantoma aia sau ce-o li. Serios!

– Cum poţi să fii sigură?

– Ştiu. Tu n-ai ştiut?

– Cred că am ştiut.

Raquel s-a dat jos din pat şi tălpile ei goale au păşit uşor pe podeaua din lemn de esenţă tare. Şi-a îndepărtat de pe faţă câteva şuviţe de păr asudate.

– Vrei să-ţi aduc nişte apă?

– Cred că mi-ar prinde bine. Mulţumesc.

Imediat ce am rămas singură, gândurile mi s-au întors la vis şi la florile pe care le mai văzusem — florile pe care le vi sasem cu o noapte înainte de a-l întâlni prima oară pe Lucas. Când găsisem broşa prelucrată exact în forma acelor flori stranii, mă gândisem că era o coincidenţă.

Sau cel puţin aşa crezusem întotdeauna. Insă în clipa aceea m-am întrebat pentru prima oară dacă nu cumva visul meu însemna ceva mai mult.

în anul acela, vacanţa de Crăciun a fost mai liniştită decât cu un an înainte. Atunci rămăseseră mai mulţi vampiri, neavând case la care să se întoarcă. Acum au fugit aproape toţi din şcoala bântuită şi m-am întrebat câţi aveau să se mai întoarcă în primăvară.

A fost şi o iarnă neplăcută, fără niciun pic de zăpadă — doar cer cenuşiu, zloată şi gheaţă groasă, care făcea drumurile impracticabile în majoritatea zilelor.

Călătoriile frecvente pe care le întreprindea Balthazar în afara campusului, căutându-şi sora, au trebuit să înceteze pe moment. Îmi dădeam seama că era supărat fiindcă nu plecase mai des din Evernight când era încă posibil şi faceam tot ce-mi stătea în puteri ca să-l înveselesc. In Ajunul Crăciunului, ne-am petrecut timpul în sala de tehnologie modernă, ajutându-l să-şi înceapă temele pentru luna ianuarie.

– Trebuie să te mişti mai repede, i-am spus.

– E nevoie de timp ca să-ţi dai seama ce înseamnă săgeţile, a protestat Balthazar, parcurgând în viteză paşii nivelului pentru începători al jocului Dance Dance Revolution.

– Trebuie să interiorizezi totul, astfel încât trupul tău să ştie ce are de făcut în clipa când ochii tăi văd săgeata. Creierul nici măcar n-are timp să intervină.

Stăteam turceşte pe podea, alături de covorul jocului, privndu-l consternată.

– Eşti un dansator bun, Balthazar. Cum e posibil să-ţi iasă asta atât de prost?

– Ăsta nu e dans. În zilele noastre, e mai degrabă… schimonoseală ritmică.

– Ei, ai face bine să te obişnuieşti cu ea, fiindcă jocul n are setări pentru foxtrot.

Balthazar mi-a aruncat o privire aspră, dar se ghicea în ea, ascunsă, o anumită doză de umor. M-a lăsat şi pe mine să joc şi victoria mea nu l-a demoralizat.

Pe urmă am urcat în apartamentul părinţilor mei, unde-mi petreceam eu vacanţa de iarnă. Când mama a deschis uşa, aroma caldă de scorţişoară şi de mere ne-a ieşit în întâmpinare.

– Aţi ajuns la timp. Mama l-a strâns pe Balthazar de umăr, apoi m-a sărutat pe obraz. Vă aşteptam.

– Ia uite ce pom!

Balthazar a zâmbit, cu ochii la bradul înalt de peste doi metri instalat de părinţii mei într-un colţ. Acoperit cu beteală şi împodobit cu ornamentele pe care le confecţionasem eu, cu stângăcie, de-a lungul anilor, din sârma periilor pentru curăţat ţevi şi din carton, pomul arăta mulţumitor de festiv, dar pentru mine n-avea nimic diferit de oricare alt Crăciun. Balthazar a fost mai impresionat.

– A trecut mult timp de când n-am mai deschis cadouri sub un brad.

– De când erai viu? am întrebat.

– Pe atunci n-aveam pomi de Crăciun, a răspuns el, în timp ce mama îl ajuta să-şi scoată haina. Asta e o tradiţie nemţească, şi nu s-a răspândit în toată lumea decât… oh, la vreo două sute de ani după moartea mea. Însă e un obicei frumos. Cred c-o să dureze multă vreme.

– Şi eu. Tata stătea în uşa bucătăriei, cu pete promiţătoare de ciocolată pe şortul legat în jurul taliei. Mă simt doar uşurat fiindcă nu le mai împodobeşte nimeni cu lumânări.

– Lumânări adevărate? Adică lumânări aprinse, cu flacără?

Mi se părea incredibil.

Mama s-a prefăcut că se cutremură.

– Flăcări adevărate, lângă brazi adevăraţi, care se uscau repede. N-o să-ţi vină să crezi cât de periculos era Crăciunul.

Ne-am instalat pentru o noapte tihnită. Ciocolata de pe şorţul tatei s-a dovedit a fi glazura unei prăjituri pe care-o făcuse ca delicatesă pentru mine. Am băut cidru fierbinte din căni şi sânge din pahare, un ritual de Crăciun. Alăturarea m-a izbit pentru prima oară în viaţa mea, părându-mi-se stranie, dar cu mama, tata şi Balthazar simţindu-se atât de bine, n-am putut să insist prea mult asupra acestui aspect. Din combina stereo a tatei se auzea muzică de Crăciun, la care se adăugau

pârâiturile plăcute specifice discurilor din vinii. Toate tristeţile mele au fost date pentru o vreme uitării.

Mai târziu, seara, Balthazar s-a lăsat în genunchi ca să inspecteze darurile de sub pom. Promisese deja să aducă a doua zi cadoul meu. Eu îi cumpărasem un pulover — ştiu, nu tocmai darul care stârneşte cea mai mare încântare din toate timpurile, dar îi trebuiau nişte haine mai modeme şi, pe lângă asta, culoarea lânii, un cafeniu cald, ca scoarţa stejarilor, mă dusese cu gândul la el într-un mod greu de descris. Dar, când a ridicat primul pachet cu numele lui, m-am încruntat: nu era cel pregătit de mine.

– O clipă, a spus. Aici, jos, sunt câteva pentru mine. Mai multe. Bianca, n-ai cheltuit prea mulţi bani, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Mă recunosc vinovat, a spus tata. A înconjurat cu braţul umerii radioasei mele mame. Balthazar, faci, practic, parte din familie. Am vrut să-ţi arătăm asta şi la sărbătoarea de mâine, că eşti la fel de important ca oricare dintre noi.

– Mulţumesc.

Balthazar părea mişcat, nu fiindcă urma să primească daruri în dimineaţa de Crăciun, ci pentru că îl acceptaseră. Poate ar fi trebuit să simt acelaşi lucru, odată ce văzusem cât de mult însemna pentru el, dar n-a fost aşa.

În schimb, m-am gândit din nou că Balthazar le plăcea mamei şi tatei aproape prea mult. Deşi era o persoană deosebită, nu asta stârnise reacţia părinţilor mei. Nu, lor le plăcea fiindcă era prietenul meu vampir, aşadar acela care avea să le transforme fiica într-un vampir perfect, ceea ce plănuiau dintotdeauna să devin.

Avusesem întotdeauna de gând să le îndeplinesc speranţele. Dar, văzând cu câtă ardoare o doreau părinţii mei — sub zâmbetele de pe chipurile lor se ghicea, subtilă, disperarea —, mă întrebam de ce anume se temeau atât.

Pe urmă, când s-a făcut foarte târziu, nu numai că m-au lăsat să-l iau pe Balthazar în dormitorul meu, dar mama a închis chiar şi uşa în urma noastră — ceea ce nu făcuse niciunul dintre ei, în cele două rânduri când îi îngăduiseră lui Lucas să mă însoţească acolo.

– Părinţii mei sunt nebuni după tine, am spus. Îţi dai şi tu seama, nu?

– N-ar mai fi atât de entuziasmaţi dacă ar şti întregul adevăr, adică unde te duc şi pentru ce. Să nu-i deziluzionăm încă.

Balthazar s-a apropiat de fereastră să studieze garguiul. De aripile lui de piatră atârnau ţurţuri.

– Pare să-i fie frig acolo, afară.

– Ar trebui să-i împletesc un fular sau cam aşa ceva.

M-am ghemuit pe bancheta din nişa ferestrei şi am atins sticla rece cu buricele a două degete.

– Ţi-e milă până şi de creaturile de piatră.

Balthazar s-a aşezat lângă mine, petrecându-şi un braţ în jurul umerilor mei şi întinzându-şi picioarele pe lângă ale mele.

Mi-am ridicat privirea spre el, nesigură. A spus:

– Dacă intră cumva părinţii tăi…

– Ştiu. Ar trebui să părem… în largul nostru.

– Întocmai. Balthazar îmi studia ezitarea păstrându-şi pe chip un mic zâmbet de cunoscător. Ai senzaţia că profit de situaţie.

– Nu e vorba de asta. Ştiu că n-ai face-o.

– Te înşeli. Aş face-o. S-a aplecat mai mult către mine, astfel încât feţele aproape că ni s-au atins. Eşti tot atât de îndrăgostită de Lucas Ross ca întotdeauna, şi în privinţa asta nu pot face absolut nimic. Ceea ce nu înseamnă că nu mă pot bucura fiindcă mă aflu atât de aproape de tine.

Se părea că nu mă puteam concentra. Dintr-un anumit motiv, nu-mi puteam desprinde privirile de gura lui. Avea maxilarul pătrat, iar barba nerasă părea un puf fin.

– Cred doar că pare riscant.

– Singurul risc e al meu, să nu mă ataşez cumva prea mult de tine. Tu nu rişti nimic, atâta vreme cât nu eşti derutată.

– Nu sunt.
– Bineînţeles că nu eşti.
Pe buzele lui a jucat un mic zâmbet.
M-am ridicat de pe bancheta de sub fereastră. Îmi tremurau genunchii. Balthazar nu s-a clintit, deşi zâmbetul nu i-a părăsit chipul. Am început să flecăresc.
– Ei, presupun că zilele astea eşti, ăă, binedispus. Adi că pari vesel — nu de o veselie prostească sau ceva de genul ăsta, doar vesel.
– Da, mă simt bine.
M-am aşezat pe marginea patului meu, aşa că eram la vreo doi metri distanţă unul de altul. Acum mă puteam concentra.
– Ai avut o perioadă grea după Riverton, am spus. Ai făcut mai multe progrese decât mi-ai povestit?
– Nu — când o s-o găsesc pe Charity, o să-ţi spun imediat. Cu cât reuşim mai repede să oprim Crucea neagră s-o mai vâneze, cu atât mai bine.
S-a lăsat pe spate, rezemându-se de rama ferestrei. Garguiul se vedea în spatele lui ca o umbră, ca un demon care-i stătea pe umăr.
– Dar am învăţat să accept că n-o să se-ntâmple peste noapte. Am stat fără ea treizeci şi cinci de ani; pot să mai rezist încă două luni.
– Vorbeşti ca şi cum tu ai avea nevoie de ea, şi nu invers.
El a căzut pe gânduri pentru câteva clipe.
– Cred că am întotdeauna nevoie de cineva căruia să-i port de grijă.
Asta ne apropia de un teren periculos. Am schimbat repede subiectul; mă întrebam de ceva timp dacă să discut cu el sau nu despre asta, şi totuşi am spus:
– Dacă îţi împărtăşesc o confidenţă pe care mi-a facut-o altcineva — ceva cu adevărat personal, cu adevărat intim —, fiindcă eu cred sincer că s-ar putea să ştii ceva util, îmi promiţi să păstrezi secretul? Şi că n-o să laşi niciodată, absolut niciodată, să se-nţeleagă că ai aflat?
– Bineînţeles. A oftat din greu. E despre Lucas?
– Nu. E despre Raquel.
Acolo, în Ajunul Crăciunului, vorbind în şoaptă pentru ca iui cumva părinţii mei s-audă vreun cuvânt, i-am povestit lui Balthazar ceea ce îmi dezvăluise Raquel despre stafia care o teroriza de atât de mult timp.
N-a fost atât de şocat ca mine.
– Bianca, tu cum credeai că sunt stafiile? Drăgălaşe şi prietenoase, precum Casper fantoma şi prietenii lui? Pe urmă s a încruntat. Se mai difuzează desenele animate cu Casper?
– Au făcut un film, am răspuns, absentă. Dar nu despre asta e vorba — adică fantoma aia nu colorează pur şi simplu lucrurile în albastru şi nu face să apară gheaţă. E un… ei bine, un violator.
– Bianca, incubii sunt personaje familiare până şi în mitologia oamenilor. Unele stafii de sex feminin atacă bărbaţii adormiţi; sunt numite sucubi. Stafiile nu au trupuri, aşa că inventează tot felul de metode prin care pot viola trupurile altora. Posedare, atac sexual, bântuire — toate se încadrează In acelaşi tipar.
M-am cutremurat.
– Doar că e atât de înspăimântător! In lume sunt atât de multe stafii… adică, trebuie să fie milioane, Balthazar. Dacă sunt capabile de aşa ceva…
– Stai o clipă. Nu există milioane de stafii. Sunt foarte puţine. Mai puţine decât vampirii, asta e sigur.
– Nu e cu putinţă. Aproape toţi copiii umani de aici au crescut în case bântuite.
– Ce? Glumeşti!
– Vic a descoperit. Stafii în aproape toate casele lor. Ca s. L fie adevărat, ar trebui să existe sute şi mii de case bântuite…
Vocea mi s-a frânt când mi-am dat seama că asta nu era singura posibilitate.
Fie că în lume existau nenumărate case bântuite, astfel încât oamenii de vârsta mea din orice grup să fi putut creşte într-una dintre ele… fie era doar o coincidenţă faptul că atât de mulţi dintre ei

ajunseseră acolo… poate că ăsta era râs punsul pe care-l căutaserăm tot timpul eu şi Lucas. Asta er. I motivul pentru care primea doamna Bethany elevi umani la Evernight. Cursurile nu puteau fi urmate pur şi simplu de orice om; uşile se deschideau numai în faţa celor care aveau o legătură cu stafiile.

– Doamna Bethany e în căutare de stafii, am şoptit.

– Ce?

I-am explicat lui Balthazar cât de bine am putut, rostiiul rapid, în incitarea mea, cuvintele unele după altele.

– Asta trebuie să fie. Odată ce elevii vin aici, ea are, pen tru mai mulţi ani, o legătură cu casele şi cu familiile lor. Dai .1 are nevoie să intre în vreuna dintre locuinţele acestor elevi, probabil c-o poate face.

– Sunt de acord că nu e cu putinţă să fie o simplă întâm plare, a încuviinţat Balthazar. A început treptat să rânjească Nu e o coincidenţă. Dar de ce caută doamna Bethany stafii ' Ele ne urăsc; noi le urâm. In mod normal, ne evită, iar noi le întoarcem „favoarea".

– Nu şi acum. Ceva s-a schimbat. Vechiul armistiţiu nu mai e în vigoare.

M-am cutremurat şi mi-am săltat picioarele la piept, pe marginea patului.

– Stafiile se ţin de noi. Şi-au ales drept ţintă fie şcoala noastră, fie vampirii în general. Probabil că doamna Bethany ştia că asta urmează să se întâmple, aşa că a primit oamenii — ca să dea de urma stafiilor sau poate ca să aibă acces la ele.

Balthazar bătea darabana cu degetele pe pervazul ferestrei.

– Ai descoperit ceva. Gândeşte-te, Bianca — nicio static nu îndrăzneşte să intre în Evernight vreme de mai multe secole, şi apoi vin cu grămada imediat ce-şi fac apariţia elevii umani?

– Cu grămada?

M-am gândit la fata pe care-o văzusem la începutul anului şcolar, apoi la bărbatul de gheaţă din turnul de nord şi în final la… ceea ce întrerupsese Balul Toamnei — ceva care nu păruse să aibă o formă fizică. Am rostit cu nesiguranţă:

– Da, n-a fost numai una. Dar n-au apărut imediat. Au avut nevoie de un an ca să-nceapă să bântuie.

– Fiindcă incidentele s-au manifestat mai întâi la o scară ledusă, bântuirea ar fi putut începe de anul trecut. Nu era neapărat necesar să ştim noi.

în cele din urmă, aflasem ceva esenţial. Înţelegeam, în sfârşit. Stafiile veniseră la Evernight şi, indiferent ce însemna lot ce văzusem aici până acum, acesta nu era decât începutul.

– Oh, iubitule, o ador.

Mama şi-a pus noua brăţară la încheietura mâinii şi l-a sărutat pe tata pe obraz. Având în vedere că-i cumpăra câte ceva de mai bine de trei sute de Crăciunuri, mă gândeam că se descurca foarte bine dacă încă mai era capabil să găsească lucruri care să-i facă ei plăcere. Sau poate tocmai ăsta era secretul parteneriatului lor îndelungat, faptul că încă mai gă seau plăcere în efectiv orice dar, gest sau cuvânt.

Tata mi-a ciufulit părul.

– O să lăsăm cadourile tale pe mai târziu, ca să le desfaci când ajunge Balthazar aici, dar deschide acum numai unul, da?

Am luat supusă punga în care se afla cadoul, şi s-a dovedii că ascundea un pandantiv în formă de lacrimă, pe un lănţişor foarte vechi, verde-arămiu.

– E frumos, am spus, cântărindu-l în palme. Ce este?

– Obsidian, a răspuns mama. Pune-ţi-l, să vedem cum îţi stă.

M-au privit radioşi când mi l-am atârnat la gât. M-am gândit că obsidianul era o alegere cam bizară, dar luciul negru al pietrei era superb.

Oare cum era această sărbătoare pentru Lucas? Nu mi-i puteam închipui pe Kate sau pe Eduardo spunându-i poveşti despre Moş Crăciun în copilărie, şi nici Crucea neagră râ mânând într-un loc un timp suficient pentru ca el să fi avui vreodată un pom de Crăciun. Mi-l imaginam băieţel, cu păr de culoarea nisipului şi ochi mari, dorindu-şi jucării fară s. I le fi primit vreodată. Şi fără să se fi plâns

vreodată. Poate că-n clipa aceea dormea pe un pat de campanie, într-un alt garaj mizerabil, fară cadouri, fară dulciuri şi fară muzică de sărbătoare. Tabloul din mintea mea era sumbru, şi mi-am reamintit că, după cum îmi spusese cândva, nu avusese o viaţă normală.

Imaginea dimineţii de Crăciun singuratice a lui Lucas m-a făcut să mă simt pustiită pe dinăuntru.

Până în momentul nefericitei noastre neînţelegeri din observator, nu-mi dădusem seama cât de mult contam pe faptul că lucrurile urmau să se schimbe într-o bună zi, că eu şi Lucas aveam să mai facem parte din lumi diferite. Trebuia să se elibereze, să se desprindă cândva, cumva, de Crucea neagră. Sperasem că avea să mi se alăture ca vampir — o posibilitate pe care tocmai o respinsese pentru totdeauna.

Dacă aşa ceva nu exista în viitorul nostru, cum se putea elibera Lucas? Şi cum am fi reuşit vreodată să fim împreună?

Capitolul 15

M-am simţit uşurată când au reînceput cursurile. Intrasem într-o stare melancolică, iar trecerea timpului şi meditaţia în linişte nu puteau decât s-o înrăutăţească. Coridoarele odată pline de elevi şi temele începând să se adune, măcar aveam destul de mult de lucru. Pentru o vreme, puteam înceta să mă gândesc la problemele mele.

După toate aparenţele, şi ceilalţi elevi de la Evernight petrecuseră, în marea lor majoritate, foarte mult timp gândindu-se la propriile probleme, mai ales la cea legată de şcoala bântuită. Mai mulţi dintre elevii vampiri nu se reîntorseseră; ceilalţi vorbeau în şoaptă şi cu un aer sumbru despre postarea unor santinele pe coridoare şi dormeau numai în schimburi, când colegul de cameră rămânea treaz. Pe unii i-am auzit chiar speculând despre implicaţiile unei exorcizări. Da, m-am gândit, sunt sigură că un preot, cu crucifixul său şi cu Biblia, ar fi bine-venit la Evernight.

Elevii umani priveau perspectiva existenţei unei fantome cu un calm relativ. Până şi Raquel putea să-i facă faţă.

– Nu e aceeaşi fantomă, şi-a expus ea raţionamentul în timp ce-şi despacheta cufărul ticsit mai ales cu mâncare — conserve de supă, cutii cu biscuiţi şi borcane cu unt de arahide. Dacă ar fi avut de gând… adică dacă aş fi fost în pericol, aş fi ştiut-o până acum. Prefer să am de-a face cu creatura asta decât cu ce se află în casa părinţilor mei.

– Cum suporţi să stai acolo?

– De Crăciunul ăsta, mi-am petrecut vacanţa cu sora mea mai mare şi cu soţul ei. La ei acasă e excelent. Părinţii mei sunt de părere că joc teatru, dar mai cred şi că Frida are o „influenţă bună” asupra mea.

M-am gândit la toate lucrurile pe care-mi permiteau ai mei să le fac, atâta vreme cât eram cu Balthazar.

– Când îţi petreci timpul cu cineva care are o „influenţă bună”, scapi cu faţa curată chiar dacă faci o crimă, nu-i aşa?

Am izbucnit amândouă în râs, apoi am împărţit un baton de ciocolată.

A devenit curând limpede că, printre vampiri, exista cel puţin o persoană care-şi petrecuse vacanţa de sărbători facându-şi griji pentru altceva în afară de stafii — şi că acum aveam o nouă problemă.

– M-am descurcat aproape treizeci de ani fară să fiu nevoită să schimb vreun cauciuc dezumflat, a pufnit Courtney, săltând maşina pe cric. Dacă eşti tânără, sexy şi blondă, te poţi descurca fară s-o faci, crede-mă. Se găseşte întotdeauna un idiot gata să te ajute. Dar îmi dau seama, fireşte, că tu s-ar putea să fii nevoită să ştii cum s-o faci de una singură.

– Vrei să-mi dai cheia aia? N-o să terminăm prea repede dacă te tot plângi.

– Te răsteşti. Buzele ei pline s-au arcuit, săltându-şi colţurile într-un soi de zâmbet răutăcios. Ce s-a-ntâmplat, Bian ca? Ai, oh, ştiu eu… ceva necazuri în dragoste?

– Între mine şi Balthazar lucrurile stau la fel de bine ca de obicei.

Ceea ce era practic adevărat. Când am îngenuncheat pe pavajul rece, cu mănuşile de lână

pătându-mi-se de vaselină, am încercat să mă concentrez asupra sarcinii pe care-o aveam de îndeplinit.

– Tu eşti convinsă că-mi spui adevărul, a zis Courtney. Dar cred că nici măcar nu ştii unde se duce Balthazar fară tine.

– Despre ce vorbeşti?

– Cam prin preajma Anului Nou, l-am văzut din întâmplare la Amherst. Fără tine.

– Ce faceai la Amherst?

– Se-ntâmplă ca oraşul să-mi fie familiar, OK? Mă duc acolo uneori. Aşa cum face şi Balthazar, dar pare-se ca să vadă pe altcineva, nu pe prietena lui. În locul tău, aş avea suspiciuni.

Probabil că fusese acolo, căutând-o în zadar pe Charity. Mi-a căzut faţa, şi Courtney mi-a adresat un zâmbet compătimitor. N-avea cum să ghicească de ce eram supărată în realitate, dar asta nu conta. Odată ce descoperise o slăbiciune, urma cu siguranţă s-o exploateze.

– Balthazar se duce în tot soiul de locuri. Asta nu-nseamnă nimic pentru mine. Nu suntem inseparabili.

– Mare păcat! într-un fel, tocmai asta este esenţa: să fiţi inseparabili.

Courtney mi-a făcut cu ochiul când mi-a întins cheia. Ajm înhăţat-o şi am sperat că urma să se simtă satisfăcută şi să se rezume la tachinările pe seama presupusei infidelităţi a presupusului meu prieten. Atât eu cât şi Balthazar aveam nevoie de mascarada noastră şi nu-i puteam permite nimănui să ne supravegheze cu prea multă atenţie.

Îmi pusesem în gând să fac din călătoria aceea ceva deosebit pentru mine şi pentru Lucas, dar nu realizasem cât de deosebit era cu putinţă să fie.

– Nu ştiu exact unde ne întâlnim cu el, am spus, când a rotit Balthazar volanul berlinei de la cursul de conducere auto, trecând pe lângă micul indicator alb care marca intrarea în oraşul Albion. A spus c-o să ne dăm seama când o să-l vedem.

– Nu-ţi face griji. Lucas are dreptate. Nu sunt multe locuri unde ar putea merge, crede-mă.

Mi-am dat curând seama ce voia să spună. Albionul era chiar mai mic decât orăşelul în care-mi petrecusem copilăria: un mănunchi de străzi, cu un singur semafor în centru. Casele păreau vechi şi, cu excepţia unei băcănii, a unei benzinării şi a unui oficiu poştal, nu părea să existe nimic asemănător cu un magazin.

– Destul de plictisitor, eh?

– Era mai frumos acum o sută cincizeci de ani, când am stat noi aici.

Noi însemna Balthazar şi Charity. I-am studiat chipul cu atenţie, dar nu trăda nicio emoţie.

A parcat maşina pe o stradă din apropierea unicului semafor din oraş. În prima parte a zilei, se aşternuse un strat subţire de zăpadă care scârţâia sub cizmele noastre, în drum spre centru. Am cercetat întunericul cu o privire flămândă, sperând să-l zăresc pe Lucas. Simţeam o nevoie cumplită să-l revăd, să-l strâng în braţe şi să-i vorbesc vreme îndelungată, refăcând legătura care ne unea. Relaţia noastră intimă avea de suferit când eram despărţiţi, şi-mi doream s-o reconstruiesc.

Exact când am trecut de colţ, am auzit pe cineva spunând:

– Iată-vă!

M-am întors, radiind.

– Lucas?

S-a apropiat de noi în fugă, într-un hanorac gros şi cu o căciulă de lână, care-l faceau aproape de nerecunoscut. Şi-a deschis braţele pentru mine şi am alergat în îmbrăţişarea lui. I-am simţit nasul rece pe obraz.

– Sal', îngerule, a murmurat.

– Tu mă vezi întotdeauna primul. Te furişezi de fiecare dată în spatele meu.

– Iar ţie îţi place.

– Mmm-hmm, da. L-am sărutat pe obraz, apoi pe buze. Dar într-o bună zi o să te surprind.

– Încearcă, îţi urez noroc.

Lucas m-a strâns încă şi mai tare. În ciuda stratului de haine pe care le purtam, îmbrăţişarea mă-ncălzea pe dinăuntru.

– Am să-ţi spun un secret.

Inima îmi tresălta de nerăbdare. Speram atât de mult că vestea avea să-l încânte!
– Ştiu de ce a invitat doamna Bethany elevi umani la Evernight.
– Serios? De ce?
I-am povestit ce deduseserăm eu şi Balthazar din încercarea doamnei Bethany de a da de urma stafiilor, sperând că avea să-mi împărtăşească satisfacţia. În schimb, zâmbetul lui a dispărut încetul cu încetul.
– Haide, Lucas, am spus, derutată. E colosal. Asta ai încercat să afli vreme de aproape doi ani! Nu poţi folosi informaţia ca să-l pui pe Eduardo în inferioritate? Sau crezi că mă înşel?
– Nu, sunt gata să pariez pe bani grei că ai dreptate. Când am făcut cererea de înscriere la Evernight, am folosit adresa bătrânei profesoare Ravenwood din Providence, iar ea vorbea întotdeauna despre fantoma din pivniţă. Însă ajunsese destul de senilă înainte de a muri, aşa că n-am pus cine ştie ce bază pe asta. Cred că sunt dator să mă duc la mormântul ei şi să-i cer scuze.
– Atunci, asta e! Te poţi întoarce la Crucea neagră să le spui ce-am aflat. O să-ţi închei misiunea. Asta o să te scape de sâcâielile lui Eduardo, nu?
Lucas a oftat.
– Aş vrea eu. Problema e că lui Eduardo n-o să-i placă. Anumite celule ale Crucii negre se ocupă de fantome destul de des, dar noi n-o facem aproape niciodată. Aşa că investigaţia noastră va fi preluată probabil de un alt grup de vânători.
– Dar ai totuşi un răspuns, şi ştii că niciun om nu e în pericol.
– Nu-l cunoşti pe Eduardo. Tipului nu-i pasă cât de bine apărată e şcoala, aşa cum nu-i pasă nici că e singurul loc unde vampirii nu atacă niciodată oameni. El o urăşte. Vrea s-o radă de pe faţa pământului. Părea să fi găsit un pretext. Acum va trebui s-o lase în seama altcuiva.
– Înseamnă că… n-o să mai ai atât de multe motive să vi în zona asta. O să ne fie încă şi mai greu să ne-ntâlnim.
Toate eforturile mele nu făcuseră altceva decât să-nrăutăţească lucrurile. Mi-am lăsat capul în jos.
Lucas mi-a luat faţa în mâini. Aveam senzaţia că lâna aspră a mănuşilor lui îmi zgâria obrazul.
– O să găsim o cale. O să găsim întotdeauna una. Trebuie să crezi asta.
Nodul din gât nu m-a lăsat să-i răspund altfel decât dând din cap. El m-a sărutat apăsat, de parcă asta ar fi fost de-ajuns ca să ne lege unul de altul.
Balthazar şi-a dres glasul.
Am făcut un pas înapoi, realizând cu întârziere cât de stânjenitor era probabil totul pentru el. M-am gândit că Lucas ar fi putut vedea în asta un îndemn ca să devină sarcastic, dar el m-a surprins.
– OK, trecem mai departe. Balthazar, cred că sora ta e aici, în Albion, chiar acum.
– Ai văzut-o pe Charity…
Balthazar şi-a înălţat bărbia, pregătindu-se să-l asculte.
– Astăzi, mai devreme. În vestul oraşului. Când veneam cu maşina, am văzut-o mergând paralel cu şoseaua, pe lângă pădure. Am întors imediat camioneta, dar parcă intrase în pământ.
Balthazar a dat din cap.
– Cred că ştiu unde s-o caut.
Lucas m-a strâns de mână.
– Îmi pare rău, dar ştii că trebuie să luăm parte la asta.
– Ştiu.
De fapt, într-un anume fel, eram entuziasmată. Dacă-i puteam împăca în sfârşit pe Balthazar şi Charity, s-ar fi simţit amândoi atât de fericiţi! Timpul pe care-l petreceam cu Lucas n-ar fi putut fi mai plăcut ştiind că ne-am atins scopul, că am ajutat pe altcineva.
Am sfârşit prin a ne urca în camioneta lui Lucas, deşi stăteam foarte înghesuiţi toţi trei pe bancheta din faţă. Îndesată între ei doi, mă simţeam puţin cam stânjenită, şi nu doar dintr-un motiv. Balthazar se afla în aceeaşi stare sufletească pe care o recunoşteam la Lucas, un soi de fermitate care cerea acţiune, nu reflecţii. Era ciudat să văd asemănarea dintre ei — un suflet dur, hotărât, în acelaşi timp convingător şi intimidant.
Dar puteam să văd şi ceea ce îi deosebea.

– Nu scoate nicio armă până când nu spun eu, a zis Balthazar în timp ce maşina huruia pe un drum lateral şerpuitor, care ducea către câmp. Dacă e în Albion, e probabil singură.

Mâinile lui Lucas s-au încleştat pe volan de parcă şi l-ar fi ţinut în faţă în chip de scut.

– Iau un ţăruş cu mine. Îmi pare rău, omule, dar nu mă duc acolo neînarmat.

Am văzut sclipirea de furie din ochii lui Balthazar şi m-am grăbit să întreb:

– E bine să venim şi noi, eu şi Lucas? Adică n-ai avea mai multe şanse dacă ai vorbi cu ea între patru ochi?

– Poate. Dar aş vrea totuşi să vă vadă, ca să ştie că suntem prieteni. Ar putea fi de folos mai târziu.

Balthazar ne-a condus către o casă mică de la marginea oraşului — dacă se putea spune că facea parte din oraş. Construcţia aceea veche părea cu greu destul de mare ca să cuprindă două camere, iar din partea de sus a coşului din mijlocul acoperişului său dărăpănat lipseau câteva cărămizi. Lucas a stins farurile cu vreo două minute înainte de a opri, la circa o sută de metri distanţă. A ocolit camioneta şi a luat de pe platforma ei doi ţăruşi, dintre care mi-a întins mie unul. Balthazar n-a spus nimic. Eu l-am luat, deşi mi se părea incredibil de straniu să ţin aşa ceva în mână. Avertizările lui Lucas despre banda lui Charity avuseseră efect asupra mea.

Atât de departe de oraş, tăcerea era aproape deplină. Vântul se înteţise, purtând fărâme minuscule de zăpadă şi înţepându-ne feţele cu ace de gheaţă. Norii ascundeau luna şi stelele şi noaptea era atât de întunecoasă, încât n-am fi văzut casa aceea mică dacă acoperişul ei n-ar fi avut strălucirea albă a stratului de zăpadă ce-l acoperea.

– Nicio urmă, a şoptit Lucas, cu voce atât de scăzută, încât aproape că nu acoperea vântul şi paşii noştri, care scârţâiau pe gheaţă. Fie că n-a fost aici azi, în ultima parte a zilei, fie a ajuns imediat după ce am văzut-o şi…

– … şi n-a mai plecat. Balthazar a studiat ferestrele întunecate, dar mă îndoiam că putea desluşi ceva, cu toată vederea lui de vampir. O s-aflăm.

Ne-am oprit lângă treptele din faţă. Balthazar le-a urcat singur şi şi-a pus o mână pe mânerul uşii. A rămas complet nemişcat timp de câteva secunde lungi, şi mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea.

Pe urmă a împins-o şi a stat înăuntru numai o singură clipă înainte de a spune:

– Nu e aici.

– Fundătură.

Lucas a lovit cu piciorul în zăpadă, cu fălcile încleştate.

– N-am spus asta, a răspuns Balthazar. Uitaţi-vă!

S-a aplecat în lateral, făcând ceva pe care nu-l puteam desluşi, apoi o lumânare s-a aprins pâlpâind.

Când am intrat, împreună cu Lucas, am văzut că în casă fusese de curând cineva — cineva cu idei foarte bizare despre gospodărie. O cuvertură de dantelă, cândva foarte frumoasă, pătată de noroi şi de sânge, era întinsă pe o saltea pusă pe podea. Un căpătâi de pat desăvârşit, bogat ornamentat, era sprijinit de perete deasupra ei; păianjenii îşi ţesuseră pânze intre buclele lui din alamă. Lumânarea aprinsă de Balthazar stătea într-un sfeşnic pus pe o măsuţă acoperită cu ceară de toate culorile; cantităţi incredibile fuseseră lăsate să picure pe toată suprafaţa, se prelinseseră în jos, pe picioare, şi formaseră un morman pe podea. Un oval violet înconjura un pantof de damă; delicat, cu strasuri, toc cui şi curele lungi, fusese prins în ceară când aceasta se uscase. Sticle goale de gin zăceau grămadă pe duşumea şi în colţuri, iar şemineul nu fusese umplut cu lemne, ci cu cioburi de sticlă care alcătuiau un morman atât de înalt, încât nu puteau fi puse acolo decât dinadins: mormanul scânteia în lumina lumânării, şi cioburile — maronii, transparente, albastre, verzi — îşi revărsau propriile flăcări nepământene.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Balthazar, a spus Lucas, dar sora ta a fost întotdeauna ţicnită?

– Plin de tact, ca-ntotdeauna. Balthazar a îngenuncheat lângă mormanul de sticlă spartă. Sincer vorbind, a avut întotdeauna ceva… diferit. Nu e nebună, şi nici n-a fost vreodată, dar nici n-a fost vreodată mulţumită. N-a fost niciodată cu picioarele pe pământ. Dacă se supăra din cauza unui lucru sau pe o anumită persoană, nu-i mai trecea. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, nu atâta vreme

cât continua să fie deranjată de lucrul respectiv, indiferent despre ce era vorba. Eu eram singurul care reuşea să stea de vorbă cu ea când o apuca o asemenea criză.

– Orice s-ar întâmpla cu sora ta în prezent, e mai mult decât o duşmănie neînsemnată, a spus Lucas. Pe mine locul ăsta nu mă duce cu gândul la „sănătate mintală”. In plus, s-a înhăitat cu cine n-ar trebui, şi asta ca să mă exprim în termeni moderaţi.

M-am gândit la toate schimbările stranii pe care le simţisem deja în mine însămi, m-am gândit ce înspăimântătoare puteau fi. Cu atât mai mult te puteau speria dacă erau depline, dacă erai smuls pe neaşteptate dintre cei vii şi aruncat printre cei fară viaţă. Iar eu fusesem pregătită pentru schimbare încă de când mă născusem şi ştiam că voi putea probabil să-mi aleg momentul. Charity fusese legată într-un grajd, văzuse cum îi era torturat fratele, ştiuse că părinţii ei fuseseră omorâţi — era mai mult decât suficient ca, după astfel de experienţe, să fii furios sau labil psihic pentru eternitate.

Oare aşa se-ntâmplă cu majoritatea vampirilor? M-am cutremurat.

– Nu-ţi cer să le găseşti scuze celor cu care-şi petrece timpul Charity.

Balthazar nu-şi lua nicio clipă ochii de la mormanul de sticlă spartă.

– Însă pariez că vrei să-i scot basma curată, a ripostat Lucas.

– Nu pretinde că eşti judecător şi juriu. Nu eşti decât călăul, şi stabileşti vinovăţia ţinând cont de ceea ce suntem, nu de ceea ce facem.

– Cum de vorbim despre mine, şi nu despre sora ta şi prietenii ei ţicniţi?

La început, am vrut să-i fac să înceteze, însă apoi mi-am dat seama că era mai bine pentru ei să ia totul la bani mărunţi atunci. Era cu atât mai bine cu cât terminau mai repede cu ciorovăiala. I-am ignorat şi am îngenuncheat lângă saltea. Una dintre petele de pe cuvertura de dantelă avea forma unei mâini.

– N-ai fraţi sau surori, nu-i aşa, Lucas? Dacă aveai, poate că nu mai erai atât de obtuz şi-nţelegeai asta.

– Dacă aveam un frate sau o soră care-şi petrecea timpul cu membrii familiei Manşon, cred că aş fi fost furios pe ei, nu pe poliţistul care încerca să-i prindă.

– Tot mai pretinzi că eşti poliţist?

Am atins pata de sânge. Când mersesem alături de Charity, ea mă luase de braţ. Deşi atât de înaltă, avea mâini mai subţiri decât ale mele. Pata de sânge era mare, atât de mare încât, prin comparaţie, degetele mele păreau ale unui copil.

– Nu stă singură aici.

Când m-au auzit, Lucas şi Balthazar şi-au întrerupt cearta şi s-au holbat la mine, aproape ca şi cum ar fi uitat că mă aflam şi eu în cameră.

– Uitaţi-vă la asta. Aici a mai fost cineva de curând. Cineva mult mai voinic decât ea. Probabil un bărbat.

Balthazar n-a părut convins, însă Lucas a zâmbit.

– Te las să vezi cu ochii tăi.

Mândră de mine însămi, mi-am rotit nerăbdătoare privirea prin încăpere, căutând o altă dovadă, mai convingătoare, a existenţei celui de-al doilea vampir, dar nimic nu mi-a venit instantaneu în minte. Însă bizara colecţie de obiecte în neorânduială era acum mai înfricoşătoare. Charity trăind pe cont propriu era stranie, dar ar fi fost de aşteptat ca altcineva — oricine altcineva — să fie mai întreg la minte.

Şi să impună o oarecare ordine. În schimb, trăia în mizeria aia.

Balthazar a vorbit cu voce tărăgănată:

– Nu e singură.

– Spune-mi, Balthazar, ce te deranjează mai mult? Lucas a început să se uite prin sertare, care păreau să fie goale. Că surioara ta are o viaţă sexuală sau că, după toate aparenţele, iubitul ei bea sânge?

– Gândeşte-te la ceea ce am spus adineauri. Balthazar s-a ridicat în picioare. Dacă Charity a adus pe cineva aici, atunci a adus pe toată lumea. Toată banda ei. Tribul ei.

– Tribul ei?

În lecturile mele, găsisem referinţe indirecte la triburile de vampiri. Nu ştiam prea multe despre

ele, dar ceva nu-mi suna bine. Până atunci nu făcusem asocierea dintre bandă şi trib.
– Adică sunt cu toţii aici, în oraş? în clipa asta? Şi… se întorc aici?
Lucas şi Balthazar au schimbat o privire, apoi Lucas m-a prins de braţ.
– Tu te-ntorci în Albion, a spus. Eu şi Balthazar ne putem descurca singuri.
– Ce? Nu, nu vreau să plec de lângă tine.
– Lucas are dreptate, a zis Balthazar. O să fie mai periculos decât mi-am închipuit. Tu, Bianca, nu eşti o luptătoare.
– Am învăţat multe.
Am refuzat să mă clintesc când m-a tras Lucas de braţ.
Balthazar a clătinat din cap.
– Cursul de scrimă nu se pune la socoteală.
– Bianca, gândeşte-te, a insistat Lucas. De câte ori suntem eu şi Balthazar de acord în vreo privinţă?
Detestam ideea, dar aveau dreptate. Puterile mele nu se comparau cu ale unui vampir deplin. Ca şi ale lui Lucas, însă el fusese învăţat să se bată încă de când crescuse destul de mare ca să poată merge. Dacă se ajungea la o luptă în toată puterea cuvântului cu un grup de vampiri, forţele mele ar li putut fi depăşite. În clipa aceea, m-am hotărât să învăţ cât de mult eram în stare, să devin puternică. Nu voiam să mi se mai ceară şi altă dată să plec pentru a fi în siguranţă.
Dar asta se referea la viitor. Pe moment, nu puteam face altceva decât să mă retrag.
– Vreţi să duc camioneta în oraş? Măcar am învăţat să conduc, m-am gândit, posomorâtă. Sau aş putea s-aştept în capătul drumului.
– Oraşul e singurul loc sigur, a spus Lucas.
Balthazar a dat din cap.
– Lucas ar trebui să te ducă înapoi şi să se-ntoarcă. Şi am face bine să nu se afle că suntem aici.
S-a aplecat şi a suflat în lumânare. Camera s-a cufundat în întuneric.
Atunci ne-am dat seama că dincolo de fereastră era o lumină.
– Ce…?
Am amuţit instantaneu. Persoana de-afară, indiferent cine era (ţinând în mână tot o lumânare… sau o lanternă?) nu trebuia să mă mai şi audă vorbind. Niciunul dintre noi nu s-a clintit; mi-am încordat auzul atât de tare, încât mi-am simţit tot trupul crispându-se.
Lucas m-a strâns de braţ şi mai tare. El şi Balthazar au schimbat o privire. Cel din urmă a pus o mână pe mânerul uşii şi s-a încordat vizibil; în lumina vagă, pe faţa lui se vedeau, deopotrivă, teama şi speranţa.
A deschis uşa. In loc de douăzeci de ucigaşi demenţi repezindu-se la noi, am fost întâmpinaţi doar de o rafală de vânt rece. Scrutând întunericul cu ochii mijiţi, am văzut-o pe Charity.
Purta cizme prea mari pentru ea şi un palton jerpelit, din stofă de lână gri, peticit şi cârpit în zeci de locuri. Părul blond îi atârna despletit şi vântul i-l sufla peste faţă. Avea o lanternă; nişte mănuşi subţiri, fără degete, îi apărau mâinile de frig.
– Balthazar? a spus ea, cu voce firavă, mai copilăroasă ca oricând.
– Charity!
Deşi o căutase atât de mult, Balthazar părea incapabil să se apropie de ea, neştiind ce ar fi trebuit să spună.
– Eşti bine?
Ea a ridicat din umeri. Ochii negri i s-au oprit asupra lui Lucas.
– Stranie companie ţi-ai ales.
– Sunt în afara serviciului, a anunţat Lucas, cu un zâmbet atotştiutor.
Nu mi s-a părut că momentul ar fi fost potrivit pentru glume şi l-am lovit peste braţ. S-a uitat urât la mine, dar n-a mai spus nimic.
– Ce e cu fata înţeleg, a spus Charity. Seamănă atât de mult cu sărmana Jane!
Balthazar a pălit la faţă.
– Nu rosti numele ăsta.
Cine era Jane?

– Mă urmăreşti.

Charity s-a retras cu un pas şi şi-a lăsat în jos mâna în care ţinea lanterna; lumina scălda acum doar picioarele ei şi zăpada tot mai groasă.

– Vreau să-ncetezi.

– O să-ncetez dac-o să vii acasă.

– Acasă? Unde e casa asta? Am locuit cândva aici, dar de-atunci a trecut multă vreme. Charity şi-a îndepărtat părul din ochi, genul de gest pe care-l fac oamenii derutaţi când vor să-şi ascundă lacrimile. Nici măcar să nu te gândeşti să-mi ceri să mă-ntorc la Evernight. Ştii ce sentimente îmi trezeşte femeia aia.

Eu şi Lucas am schimbat o privire.

Balthazar a ieşit pe treptele din faţă şi ea s-a grăbit să se retragă cu câţiva paşi, prin zăpadă. Dacă n-aş fi ştiut că adevărul era altul, mi-aş fi închipuit că se temea de el.

– Am putea găsi un alt loc, a spus Balthazar. Oriunde, dar să avem casa noastră, tu şi cu mine. Tot ce contează e să fim împreună. Charity, mi-a fost dor de tine.

Ea a fixat cu privirea pământul îngheţat.

– Mie, nu.

Replica l-a lovit pe Balthazar cu atâta putere, încât a tresărit. Mi-am pus o mână pe umărul lui; era singura alinare pe care i-o puteam oferi. Lucas s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic.

– Îmi aduci aminte de atât de multe lucruri, a continuat ea. Îmi aduci aminte cum e să fii viu. Să te gândeşti că soarele e ceva de care te poţi bucura, nu ceva pe care trebuie să-l suporţi. Să respiri şi asta să te schimbe, să te împrospăteze, să te trezească — în loc să te agiţi inspirând şi expirând, un vechi obicei nefolositor care te face să te simţi batjocorit, amintindu-ţi de ceea ce ai fost cândva. Să oftezi şi să te simţi uşurat. Să plângi şi să laşi tristeţea să treacă, în loc s-o reţii în interiorul tău, mereu şi pentru totdeauna, devenind tot mai confuz, până când nu mai ştii cine eşti.

– Eu ştiu cine sunt, a ripostat Balthazar.

Ea a clătinat din cap.

– Nu, Balthazar. Nu ştii.

– Promite-mi măcar c-o să părăseşti tribul. Vocea lui s-a frânt sub greutatea capitulării, şi m-a durut sufletul pentru el. Atâta vreme cât îţi petreci timpul cu ei, nu eşti la adăpost de Crucea neagră.

Charity a aruncat o privire feroce spre Lucas.

– Atâta vreme cât îţi petreci timpul cu Crucea neagră, nu eşti la adăpost de tribul meu. Aşa că-ncearcă să primeşti un sfat, Balthazar, înainte de a da altul. Şi plecaţi imediat de-aici!

– Charity, nu te pot părăsi aşa.

Spaima m-a izbit cu atâta forţă, încât aproape că m-am clătinat.

– A spus imediat.

Însoţitorii mei mi-au aruncat câte o privire.

– Ce? a-ntrebat Lucas.

Ştiam dinainte de a şti că ştiam, o simţeam la fel de profund cum simţeam totul.

– Ei sunt aici. Cu ochii pe noi. Cred c-am face mai bine să plecăm.

Charity mi-a zâmbit.

– Eşti mult prea inteligentă ca să-ţi pierzi vremea cu un vânător de vampiri. Probabil c-o să scapi vie de-aici.

Lucas s-a-ntors către micul crâng aflat la două sute de metri distanţă şi şi-a mijit ochii.

– Urcaţi-vă în camionetă.

– Nu încă. Balthazar a făcut ochii mari, consternat când Charity a pornit-o în direcţia crângului. Mai dă-mi o şansă s-o fac să înţeleagă.

– În camionetă, a repetat Lucas. Vedeam cu câtă ardoare îşi dorea să lupte, în schimb se concentra ca să mă apere. Imediat!

Instinctul îmi cerea s-o rup la fugă. Însă alte instincte — instinctele mele de vampir — îmi spuneau că o pradă care fuge e, cumva, mai tentantă. Mi-am impus să mă îndrept spre camionetă mergând încet şi l-am înşfăcat pe Balthazar de un braţ, ca să-l pot trage după mine. Lucas se apropia încet-încet de portiera şoferului, ţinând ţăruşul pregătit.

Am simţit un nod în stomac când am văzut, în spatele lui Charity, urmele a cel puţin o jumătate de duzină de perechi de picioare. Ştiam că ne priveau de undeva, din apropiere. Mi-i imaginam privindu-mă şi, când a şuierat vântul printre copacii încremeniţi sub gheaţă, mi s-a părut că aud râsete îndepărtate.

Balthazar a-nceput să meargă mai repede.

– O să scăpăm cu bine, a spus.

– Nu sunt chiar atât de sigură, am răspuns eu, dar apoi eram deja în camionetă.

Cele două portiere s-au trântit în stânga şi în dreapta mea, şi Balthazar şi Lucas le-au încuiat în aceeaşi clipă.

– Să ne grăbim, OK?

Lucas a răsucit cheia în contact şi a demarat în viteză. Când a virat, farurile au luminat-o pe Charity, care stătea pe câmp, uitându-se la noi. In noapte, ochii-i erau fosforescenţi ca ai unei pisici.

– Crede că m-am întors împotriva ei.

Balthazar se proptise cu palmele sale mari în bordul maşinii.

– O să vorbeşti din nou cu Charity, i-am spus. Ştiu c-o s-o faci. Şi atunci o să-nţeleagă.

– Charity o să-nţeleagă de ce-mi petrec timpul cu un vânător din Crucea neagră? Atunci are mai multă putere de înţelegere decât mine.

– O să fie OK, l-am asigurat încă o dată.

Lucas ne-a aruncat o privire piezişă, apoi şi-a pironit hotărât ochii asupra drumului.

Ninsoarea era acum mai iute şi mai deasă. Când am ajuns în centrul Albionului, printre maşinile parcate începuseră să se formeze troiene.

– Poate n-ar trebui să faceţi drumul de-ntoarcere cu maşina în noaptea asta, a zis Lucas. Sunaţi-i pe părinţii tăi. Spuneţi-le că nu se poate circula în condiţiile astea.

– În ritmul în care ninge, mai avem la dispoziţie în jur de o oră. E timp suficient ca s-ajungem înapoi.

Balthazar şi-a ridicat gulerul paltonului, de parcă ar fi simţit deja frigul.

Ştiam că Balthazar ar fi acceptat dacă l-aş fi rugat să rămânem; şi chiar îmi doream să mai stăm, ca să pot petrece câteva clipe singură cu Lucas. Dacă reuşeam să-i convingem pe părinţii mei că nu puteam circula înainte de a fi curăţate drumurile în dimineaţa următoare, am fi avut la dispoziţie mai multe ore — timp în care sărmanul Balthazar m-ar fi aşteptat undeva prin apropiere. Ceea ce m-ar fi stânjenit pe mine mai mult decât pe el, care avea deja o figură destul de nefericită. Era necesar să se-ntoarcă la Academia Evernight cât mai curând.

– O să plecăm acum, i-am spus lui Lucas. E mai bine aşa.

El s-a holbat la mine, expresia schimbându-i-se din dezamăgire în ceva mai greu de descifrat.

– Poate că e.

Pe urmă niciunul dintre noi nu prea a mai ştiut ce să spună.

Aparent prea năucit ca să observe tensiunea dintre mine şi Lucas, Balthazar a deschis portiera camionetei. O rafală vijelioasă de aer îngheţat a dat buzna în cabină, suflându-mi părul în ochi. Lucas îşi concentrase deja atenţia asupra drumului, ca un om care plănuieşte o evadare. Când Balthazar mi-a întins braţul ca să mă ajute să-mi ţin echilibrul pe solul alunecos, l-am luat de mână.

– La revedere, Lucas, am spus, cu voce pierită.

El s-a aplecat să-nchidă portiera în urma mea.

– Ne vedem de azi într-o lună. La Amherst. În piaţa oraşului. La ora obişnuită. OK? Pe urmă a oftat şi mi-a adresat un zâmbet strâmb. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Dar, pentru prima oară, cuvintele acelea nu mai făceau ca totul să pară OK.

În zilele următoare, atât eu cât şi Balthazar am fost într-o dispoziţie aşa de proastă, încât am sugerat să pretindem că ne certaserăm. Era peste puterile noastre, ale amândurora, să mergem peste tot împreună, lăsând impresia că eram un cuplu fericit. Dar după o săptămână ne puteam aduna, ne puteam preface că ne-am împăcat.

Însă asta mi-a lăsat mai mult timp numai pentru mine, şi anxietatea mea a crescut, umplându-mi fiecare secundă liberă. Când îmi aduceam aminte cum mă despărţisem de Lucas, aveam o senzaţie

profundă de rău de mare, de parcă pământul de sub picioarele mele şi-ar fi pierdut stabilitatea.

Vie mi-a remarcat neliniştea şi a-ncercat să-mi calmeze spiritul învăţându-mă să joc şah, dar eram prea agitată şi prea distrată ca să reţin regulile, fiind cu atât mai puţin în stare să mă gândesc la o strategie.

– Zilele astea nu eşti deloc în formă, mi-a spus într-o după-amiază, când selectam amândoi alimentele aduse săptămânal.

Elevii umani păreau să nu observe niciodată că o mulţime dintre colegii lor de clasă nu-şi făceau apariţia în asemenea ocazii; erau prea încântaţi să înşface ceea ce comandaseră — cutii cu paste, pachete cu prăjituri. Vie şi-a pus în punga de pânză două sticle cu oranjadă.

– Şi nu pot să nu observ că, tocmai acum, şi Balthazar e un tip nefericit.

– Da. Cred că da.

Simţindu-mă stânjenită, mi-am coborât privirea spre lista lui Raquel. Mă oferisem să aduc şi comanda ei odată cu a mea.

– Baity a venit la ultimul nostru festival de film clasic — Seven şi Suspecţi de serviciu. Tema era Kevin Spacey: Before the Fall. O sesiune dublă extraordinară, nu crezi? Dar el s-a holbat tot timpul la un colţ al încăperii.

– Vie, ştiu că eşti bine intenţionat, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

A ridicat din umeri şi a ales câteva conserve cu supă.

– Mă întrebam doar dacă are vreo legătură cu Lucas.

– Poate. Într-un fel. E complicat.

– Cred că Lucas e genul de tip pe care fetele nu-l uită uşor. Impetuos, contemplativ, cât se poate de rebel şi tot restul. Mie unuia nu-mi iese când mă străduiesc s-o fac pe băiatul rău, a zis Vie. Stilul meu e mai blând. Însă Lucas…

– Lucas nu face niciun efort. E el însuşi.

Mi-a răspuns în şoaptă:

– Ştiu asta. Şi mai ştiu că între voi doi nu s-a terminat. E greu pentru Balthazar, dar trebuie să spun lucrurilor pe nume.

Am sperat că avea dreptate şi speranţa mi-a ridicat moralul.

– Eşti un peţitor jalnic, Vie.

– Nu atât de jalnic ca tine. Hai să fim serioşi, eu şi Raquel?

– Asta a fost acum mai bine de un an!

După ce ne-am oprit din râs, ne-am întors la „cumpărăturile" noastre să le punem la păstrare. Nu eram veselă când m-am întors în cameră cu pungile, dar mă simţeam mai bine, cum nu mă mai simţisem de mult timp.

Raquel se dovedea a fi în mijlocul unuia dintre cele mai mari şi mai discordante dintre proiectele ei de artă. Colajul acoperea aproape jumătate din podeaua dormitorului nostru, unde mirosea puternic a lipici proaspăt şi a vopsea.

– Ce reprezintă? am întrebat, ocolind în vârful picioarelor ziarele umede şi pensulele.

– L-am numit Odă anarhiei. Vezi că toate culorile sunt într-o coliziune continuă?

– Da, nu poţi să nu remarci asta.

Elogiul meu lipsit de însufleţire nu şi-a lăsat amprenta asupra entuziasmului ei. Avea dâre de vopsea pe antebraţe şi una, portocalie, îi ajunsese chiar şi-n păr, dar a continuat să se uite în jos, la colajul aflat în lucru, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce ronţăia un fursec.

– Ai loc să mergi prin jurul său, nu-i aşa?

– Da, dar cred că-n noaptea asta ar fi mai bine să dorm la ai mei.

– Îţi vor permite?

– Nu tot timpul, dar cred că nimeni n-o să zică nimic pentru o singură noapte.

Părinţii mei s-au dovedit a fi foarte entuziasmaţi să mă vadă. Cândva fuseseră mai scrupuloşi în privinţa timpului pe care-mi permiteau să-l petrec cu ei, fiind îngrijoraţi că refuzam să fac cunoştinţă cu alţi vampiri din Academia Evernight. Acum erau siguri că mă maturizam pe calea pe care şi-o doreau — şi uşa lor îmi era deschisă ori de câte ori aveam chef.

Înainte mi se păruse că era firesc să se poarte astfel, dar acum nu mi se mai părea.

– Tată? am spus, în vreme de schimbam cearşafurile patului meu din camera din turn. Voi aţi ştiut dintotdeauna că-n cele din urmă voi fi vampir? Adică un vampir deplin.

– Sigur că da. Se uita la ceea ce făcea, adică o îndoitură perfectă a colţului cearşafului, ca la paturile de spital. Odată ce-o să te maturizezi şi-o să iei o viaţă — şi vom avea grijă să rezolvăm asta într-un mod decent —, o să desăvârşeşti schimbarea.

– Eu nu sunt chiar atât de sigură.

– Scumpo, o să fie OK. Şi-a pus o mână pe umărul meu, şi nici măcar nasul lui coroiat, spart în mai multe rânduri, n-a reuşit să-i ascundă blândeţea expresiei. Ştiu că-ţi faci griji pentru asta, dar o să găsim pe cineva deja pe moarte, care nici măcar n-o să mai fie conştient — şi o să-i faci o favoare. Ultimul lucru pe care-l va face va fi să-ţi dăruiască nemurirea. Nu crezi că şi-ar dori să facă asta pentru tine?

– Nu ştiu, pentru că n-o să fie o persoană cunoscută, nu-i aşa?

Cum de mi se păruse vreodată că o asemenea idee era reconfortantă? Mi-am dat pentru prima oară seama cât de arogantă eram, şi cât de crud era să presupun că aveam dreptul să iau o viaţă, chiar şi una ajunsă la sfârşit, pentru propriul meu folos.

– Dar nu mă refer la asta. Voi tot spuneţi mereu că o să ucid. Că o să ucid. Ce se-ntâmplă dacă n-o fac?

– O s-o faci.

– Dar ce se-ntâmplă dacă n-o fac?

Nu mai cerusem niciodată cu insistenţă un asemenea răspuns; nu mai simţisem niciodată nevoia să-l cer. Acum, toate întrebările fără răspuns mă împovărau, împingându-mă în jos în acelaşi timp, apăsându-mă din ce în ce mai tare.

– Vreau pur şi simplu să aflu care e alternativa. Nu există nimeni care să ştie? Poate doamna Bethany?

– Doamna Bethany o să-ţi spună exact ce-ţi spun eu acum, că nu poţi lua decât o singură hotărâre. Nu vreau să te mai aud vorbind astfel. Şi nu-i spune nimic mamei tale — ai supăra-o. Tata a respirat adânc, evident încercând să se calmeze. În plus, Bianca, cât mai poate dura? Anul trecut erai destul de însetată de sânge omenesc.

De luni de zile, tata nu mai spusese niciodată nimic atât de limpede legat de Lucas. Mi s-au împurpurat obrajii.

– Nu sunt naiv. Îmi dau seama că tu şi Balthazar trebuie să fi băut până acum unul din sângele altuia.

A spus-o, cumva, foarte repede; poate se simţea tot atât de stânjenit ca mine.

– Eşti probabil foarte aproape de momentul când vei fi pregătită să ucizi şi să bei cu adevărat. Judecând după apetitul tău din zilele de duminică, îmi dau seama că eşti din ce în ce mai flămândă. Dacă eşti neliniştită din cauza asta, nu te condamn. Numai nu-ţi lăsa anxietatea să te conducă la astfel de discuţii lipsite de sens. M-am făcut înţeles?

Nu puteam să vorbesc, aşa că m-am mulţumit să dau din cap.

La puţin timp după aceea, am stins lumina şi am încercat să mă conving să intru în pat. Dar nu eram doar derutată după discuţia cu tata. Eram şi moartă de foame.

Puterea sugestiei lucrează, m-am gândit. Tata amintise de apetitul meu şi acum eram flămândă cum nu mai fusesem de mult — deşi la cină băusem o jumătate de litru de sânge.

Ei bine, măcar nu trebuia să scot pe furiş un termos de sub pat. În frigiderul familiei mele era tot sângele de care aveam nevoie.

Am străbătut coridorul în vârful picioarelor, am trecut de dormitorul părinţilor mei şi am intrat în bucătărie. Călcam tiptil, cu tălpile goale, pe dalele podelei. În loc să aprind lumina, m-am bazat pe vederea mea nocturnă şi pe fâşia luminoasă care s-a lărgit când am deschis uşa frigiderului. Pe raftul cel mai de jos se afla mâncare adevărată pentru mine, dar toate celelalte erau împovărate de sticle, borcane şi pungi cu sânge. Am luat cu grijă în mână o pungă; de obicei nu beam din ele, fiindcă erau greu de procurat — delicatese de care părinţii mei aveau mai multă nevoie decât mine. Conţineau sânge omenesc.

Poate că tata avea dreptate. Poate că pofta mea devenise aşa de acută fiindcă nu mai băusem

sânge omenesc de prea multă vreme. Poate că de asta aveam nevoie atunci. Dacă avea să ţipe la mine fiindcă-i băusem rezerva, puteam sublinia că, într-un fel, îmi sugerase el însuşi asta.

Am golit punga într-o cană mare, pe care-am pus-o apoi în cuptorul cu microunde. Deşi clinchetul temporizatorului a fost destul de puternic ca să mă facă să tresar, părinţii mei nu s-au trezit; m-am grăbit să mă-ntorc în camera mea.

Cana încinsă îmi crea o senzaţie de usturime a degetelor, dar aroma bogată a sângelui îmi alunga disconfortul, şi îngrijorările, şi aproape orice altceva. Am dus repede cana la gură şi am băut.

Da. Asta era — de asta aveam nevoie, până în măduva oaselor. Căldura s-a învârtejit în centrul fiinţei mele, cuprin-zându-mă dinspre interior. Sângele omenesc reuşea ceea ce nu izbutea niciodată cel de animal — mă făcea să mă simt înveselită şi înviorată, coerentă, puternică. Am strâns cana cu amândouă mâinile, bând sângele cu lăcomie şi cu atâta repeziciune, încât abia mai puteam să respir. Mă simţeam ca şi cum aş fi înotat în căldura lui. Prin comparaţie, restul lumii părea rece…

O clipă.

Am lăsat cana în jos şi m-am lins pe buze în timp ce evaluam situaţia. Aerul din camera mea se răcise brusc. Oare deschisese vântul vreo fereastră? Nu, erau încă închise şi acoperite cu promoroacă. Dar oare promoroaca aceea le acoperea şi cu câteva minute mai devreme? Chiar înainte de a pleca după sânge, mă uitasem la contururile garguiului de dincolo de geam, acum invizibil din pricina unei perdele de un alb ceţos.

Când am respirat, răsuflarea mi s-a înălţat în aer ca un abur. Am început să tremur. O strălucire albăstruie a pâlpâit afară, apoi am auzit o bătaie în fereastră. Ca şi cum ar fi fost lovită cu unghiile. Frica m-a prins în gheare, şi n-am fost în stare să mă-ntorc cu spatele şi să fug.

M-am apropiat de geam şi am început să-l frec cu palma goală. Frigul îmi înţepa pielea, dar promoroaca se topea, lâ sând trombe de ceaţă, prin care puteam să văd. O fată cam de vârsta mea, cu păr scurt, de un negru palid, şi cu ochi înfundaţi în orbite, se uita la mine. Părea perfect normală, numai că era aproape transparentă. Şi plutea în afara ferestrei mele din turn.

Stafia se întorsese.

Capitolul 16

Stafia înota în umbre de un albastru-verzui palid, cu pielea şi părul transparente ca apa. Deşi puteam să văd prin ea, era tot atât de reală ca oricine altcineva pe care-l întâlnisem vreodată. Ochii ei îi sfredeleau pe ai mei, nu cu furie sau cu ură, ci cu o emoţie pe care nu o puteam înţelege.

Buzele i s-au mişcat, şi i-am văzut pe ele şi pe obraji sclipiri mărunte — mi-am dat seama că erau aşchii de gheaţă. Dar nu se auzea niciun sunet.

M-am apropiat de geam tremurând. În ciuda spaimei, voiam să înţeleg totuşi ce se petrecea. Stafia a zvâcnit, şi am expirat scurt, precipitat. Respiraţia mea caldă a făcut pe geam un cerc de ceaţă.

În cercul acela au apărut litere subţiri, tremurătoare: Vrem ceea ce e corect.

– Corect?

Asta n-avea niciun sens pentru mine, dar ce anume din tot ce se petrecea avea sens? Măcar puteam în sfârşit să aflu ce incerca să-mi spună. Mi-am dat seama că nu-mi era frică — ei bine, cel puţin nu eram atât de speriată pe cât eram de curioasă.

– Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns. Ochii ei întunecaţi erau acum aproape ironici. Cercul ceţos a dispărut încet, luând cuvintele cu sine.

După o lungă clipă, în care mi-am simţit inima bătând să-mi spargă pieptul, am înţeles ce aştepta ea. M-am aplecat din nou către geam, tremurând, şi am expirat încă o dată.

În pata de ceaţă au apărut alte cuvinte: Nu le aparţii lor.

– Ce?

N-aveam idee ce-ar fi putut însemna asta. Mai mult decât orice altceva, îmi doream să-i întorc spatele şi să fug la părinţii mei. În schimb, am expirat din nou către geam, ca să-mi poată vorbi.

Nu eşti ca ei.
– Nu, nu sunt.
Era singurul lucru pe care-l ştiam cu adevărat despre mine, singurul pe care-l ştiusem vreodată. Stafia era singura care recunoscuse până atunci acest adevăr.
– Cum sunt?
O altă expiraţie. De data asta, stafia a zâmbit, şi zâmbetul nu era liniştitor.
Eşti ca mine.
Pe urmă am auzit un icnet cumplit şi m-am întors — mama stătea în cadrul uşii. Avea faţa mai albă decât promoroaca.
– Bianca! Vino aici! Pleacă de lângă creatura aia!
– Cred…
Am simţit că mă înec cu propriile mele cuvinte; aveam gâtul prea uscat ca să pot vorbi. Am înghiţit în sec, cu greutate.
– Cred că e OK.
– Adrian!
Mama îl striga pe tata, îndepărtându-se în fugă. Paşii ei răsunau pe coridor.
Stafia s-a micşorat, retrăgându-se.
– Aşteaptă… nu pleca!
Mi-am apăsat mâinile pe geam chiar în clipa când îngheţa, ştergând ultimele cuvinte pe care le scrisese. M-am grăbit să-l şterg, încercând să văd clar, să-mi dau seama dacă ea mai era acolo. Dar toată căldura din mâinile mele se scursese, aşa că gheaţa nu s-a mai topit atât de repede. Când am putut să văd din nou, stafia dispăruse.
Mama şi tata au dat buzna în cameră, cu pijamalele mototolite şi cu ochii larg căscaţi.
– Unde e? a mârâit tata.
– A plecat. Cred că e OK.
Mama s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.
– OK? OK? Creatura aia a venit aici ca să-ţi facă rău, Bianca. Ochii ei aveau o privire sălbatică. Până acum câteva luni, nici măcar nu ştiai că stafiile înseamnă ceva mai mult decât nişte poveşti pentru copii. Acum eşti expertă?
Tata m-a strâns de umeri.
– A plecat, a spus.
Niciodată nu i-am apreciat firea echilibrată mai mult decât atunci.
– S-a terminat, Celia.
– Nu s-a terminat. Glasul mamei era înăbuşit, mi-am dat seama că plângea. Ştii că nu s-a terminat. Vor să ne-o ia pe Bianca.
Mi-am întins spre ea mâna tremurătoare.
– Mamă, asta e… Nu e… Vorbeşti fară sens. Ce vrei să spui?
Atunci m-am gândit la literele sculptate la bal în gheaţă: Ne aparţine.
– Scumpo…
Şi-a întins o mână către mine, dar ochii i s-au îndreptat brusc spre tata. Nu puteam să văd faţa lui, aşa că nu ştiam ce se petrecea între ei în clipa aceea. Am ştiut doar că mama a oftat şi m-a luat în braţe.
– Îmi pare rău. Stafia m-a speriat. Atâta tot.
Dar nu era totul, şi fiecare persoană din încăpere o ştia. Ar fi trebuit să insist acolo şi atunci, dar mama părea atât de zguduită!
– Sunt OK, am spus. Toată lumea e OK. N-a fost chiar atât de rău ca înainte.
– Poate pleacă, a spus mama. Poate renunţă.
– Poate. Tata nu vorbea ca şi cum ar fi fost convins, ci ca şi cum i-ar fi plăcut să fie. Bianca, stafia ţi-a spus ceva?
Am deschis gura să răspund sincer, dar m-am pomenit zicând:
– Nu. N-a avut timp. Totul s-a petrecut atât de repede!
– Te rog, fă să se termine, a şoptit mama.

Dacă n-ar fi fost vampir, nu m-aş fi îndoit că se ruga. Am îmbrăţişat-o strâns, iar tata ne-a cuprins pe amândouă cu braţele. Neînţelegerile noastre păreau să nu conteze tot atât de mult ca îmbrăţişarea.

La început m-am gândit că ar fi trebuit să păstrez secretul vizitei stranii a stafiei, dar eram prea zdruncinată ca să trec prin asta de una singură.

– Ai văzut stafia în afara camerei tale, a repetat Raquel, în vreme ce ne îngrămădeam una lângă alta într-un colţ al holului mare. Elevii îşi reluaseră treptat obiceiul de a învăţa şi de a-şi petrece timpul acolo, deşi niciodată de unii singuri. Eşti sigură că era o fată?

– Era tot atât de reală ca tine. Şi a vorbit… ei, a scris cuvinte pe promoroacă pentru mine.

– Ce-a spus?

O minţisem pe Raquel încă din ziua în care o cunoscusem; trebuia să continui s-o mint la nesfârşit. Dar nu-mi fusese niciodată atât de uşor.

– Doar… Fii prudentă!

– Fii prudentă? E o stafie! De ce altceva ar trebui să ne mai fie frică? Raquel se juca, nervoasă, cu brăţara de piele roşiatică de la încheietura mâinii ei. Nu-mi place cum sună.

– O să fie OK. Trebuie s-o credem.

Ştiam că n-o convinsesem, şi nici măcar eu însămi nu eram tocmai convinsă.

A spus că suntem la fel, m-am gândit. Ce-ar fi putut să-nsemne asta? Eu nu eram nicicum stafie. În primul rând, eram vie, iar în al doilea rând, când aveam să mor, urma să mă transform în vampir. Aşa că, despre ce vorbise?

Balthazar a intrat în holul mare. Când m-a văzut, mi-a adresat un mic zâmbet plin de speranţe.

– Cineva vrea să se-mpace, după cum s-ar părea, a comentat Raquel.

Aproape uitasem că eu şi Balthazar pretindeam că suntem un cuplu certat, în loc să pretindem că suntem un cuplu în relaţii foarte bune.

– Trebuie să vorbesc cu el.

– Da, fa-o. Raquel şi-a adunat lucrurile. Intru online să văd dacă sunt site-uri web noi despre ceva gen alungarea stafiilor.

– Site-uri web noi?

– Crezi că nu m-am mai uitat până acum? Dar deocamdată s-au dovedit inutile. Numai trăsniţi care inventează tot soiul de chestii. Adevărul e mai nebunesc decât tot ce sunt ei în stare să-şi imagineze.

– Cred, am spus, cu voce slabă.

Balthazar mă aştepta lângă intrarea în holul mare. Am observat că avea sacii noştri de gimnastică agăţaţi de braţ.

– I-ai adus din vestiar? am întrebat.

– M-am gândit că am putea să facem câteva exerciţii de scrimă.

Am urcat la etaj, ne-am schimbat şi am intrat în sala de antrenamente.

Clasa noastră progresa lent, sau cel puţin aşa mi se părea mie; începuserăm abia de curând să folosim săbii în loc de bastoane, iar „luptele” noastre erau un soi de „încrucişare a săbiilor de două ori înainte de a opri profesoara totul, ca să ne explice că făceam numai greşeli”. Puteam totuşi spune că muşchii braţului meu deveniseră mai puternici — mă dureau oricum mai puţin — şi că echilibrul mi se îmbunătăţise. Când eu şi Balthazar ne-am înfruntat unul pe altul, singuri în sala de scrimă, îmbrăcaţi în alb şi cu feţele ascunse de măştile de oţel, mi-am dat seama că savuram ocazia de a mă pune la încercare. Nu aveam nicio şansă împotriva lui, dar de data asta puteam să-mi simt corectitudinea gesturilor şi muşchii trupului executând mişcarea, de parcă ar fi ştiut tot timpul cum s-o facă şi m-ar fi aşteptat pe mine să-i ajung din urmă.

Pentru un lung răstimp, în încăpere nu s-a auzit niciun alt sunet în afară de respiraţia mea gâfâită, de paşii noştri pe mochetă şi de clinchetul metalului lovit de metal. După ce Balthazar m-a dezarmat pentru a treia oară, am făcut totuşi o pauză — în parte fiindcă eu eram obosită, dar mai ales fiindcă-mi dădeam seama că el era pregătit să stăm de vorbă.

Mi-am şters transpiraţia de pe faţă cu un prosop.

– S-ar părea că te descurci mai bine, am spus. Nu la scrimă — sau poate că şi aici —, dar

vorbesc la modul general.
– Charity m-ar putea urî în clipa asta.
Cuvintele lui Balthazar erau bine cântărite, de parcă le-ar fi repetat foarte des pentru sine însuşi. S-a aşezat pe una dintre banchetele înşirate pe lângă pereţi şi şi-a scos masca.
– De aceea, pentru mine e cu atât mai important s-o găsesc din nou. S-ar putea să am nevoie de foarte mult timp ca s-o conving să m-asculte, dar cred că pot s-o fac.
– Eşti sigur?
– Da.
– Te-ai gândit ce-nseamnă asta dacă ne-nşelăm?
Voiam să fiu cu desăvârşire sigură, deşi amintirea chipului ei dulce şi nevinovat m-a făcut să mă simt absurdă pentru că sugeram aşa ceva:
– Dacă tribul lui Charity ucide oameni… şi dacă ea îşi petrece timpul cu ei…
– Sunt sigur că ea e în siguranţă. Ştiu că, de fapt, şi tu eşti sigură. Însă Crucea neagră nu poate fi sigură decât dac-o ucide, pe ea şi pe tribul ei, a spus Balthazar. În ochii lor, moartea ei contează tot atât de mult ca oricare alta. Poate Lucas nu crede că e aşa, dar ştiu că tu crezi.
Nu-mi dădeam seama ce mă şoca mai mult — absoluta încredere a lui Balthazar în sora lui sau incertitudinea mea în privinţa propriilor mele convingeri? M-am aşezat lângă el, remarcând numai pe jumătate că imaginea mea din oglinda de pe peretele opus era bine conturată şi clară, pe când a lui era ceţoasă. Probabil că nu mâncase de o zi sau două.
– Balthazar, n-ai văzut-o de mai bine de treizeci şi cinci de ani. E interesată de o bandă de vampiri cu totul nouă, aparent periculoasă. Cum poţi fi atât de sigur că nu s-a schimbat?
Ochii lui erau trişti.
– Noi nu ne schimbăm, Bianca. Asta e tragedia noastră. Face parte din ceea ce înseamnă să fii mort.
Inima îmi bătea liniştitor de repede şi de puternic în piept. Eu sunt vie, m-am gândit. Nu sunt ca toţi ceilalţi. Sunt încă vie.

Capitolul 17

Othello n-ar trebui s-o ucidă, chiar dacă e convins că îl înşală.
Nu-mi venea să cred că trebuia să-mi argumentez acest punct de vedere. Oare toţi vampirii priveau omorul cu atâta nonşalanţă?
– Nu greşeşte pentru că ea e nevinovată. Greşeşte fiindcă e convins că are dreptul să-şi ucidă soţia.
– Nu sunt sigură că aşa a gândit Shakespeare. Courtney şi-a aruncat părul blond pe spate, cu un gest blând. Pe vremea aia, femeile n-aveau niciun fel de drepturi. Nu-i aşa?
Atipic pentru ea, doamna Bethany nu lua partea nimănui, în ziua aceea, nu măsura încăperea cu pasul. Ne privea în schimb de la catedră, distantă dar amuzată.
– Statutul femeii s-a schimbat în decursul secolelor, domnişoară Briganti, dar uciderea propriei soţii a fost rareori tratată cu nepăsare. A bătut cu degetul pe pagina cărţii. Voi două păreţi să aveţi impresia că uciderea Desdemonei e un act calculat, săvârşit la rece. Sper că, înainte de următoarea noastră oră, veţi trece amândouă în revistă acele părţi ale piesei care se referă la firea iute a lui Othello. Veţi studia şi modul în care e expusă problema rasială. Sunteţi liberi!
Ne-am uitat cu toţii în jur, asigurându-ne că auziserăm bine. Doamna Bethany ne lăsa să plecăm mai devreme? Sigur, de sunetul clopoţelului nu ne mai despărţeau decât cinci minute, dar pentru ea valorau cât cinci ore. Toată lumea a început să-şi adune încet cărţile, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca doamna Bethany să se răzgândească, ceea ce nu s-a întâmplat.
Mi-am închis caietul de notiţe şi mi l-am îndesat în rucsac, la fel de nerăbdătoare ca toţi ceilalţi să plec — până când doamna Bethany a spus:
– Domnişoară Olivier, te rog să mai rămâi o clipă.
A închis uşa în urma ultimului elev.

– Părinţii tăi m-au informat că în acest weekend vei face o nouă excursie în afara şcolii, împreună cu domnul More.
– E adevărat.
– Am permis aceste ieşiri cu speranţa că domnul More te ajută să te adaptezi cât mai bine la lumea noastră.
S-a apropiat de banca mea, cu mâinile încleştate în faţă. Rizurile groase ale unghiilor ei păreau mai întunecate decât de obicei.
– Dată fiind recenta ta purtare în privinţa stafiei — pe care mi-au raportat-o părinţii tăi — mă îndoiesc că aceste călătorii au efectul dorit.
Mama şi tata îi povestiseră doamnei Bethany despre ultima mea întâlnire cu stafia? Şi se părea că-i povestiseră şi că vorbisem cu ea — ceea ce însemna că ştiau că-i minţisem; şi mie nu-mi spuseseră nimic, ci doar doamnei Bethany. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, dar oricum era dureros să-ţi fie înşelată încrederea. Mi-am înălţat bărbia.
– Nu văd de ce a deveni vampir înseamnă automat a încerca să distrug ceea ce nu înţeleg.
Şi-a lăsat capul pe-o parte, studiindu-mă cu ochii ei strălucitori, ca de pasăre.
– A deveni vampir înseamnă a accepta că trebuie să respecţi anumite reguli. Suntem mai puternici decât oamenii, dar avem vulnerabilităţi. Avem duşmani. Regulile care te apără de aceşti duşmani se numără printre cele mai importante pe care le vei învăţa vreodată.
– De unde ştiţi că stafia e duşmanul meu?
– De unde ştii că nu e?
Nu-mi venea să cred că aveam să sfârşesc mărturisindu-i asta doamnei Bethany, dar nu era mai puţin adevărat că ştia deja destule — şi era, probabil, singura care deţinea răspunsuri.
– A încercat să comunice cu mine. A spus că suntem la fel — eu şi ea.
– Ce ciudat!
– Ce-a vrut să spună? Ştiţi?
– Când am spus că e ciudat, domnişoară Olivier, m-am gândit la stranietatea faptului că o fată ca tine nu-şi dă seama că mulţi duşmani îşi încep atacurile cu gesturi amabile. Ce altă metodă e mai bună ca să momeşti un inocent şi să-l faci să lase garda jos? După experienţele tale cu Lucas Ross, aş fi crezut că ştii mai bine.
M-am uitat în jos, la banca mea, încercând să-mi ascund jena, dar amuzamentul din vocea ei mi-a spus că nu reuşisem.
– Aş fi crezut, de asemenea, că familiarizarea ta cu domnul More o să te-ajute să-l laşi pe domnul Ross în urmă cu mai multă fermitate.
– Lucas nu e o parte a vieţii mele. Cuvintele sunau atât de mult a decizie finală! Balthazar e într-adevăr foarte bun cu mine.
– Cât de puţin apreciezi ceea ce ai! Doamna Bethany s-a îndepărtat, cu tocurile păcănindu-i pe podea. Poţi să pleci.
– Eu şi Balthazar… putem totuşi să mergem în weekend, nu?
Privirea ei m-a fixat, pătrunzătoare.
– Nu văd niciun motiv pentru care să-mi schimb decizia, a spus. Deocamdată.
Am înţeles că, de-atunci înainte, oricare dintre excursiile mele în afara Evernight-ului putea fi ultima.
Amherst-ul părea neobişnuit de tăcut. Examenele de la jumătatea semestrului, am presupus, sau doar frigul, care-i ţinea pe studenţi în camerele lor…
Când venisem pentru prima oară în piaţa oraşului, străzile erau pline de puştani petrecăreţi, muzica şi luminile părând un ecou al exultării pe care o simţeam ştiind că Lucas se afla în apropiere. Acum străzile erau liniştite şi întunecoase, şi incertitudinea îmi umbrea buna dispoziţie.
– Charity a… venit pur şi simplu la tine aici? Balthazar mergea alături de mine, cu paltonul lung unduindu-i-se uşor în vânt. Te-a ales dintr-o mulţime imensă?
– Ştia că sunt vampir, fireşte.
– În cazul tău nu e chiar atât de uşor să-ţi dai seama; nu încă.
M-am uitat la el. În contralumina felinarelor, expresia feţei sale era greu de citit.

– Asta înseamnă că devin… ei bine, din ce în ce mai vampir?
– Ar putea însemna că devine Charity mai receptivă. Că simţurile ei sunt mai ascuţite. După o pauză, a adăugat: Se-ntâmplă uneori, când bem mai mult sânge omenesc.
– Crezi că ea ar fi putut… că este…
– E posibil să bei fară să ucizi. O ştii la fel de bine ca oricine.
Nu voia să-mi întâlnească ochii. Apoi s-a oprit şi s-a răsucit pe călcâie. Când l-am imitat, mi-am dat seama că ne urmărise cineva.
– Lucas?
Am făcut doi paşi către el. Stătea acolo, cu mâinile în buzunare, purtând o haină veche din pânză groasă, dar prea subţire pentru o asemenea vreme. Ochii lui păreau deopotrivă distanţi şi, cumva, trişti — se uita la mine ca în primele noastre zile de la Evernight, înainte de a fi dispus să rişte să fim împreună. Uitasem că la început se împotrivise atracţiei dintre noi.
– De când ne urmăreşti?
– De destul de mult timp ca să-i reamintesc lui Balthazar, aici de faţă, ce pot face.
Lucas a zâmbit, dar zâmbetul nu i-a luminat ochii.
Balthazar n-a zâmbit deloc.
– În cazul ăsta, ar trebui să ne despărţim. Dacă ne vede Charity din nou împreună, n-o să mai am nicio şansă să discut cu ea.
Lucas ar fi vrut să protesteze, îmi dădeam seama. M-am grăbit să spun:
– Ne despărţim. Balthazar se poate îndrepta spre cartierele unde ai văzut-o pe ea, eu o să rămân în piaţă, iar tu poţi să verifici cele mai importante ieşiri din oraş.
– În seara asta sunt pe cont propriu, hm? Lucas a ridicat din umeri. Sigur. De ce nu? Pare să fie un plan.
S-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt. Nici măcar nu ne atinseserăm.
– E supărat, a spus Balthazar, cu voce scăzută. Poate-ar trebui să te duci după el.
Voiam s-o fac. Ceva din interiorul meu mă împingea către Lucas, dar m-am stăpânit.
– Avem un plan. O să-l respectăm. Dacă în două ore nu dăm de nicio urmă a tribului ei, poate ne urcăm în maşină şi mergem într-un alt oraş, din apropiere.
Balthazar şi-a ridicat gulerul paltonului.
– Mulţumesc. Apreciez asta.
În câteva secunde, a dispărut şi el.
Prin urmare, am rămas singură. Nu mă aşteptam cu adevărat să fiu din nou o companie dorită de Charity, nu şi când atât fratele, cât şi duşmanul ei erau disponibili. Aşa că, în timp ce mă plimbam în sus şi-n jos pe stradă, tremurând de frig şi aruncând din când în când priviri galeşe către o cafenea din apropiere, am avut timp să evaluez tot ce se petrecea.
Lucas era supărat pe mine. Nu era posibil să fie din cau za lui Balthazar, nu? N-avea de ce să fie gelos. Chiar în clipa când mi-a trecut asta prin minte, mi-am amintit cât de aproape mergeam unul de altul când ne strigase el. Mi s-au împur purat obrajii şi am alungat amintirea. Nu, nu putea fi asta, am decis. În ultima vreme, Lucas fusese mai nervos decât de obicei. Aşa că, cine ştie ce-l supărase? Putea fi orice. Şi mă cam săturasem să-şi tot verse nervii pe mine.
Tocmai când începeam să mă înfurii cu adevărat, atenţia mi-a fost atrasă de o străfulgerare aurie din capătul străzii. Păi lung, de un blond întunecat… mersul oarecum familiar…
Charity?
Dar nu era ea. Era Courtney.
Courtney mergea pe trotuarul din capătul opus la pieţei, îndreptându-se către zona rezidenţială liniştită pe care o văzusem când fusesem în oraş ultima dată. Hainele pe care le purta păreau, pentru ea, foarte ciudate: jeanşi vechi, un pulover negru lăbărţat şi un trenci gri. Îmi aducea aminte de stilul prostesc în care mă îmbrăcam eu înainte de începerea şcolii, când cu tentativa mea neprofesionistă de spargere.
Pe urmă mi-am dat seama că ea facea acelaşi lucru pe care-l făcusem eu: se furişa. Fusese atât de răutăcioasă în privinţa presupusei rătăciri a lui Balthazar! Ne urmărise până acolo în noaptea aceea? Bănuia adevărul? Nu ne puteam permite să fim prinşi, mai ales când Lucas se afla atât de aproape.

Dacă-l vedea Courtney, se termina totul.

Când a ieşit din piaţă, m-am grăbit să pornesc în urmărirea ei. Nu s-a uitat în urmă nici măcar o singură dată, aşa că nu m-am obosit să m-ascund. Evident că nu mă văzuse, dar era oare cu putinţă să-l urmărească pe Balthazar? Aceea era zona pe care plecase el s-o cerceteze. L-am căutat din priviri când treceam pe lângă casele vechi de lemn, cu fiecare curte plină cu diverse obiecte, ca tot atâtea indicii despre viaţa stăpânilor lor — bicicleta unui copil sprijinită de un perete lateral, un leagăn pe verandă sau un mic bazin ornamental alb pe un piedestal, în care se îmbăiau păsările. Courtney nu lăsa impresia că le-ar da vreo atenţie sau că s-ar uita după Balthazar ori după altcineva. Părea să ştie foarte bine unde se ducea.

Şi-a încetinit paşii în apropierea unei case de un albastru deschis, cu toate ferestrele luminate. Muzica şi glasurile celor din interior se auzeau chiar şi de la o jumătate de cvartal distanţă şi, când am ajuns mai aproape, am văzut că înăuntru erau o mulţime de oameni, cu farfurii cu mâncare sau cu sticle de bere în mâini. Câteva baloane pluteau spre tavan.

Courtney s-a ghemuit în tufele din apropierea unei ferestre mari. Nu eram destul de aproape ca să-mi dau seama exact ce făcea sau la ce se uita.

Îşi pândeşte prada? Fusese un timp când crezusem că nici măcar cineva atât de josnic ca ea n-ar fi ucis vreodată o fiinţă omenească. Dar, în privinţa vampirilor, nu mai eram atât de sigură cum fusesem cândva. Groaza mi-a făcut pielea ca de găină.

M-am furişat mai aproape. I-am auzit pe cei din casă în cepând să cânte Mulţi ani trăiască pentru cineva pe nume N i cole. Courtney nu s-a clintit; a rămas complet nemişcată, cu o tentă aurie aşternută de lumina ferestrei pe faţa ei întoarsă în sus. Mă oprisem la numai trei metri în spatele ei.

La început n-am dat nicio atenţie camerei mici de lângă mine — se golise când începuse toată lumea să cânte. Însă din interiorul casei mi-a atras pe urmă privirea un zâmbet familiar. Zâmbetul lui Courtney.

Mi-am lipit faţa de geam şi am observat că fotografia ei stă tea, alături de altele, pe o pianină. O înfăţişă într-o uniformă de majoretă, maro cu alb, cu părul strâns într-o parte, într-o coadă de cal buclată, machiată în stilul anilor 1980 — cânţi ea era încă în viaţă.

Asta e familia ei. E casa ei.

Cântecul s-a terminat şi toată lumea a ovaţionat şi a aplaudat. M-am uitat din nou la Courtney, care îşi apropiase palmele ca şi cum ar fi aplaudat la rândul ei, dar fără să facă niciun zgomot. Ochii îi străluceau umezi în lumina reflectată.

Lumea a-nceput să se-ntoarcă în camera de lângă mine, aşa că m-am ghemuit sub pervaz. Am întrezărit o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul blond strâns într-un coc greu şi cu un zâmbet prietenos; a fost un şoc când am realizat că era, în esenţă, o versiune mai vârstnică a lui Courtney. Probabil sora ei.

– Tu!

Am tresărit. Courtney se întorsese într-o parte — probabil ca să urmărească petrecerea — şi mă descoperise.

– Ce cauţi aici? Ticăloasă mică! O grimasă de furie îi schimonosea faţa, în ciuda faptului că obrajii continuau să-i strălucească de lacrimi. Ce te face să crezi că ai dreptul să mă urmăreşti?

– Nu te… N-am vrut să…

Dar o urmărisem şi voisem să…, şi n-aveam cum să-i explic fără să-i dezvălui prea multe.

– Cum de-ai ajuns în oraş? Ar fi trebuit să obţii aprobarea doamnei Bethany ca să pleci din campus!

– Există un camion care transportă lenjerie, în care poţi să te strecori şi pe care l-ai fi observat dacă n-ai fi fost complet idioată.

M-a înşfăcat de cot şi m-a îndepărtat de casă. Mi-am dat seama că nu voia să fim văzute. Oamenii dinăuntru nu ştiau decât că ea murise cu un sfert de secol în urmă, atât şi nimic mai mult. Dacă ar fi văzut-o, ridicată din morţi, vampir… nici măcar nu-mi puteam imagina cum ar fi reacţionat. Aşa cum probabil nu-şi putea imagina nici ea.

– Îmi pare rău, am spus, mai calmă. Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi urmărit.

– Ce să ştii? Ce anume îţi închipui că ştii?

Mi-a zâmbit, deşi zâmbetul era groaznic de fals şi o făcea să arate mai tristă decât o făcuseră lacrimile.

– Eu nu ştiu decât că-n seara asta ar fi trebuit să fii cu Balthazar, şi că nu eşti.

Rahat! Ar fi trebuit să-mi dau seama că radarul ei în căutare de bârfe nu ieşea niciodată din uz pentru prea mult timp.

– Ce s-a-ntâmplat, Bianca? Probleme în paradis? Şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a aruncat părul pe spate, din nou regina şcolii, în totalitate la comandă. V-aţi certat? încă o ceartă, asta e?

– Dacă nu e treaba mea ce cauţi aici, atunci nu e nici treaba ta ce caut eu. Aşa că lasă-mă-n pace, şi-o să-ţi fac acelaşi serviciu.

Cu toate că, evident, voia să insiste asupra presupusului eşec al presupusei mele relaţii, după toate aparenţele Courtney îşi dorea încă şi mai mult să n-o dau în vileag.

– Dacă sufli vreo vorbă despre asta — una singură, oricui — o să aflu!

– Secretul tău e în siguranţă.

– N-am niciun secret!

încă se mai auzeau râsetele de la petrecere. Am fixat-o cu o privire dură şi i-a căzut faţa. S-a întors să plece — şi apoi a încremenit. Am încremenit şi eu, când am auzit vocile. Nu, nu, nu, nu acum!

– Nu ştim dacă Bianca are probleme, a spus Lucas.

Balthazar era alături de el; mergeau cu paşi mari.

– Nu e în piaţă, unde-am stabilit să ne-ntâlnim. Pentru tine asta nu-nseamnă că are o problemă?

– Bianca are stilul ei de a nu fi acolo unde e de aşteptat să fie. Dacă ai fi cunoscut-o mai bine, ţi-ai fi dat seama, a zis Lucas.

Pe urmă s-a oprit brusc. Ştiam că ne văzuse pe Courtney şi pe mine, ceea ce însemna că şi ea îl văzuse. Pe Lucas. Vânătorul din Crucea neagră.

– Dumnezeule, a murmurat ea. Ai fost… Lucas Ross… ăsta e…

– Courtney, ascultă-mă!

Balthazar s-a apropiat grăbit de noi, cu mâinile întinse. Niciodată nu-i mai dăduse atât de multă atenţie lui Courtney, dar ea s-a chircit, retrăgându-se de parcă i-ar fi fost scârbă.

– Pot să explic.

– Poţi să explici de ce-ţi petreci timpul cu un vânător din Crucea neagră? Trebuie o explicaţie al naibii de bună.

Lucas şi-a încleştat fălcile.

– În seara asta nu vânez.

– Oh, nemaipomenit, e-o mare uşurare. În seara asta n-ai ieşit ca să mă vânezi pe mine sau pe prietenii mei. La naiba, să fim cei mai buni amici din lume până mâine, când te răzgândeşti. Courtney şi-a strâns mai tare trenciul în jurul trupului. Ştiu ce-i în capul tău, Lucas. Eşti un criminal psihopat turbat, aşa că asta e motivaţia ta. Ştiu şi ce e în capul tău, Bianca. Eşti încă îndrăgostită de fostul tău prieten psihopat. E patetic, însă, sincer, se apropie foarte mult de ceea ce mă aşteptam de la o ratată ca tine. Dar tu, Balthazar? Ce faci? Ce se petrece în mintea ta?

– Îţi pot explica dacă o să m-asculţi.

Balthazar părea descurajat — ba chiar speriat. Până atunci nu-l mai văzusem niciodată speriat, nici măcar la Balul Toamnei. Ştia, aşa cum ştiam şi eu, că, aproape fară niciun dubiu, Courtney avea să-i spună totul doamnei Bethany.

Ea nu l-a ascultat. S-a îndepărtat cu paşi mari, fară niciun alt cuvânt.

Lucas a gesticulat în urma ei.

– Ce… o lăsaţi pur şi simplu să plece?

– Ce-ai vrea să facem? am protestat. S-o înjunghiem?

Courtney, care după cum se părea nu-şi dăduse seama că eram sarcastică, a rupt-o la fugă. Balthazar s-a repezit după ea, iar eu şi Lucas l-am urmat. Ştiam că eu şi Balthazar voiam s-o prindem ca s-o liniştim şi să-i explicăm, dar Lucas… în privinţa lui nu eram sigură.

Şi detestam asta.

– Courtney, stai! am strigat.

Ea n-a făcut altceva decât s-alerge mai repede. Însă Balthazar era totuşi mai rapid, şi a reuşit s-o prindă de umăr şi s-o răsucească spre el. Courtney a ţipat strident, dar el a pledat, pe un ton rugător:

– Nu-ţi facem niciun rău.

– Nu-mi faceţi rău? Şi tipul din Crucea neagră ce-are de spus despre asta?

Lucas a oftat din greu.

– Eşti în siguranţă.

Ea şi-a lăsat capul pe-o parte, ca şi cum i s-ar fi vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegea.

– Indiferent ce-ar însemna aranjamentul ăsta bizar, e o nebunie.

– Uneori sunt de acord cu tine» a spus Balthazar. Esenţa e că nu reprezintă niciun pericol, nici pentru tine, nici pentru vreun alt vampir, şi am aprecia dacă i-ai păstra secretul.

Sărmanul Balthazar — încerca să negocieze calm şi rezonabil cu un taur dezlănţuit.

– Dacă eşti înhăitat cu Crucea neagră, nu pot păstra secretul ăsta.

S-a îndepărtat de noi mergând cu spatele. A dat peste o mini-furgonetă parcată şi a ocolit-o ţinându-şi palmele pe metalul ei, ca un orb care-şi caută drumul.

– E periculos. Ar trebui să ştii că nu se face, Balthazar. Pe tine-o să dea vina doamna Bethany.

Pe urmă, Courtney a ţipat şi şi'a ^us mâinile la piept vârful unui ţăruş i se vedea printre degete.

Am icnit, pierzându-mi răsuflarea. Preţ de o clipă cumplită, am crezut că Lucas îşi aruncase ţăruşul către ea, dar nu o făcuse — lovitura venise din spate. Courtney a înaintat doi paşi, clătinându-se, apoi a căzut cu faţa în jos pe pavaj, cu ţăruşul ieşindu-i dintre umeri. În spatele ei stătea Charity.

Balthazar s-a holbat la sora lui» nu îngrozit, ci uluit. Ea purta jeanşi decoloraţi, aproape cenuşii, iar prin mulţimea de găuri ale acestora i se vedeau colanţii negri pe care-i îmbrăcase pe dedesubt. Avea un pulover murdar, tocit la gât.

– Fata ţi-ar fi făcut rău, a spus, înghiontind trupul inert al lui Courtney cu vârful pantofului ei argintiu. Nu-i puteam permite, nu-i aşa?

– Charity. N-ar fi trebuit… dar ai vrut s-ajuţi, şi pentru asta… îţi mulţumesc.

Balthazar i-a întins mâna, dar ea a sărit înapoi, făcând câţiva paşi.

– Însă punea întrebări bune. Ochii negri ai lui Charity s-au întors brusc spre Lucas. De ce-ţi petreci atât de mult timp cu Crucea neagră? Mai ales când mă vânează pe mine?

Balthazar s-a răsucit către Lucas.

– Ai spus că n-o mai vânaţi! Ai promis!

– N-o vânăm! Cel puţin din câte ştiu eu! a protestat prompt Lucas.

Am început să mă întreb dacă acel „din câte ştiu eu” nu era cumva doar un subterfugiu şi dacă Lucas nu prefera pur şi simplu să nu ştie nimic de lucrurile care-l incomodau. Fiecare fărâmă de spaimă şi de nemulţumire pe care o simţisem în ultimele câteva minute se învârtejea în mine, căutând cu disperare un loc către care să se îndrepte, şi acum toate prindeau să se-ndrepte către el.

– Încearcă să mă ucidă, a zis Charity. Fratele meu îl aju tă. Tu cum te-ai simţi, în locul meu?

Balthazar a clătinat din cap.

– Lucas mi-a promis că nu te mai vânează dacă o să te găsesc.

– Deci nu vrei decât să fii un bun frate mai mare? Să mă târăşti din nou către Evernight, zbătându-mă şi ţipând?

– Charity, te rog. Vocea lui Balthazar nu mai era decât un scrâşnet. Au trecut treizeci şi cinci de ani de când n-am mai fost împreună.

– Poate de când n-am mai locuit împreună. Dar te-am mai văzut prin preajmă cu mult timp înainte de asta, cu mult timp înainte de Albion. Am fost atentă. Charity s-a cuprins cu braţele. Vreau armele vânătorului.

Lucas şi-a încordat fălcile.

– Oh, la naiba, nu!

– Lucas, am şoptit eu. Haide! Ea n-are încredere în tine.

– Nici eu n-am încredere în ea!

– O să ne-aruncăm cu toţii armele, a spus Balthazar, încercând să fie rezonabil.

– Voi sunteţi vampiri, a ripostat Lucas. Sunteţi propriile voastre arme.

Charity şi-a întins mâinile.

– Atunci păstrează-ţi toate armele, în afară de una. Dă-mi una singură. Poate cuţitul ăla mare pe care l-ai ţinut deasupra mea la spital. Atunci m-aş simţi în siguranţă.

– Eu nu m-aş simţi, a răspuns Lucas.

– O să fim OK, l-am asigurat eu.

Charity părea atât de tânără şi de înfrigurată; tremura stând acolo, cu mâinile ei mici întinse şi implorând.

– Lucas, te rog, am insistat.

El mi-a aruncat cea mai urâtă privire pe care-o văzusem vreodată, dar şi-a dus mâna la haină şi a scos cuţitul lat. In loc să i-l întindă lui Charity, l-a lăsat să cadă, cu lama zăngănind pe pavaj. El şi Charity s-au uitat unul în ochii altuia în vreme ce ea îngenunchea să-l recupereze, iar el îşi ducea o mână la curea, unde ştiam că îşi ţinea ţăruşul.

Poate ar fi trebuit să ne ocupăm de Courtney înainte de orice altceva, dar ştiam cu toţii că un ţăruş înfipt în inimă nu ucide cu adevărat un vampir — cel puţin nu pentru totdeauna. Scoate-l, şi vampirul reînvie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă gândeam deja că în final aveam să-i scoatem ţăruşul lui Courtney, pentru a ne confrunta cu furia ei mult mai mare din clipa când avea să-şi recapete cunoştinţa.

– E bine? a întrebat Lucas.

– Da. Charity i-a adresat un zâmbet foarte straniu. Este. Cel puţin în noaptea asta, vânătorule, eşti în siguranţă dinspre partea mea.

Dintr-un anumit motiv, Lucas i-a luat vorbele drept semn că el era cel mai indicat să facă apel la raţiunea ei.

– Trebuie să-ţi asculţi fratele. Eu nu conduc Crucea neagră, nu pe termen lung. Dacă vrei să fii în siguranţă, la adăpost de vânători, e mai bine să joci după regulile lui.

– Am învăţat după ce reguli trebuie să joc, a zis ea. Cât despre siguranţă, voi sunteţi cei care trebuie să fiţi îngrijoraţi.

– Ce-ai făcut, Charity? Balthazar a prins-o de braţe — nu ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, ci ca şi cum ar fi vrut s-o zgâlţâie. Răspunde-mi!

– Mi-am făcut prieteni noi. Ei mi-au arătat calea. Ar trebui să vii cu noi, Balthazar. Ai fi cu mult mai fericit privind către viitor, în loc să rămâi blocat în trecut.

– Despre ce vorbeşti? am întrebat eu.

Charity s-a smucit, eliberându-se din mâinile fratelui ei.

– Vreau să spun că nu există cu adevărat decât un singur mod de a fi vampir, şi nu presupune să tânjeşti după lucruri pe care nu le ai sau să-ţi pierzi timpul alături de oameni pe care i-ai cunoscut când erai viu ori călcându-ţi în fiecare dimineaţă uniforma de la Academia Evernight. Presupune să vrei ceea ce ai. Să iei ceea ce poţi lua. Să accepţi ceea ce ai devenit.

– Să ucizi, a zis Lucas. Vrei să spui că nu poţi fi cu adevărat vampir decât ucigând.

Charity i-a zâmbit, îngenunchind lângă trupul inert al lui Courtney.

– Tu ştii totul despre omoruri, nu-i aşa?

Lucas a clătinat din cap.

– Ceea ce fac eu nu e acelaşi lucru.

– Serios? Ia să vedem la ce sunt bune armele tale.

Charity a învârtit cuţitul lui lat, apoi l-a coborât trecându-l cu o forţă incredibilă peste gâtul lui Courtney şi decapitând-o.

Decapitarea ucidea un vampir pentru totdeauna.

Trupul lui Courtney a devenit rigid. Pielea i s-a făcut instantaneu cenuşie şi uscată, încreţindu-i-se în jurul oaselor pe măsură ce carnea i se usca. Capul desprins i s-a clătinat de pe o parte pe alta. Acea parte a feţei pe care i-o puteam vedea nu mai era o faţă, ci doar ceva pământiu, subţire ca hârtia, întins peste un craniu. Când îşi încetau existenţa, trupurile vampirilor putrezeau până în stadiul în care ar fi ajuns dacă şi-ar fi început descompunerea în momentul primei morţi. Cei mai bătrâni se transformau în praf. Courtney nu murise decât de douăzeci şi cinci de ani, aşa că din ea a mai rămas destul de mult. Prea mult.

Am icnit. Balthazar a întors capul. Charity i-a zâmbit lui Lucas.

– Te-am scăpat de-o grijă, vânătorule. Iar secretul tău e acum în siguranţă, Balthazar. Să nu mai spui niciodată că nu te iubesc.

Ne-a întors spatele şi a fugit, dispărând aproape instantaneu în tufişurile de la marginea pădurii. Balthazar a luat-o şovăielnic pe urmele ei, dar după doi paşi s-a oprit.

Charity a ucis-o pe Courtney. Charity a ucis. Am privit-o ucigând. O crezusem atât de neajutorată, atât de speriată, atât de slabă — era posibil să mă fi înşelat cu desăvârşire? Mi-am adus aminte de neîncrederea pe care i-o inspira lui Lucas, de insistenţele mele de a o proteja, şi ruşinea m-a potopit cu aceeaşi putere ca spaima. În ce măsură se petrecuse totul din vina mea?

Pentru câteva clipe, niciunul dintre noi n-a fost în stare să vorbească. În cele din urmă, am întrebat:

– Ce facem acum?

– Poftim?

Balthazar continua să se holbeze în direcţia în care dispăruse Charity.

– Vorbeşte despre cadavru. Lucas s-a strâmbat când s-a uitat mai îndeaproape. Vecinii vor ieşi dimineaţă, îl vor găsi şi se vor îngrozi. Se vor face analize. Faptul că rămăşiţele îi aparţin cuiva mort acum douăzeci şi cinci de ani o să stârnească şi mai multe întrebări.

Puteau identifica ADN-ul lui Courtney? Amprentele ei dentare? Am simţit un val de groază în stare pură gândindu-mă cum avea să afle familia aceea cumsecade, din capătul cvartalului, că fusese găsit trupul lui Courtney, putrezit şi aruncat tocmai pe strada lor, în timpul sărbătoririi unei zile de naştere. Era aproape cel mai cumplit lucru pe care mi-l puteam imagina.

– Trebuie s-o luăm de-aici, am spus. Ar trebui s-o îngropăm undeva.

– E greu să sapi în pământul îngheţat, a obiectat Lucas. Mai bine s-o ardem.

N-a spus-o cu răutate — doar pentru că asta era realitatea. Dar focul nu-l îngrozea ca pe un vampir şi n-avea de unde să ştie cât de înfiorător suna pentru mine propunerea de a arde pe cineva, în loc de a-l îngropa aşa cum se cuvine.

Poate a fost dezgustul pe care mi-l stârnea ideea incinerării. Sau propriile mele sentimente confuze după ce o văzusem pe Courtney murind — n-o găsisem niciodată pe placul meu, dar nici nu dorisem vreodată să fie ucisă. Sau tensiunea în care stătusem văzând povestea noastră de faţadă aproape spulberată, pentru a fi apoi salvată în cel mai cumplit mod cu putinţă. Sau faptul că-l vedeam pe Balthazar atât de pierdut. Sau furia stârnită de propria mea încredere prostească în bunătatea lui Charity. Sau lunile de despărţire care-şi cereau în cele din urmă tributul.

Indiferent despre ce era vorba în clipa aceea, a mişcat ceva în mine.

– S-o ardem! S-o ardem! M-am repezit la Lucas atât de furioasă, încât tremuram. Nici măcar nu te gândești la ea ca la o persoană, nu-i aşa? Pentru că vampirii nu sunt oameni! Nu şi pentru tine!

– Stai, stai… nu asta am spus. Lucas şi-a ridicat mâinile. E doar o incinerare, Bianca.

– Nu e doar o incinerare, nu pentru tine. Eşti de părere că vampirii nu sunt ca toţi ceilalţi oameni, aşa că ţi se pare perfect să-i tratezi după bunul tău plac. Ai fi ucis-o tu însuţi pe Courtney. L-ai fi ucis pe Balthazar. Dacă nu ne-am fi întâlnit la Evernight, m-ai fi putut ucide chiar şi pe mine într-o bună zi. N-ai fi stat pe gânduri, nu-i aşa?

Lucas nu putea suporta să ţipe cineva astfel la el. Am văzut cum îşi pierdea autocontrolul, firea lui temperamentală ţâşnind la suprafaţă.

– Ei bine, tu crezi că vampirii nu fac rău nimănui, deşi fiecare dintre voi poartă în el dorinţa de a bea sânge şi de a ucide! Chiar şi după povestea cu Erich! Chiar şi după cea de acum! Ce naiba vrea să-nsemne asta, Bianca? Am încercat să te fac să vezi adevărul, dar tu nu vezi nimic din ceea ce nu vrei să vezi.

Lângă noi, Balthazar a spus, cu voce scăzută:

– Mă duc să iau maşina, s-o aduc aici.

L-am ignorat amândoi.

– Eşti încă în Crucea neagră, am spus eu, tremurând de furie. Încă, la mai mult de un an de când ai aflat că şi eu sunt vampir. Vorbeşti despre plecare, dar atâta tot, nu-i aşa? Numai vorbe! Şi eu sunt singura care trebuie să se schimbe? Sunt cea care trebuie să renunţe la tot?

– La ce-ai renunţat tu, Bianca? N-ai plecat de laevernight. N-ai încetat să plănuieşti să devii vampir. Eşti fiica ideală a părinţilor tăi şi prietena ideală a lui Balthazar şi mă ţii deoparte, pentru că e convenabil pentru tine.
– Convenabil? Crezi că-n toate astea există ceva convenabil?
– La începutul serii păreai foarte mulţumită de situaţie. Se gândea cum mă văzuse mergând alături de Balthazar.
Ceva atât de banal ca o plimbare se transformase în muniţie folosită împotriva mea. Lacrimile au început să-mi inunde ochii.
– Ar fi trebuit să ştiu. N-ai încetat niciodată să urăşti vampirii. Aşa că, inevitabil, într-o bună zi… într-o bună zi o s-ajungi să mă urăşti şi pe mine.
Lucas m-a privit de parcă i-aş fi tras un pumn în stomac.
– Bianca… Doamne, te rog, ştii că nu te urăsc.
– Poate că nu mă urăşti acum, dar mă vei urî. Aveam în gât un nod atât de mare, încât fiecare vorbă mă durea. Nu ştiu de ce mi-am închipuit vreodată c-o să meargă.
– Bianca…
– Pleacă! Pleacă şi-atât!
– Nu te las singură aici.
– Balthazar se-ntoarce cu maşina, poate sosi în orice clipă.
Privirea lui Lucas a devenit aspră.
– Presupun că Balthazar îţi poartă într-adevăr foarte bine de grijă. Nu mai ai nevoie de ajutorul meu.
– Nu.
Vocea mi s-a frânt când am rostit cuvântul, dar el m-a crezut oricum.
– Perfect.
S-a pierdut furios în întuneric. A plecat în direcţia opusă celei în care o luase Charity, ca să ştiu că nu se ducea la vânătoare, dar a dispărut în beznă tot atât de repede cum dispăruse ea. Eram singură.
Tocmai ne-am despărţit? Tocmai l-am gonit pe Lucas?
Credeam că da, dar nu eram sigură. Şi, cumva, faptul că nu ştiam adevărul absolut înrăutăţea lucrurile. Dar nu stabiliserăm unde şi cum să ne revedem — ceea ce însemna că s-ar fi putut să nu-l mai pot regăsi. Dacă nu venea după mine, n-aveam să ne mai vedem niciodată. M-am rezemat de minifurgonetă şi am început să plâng. Pe urmă m-am gândit că era incredibil de meschin din partea mea să plâng pentru o dragoste pierdută când Courtney zăcea, moartă, la picioarele mele, dar asta n-a făcut altceva decât să-mi înteţească suspinele.
Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când a oprit Balthazar maşina alături de mine, deşi în realitate n-aveau cum să fi trecut mai mult de zece minute. M-a văzut plângând şi a spus:
– Presupun că nu s-a terminat bine.
Am clătinat din cap.
– E OK. Urcă în maşină, Bianca. O să mă ocup eu de Courtney.
A înfaşurat trupul ei într-o pătură veche, pe care o avusese probabil în portbagaj, unde a pus apoi cadavrul; eu nu m-am uitat. Am stat pe locul pasagerului şi am plâns cu sughiţuri. Când a terminat de curăţat locul şi a încuiat portbagajul, plânsul mi se domolise. Lacrimile mi se mai rostogoleau pe obraji, dar mă simţeam amorţită pe dinăuntru.
Când s-a urcat în maşină, am şoptit:
– Ce facem acum?
– O să scot maşina în câmp şi-o să ardem cadavrul. Mi-a aruncat o privire nesigură. Lucas a avut dreptate în privinţa pământului îngheţat.
– Oh! OK.
Balthazar a pornit maşina. M-am uitat în urmă, către casa în care familia lui Courtney continua să sărbătorească aniversarea. Le-am văzut siluetele pe fereastră. Dansau.

Capitolul 18

Slavă Domului că vedem în sfârşit semne de primăvară, a spus Raquel, deschizând fereastra noastră ca să lase să intre vântul. Dacă m-aş mai fi trezit ca să văd ţurţuri încă o dimineaţă, jur că aş fi înjunghiat pe cineva cu unul dintre ei.

– Te rog, ai putea să nu mai vorbeşti despre oameni înjunghiaţi?

Eram ghemuită în pat, în aceeaşi pijama pe care o purtasem toată săptămâna, răsfoind un număr vechi din revista Wired, luat din colecţia lui Raquel. Nu era o lectură prea grozavă — ea decupase aproape toate pozele pentru proiectele de artă — dar, pe de altă parte, nu mă concentram cu adevărat.

Raquel a împins revista în jos, ca să ne putem privi.

– Ţi-aduci aminte cum a fost la începutul anului? m-a întrebat, cu voce mai joasă decât înainte. Când mă ascundeam eu în camera asta, iar tu ai fost cea care m-a smuls de-aici? Ei bine, ia situaţia de atunci şi întoarce-o pe dos.

– Eu nu trebuie să fiu smulsă de nicăieri.

– Bianca, trezeşte-te la realitate! în ultima lună ai fost ca un fel de zombi.

Vampir, nu zombi, m-am gândit. Asta m-a făcut să zâmbesc — foarte uşor.

– Am pur şi simplu nevoie de puţin timp ca… să-mi pun ordine în gânduri. OK?

– De două zile, mi s-ar părea normal. Sau chiar de două săptămâni. Dar asta? Durează de aproape o lună. Până şi gândurile tale ar trebui să fie în ordine de-acum. Raquel s-a ridicat şi mi-a smuls pătura de pe pat. Scoală-te! Fă un duş! Duhneşti!

– N-am sărit decât o singură zi, am bodogănit.

– Nu-mi pasă în cât timp a ajuns duhoarea aici. Ştiu doar că e în camera mea şi că trebuie să dispară.

De fapt, nu credeam că miroseam urât; Raquel era disperată, nu ştia cum să mă pună în mişcare. Aşa că m-am mişcat, mi-am făcut supusă duşul şi, când m-am întors, am găsit-o făcându-mi patul — deşi abia dacă obişnuia să şi-l facă pe al ei. Ascunsese revistele.

– Am pregătit o salată de ton, a spus, pe când întindea unul dintre cearşafuri, cu un pocnet. Prânzim pe pajişte, la un picnic. Poate-i chemăm pe Balthazar, Vic şi Ranulf. Ce părere ai?

– Vrei să mergem la picnic?

Ea a ridicat din umeri.

– Te porţi într-adevăr ca şi când n-ai fi tu, am spus.

– Ca şi tine, a subliniat. Până când readucem lucrurile la normal, sunt obligată să fiu eu cea plină de viaţă. Într-un fel, detest asta. Aşa că, ce-ar fi să-ţi revii imediat şi chiar să mergem la picnic?

– OK.

Trebuia să mănânc la un moment dat. Deşi sângele devenea o parte tot mai importantă din meniul meu, încă mai aveam nevoie de mâncare.

– Atunci, ai de gând să-mi spui vreodată ce te roade?

– Probabil că nu.

Cum i-aş fi putut destăinui că eram întoarsă pe dos fiindcă-l pierdusem pe Lucas? Din câte ştia ea, asta se întâmplase cu un an în urmă, nu doar de o lună.

– Raquel, nu e din cauză că n-aş avea încredere în tine. Numai că… nu vreau să spun nimic cu voce tare. Adică nu vreau să m-aud rostind cuvintele.

– E OK, a zis ea. Să ieşim, şi-atât.

Ne-am luat toţi cinci prânzul la picnic (Balthazar şi Ranulf mestecând cu mare greutate), pe pajişte. Una dintre păturile cu model în degrade ale lui Vie ne-a servit drept faţă de masă şi am flecărit mai ales pe tema examenelor de la mijlocul trimestrului şi despre bârfele din şcoală. Balthazar stătea aproape de mine, cu braţele uneori atingându-ni-se, şi prezenţa lui mă liniştea.

Conversaţia a alunecat o singură dată pe un teritoriu periculos. Scuturând punga ca să-şi pună mai multe chipsuri de cartofi în farfurie, Vic a întrebat:

– Hei, n-a mai auzit nimeni nimic despre Courtney?

– Au spus că s-a-ntors acasă, s-a grăbit Balthazar să răspundă. Adopta povestea care acoperea

oficial toate dispariţiile elevilor vampiri de la Evernight — şi care era adevărată de obicei, dar nu şi de data asta. În fiecare an se retrag câţiva elevi. Pur şi simplu, se mai întâmplă.

– E de-a dreptul bizar, a comentat Raquel. Anul trecut Erich, anul ăsta Courtney. Adică, înţeleg de ce şi-ar dori cineva s-o şteargă din Liceul Infernal, mai ales după toată povestea cu stafia, dar administraţia şcolii pur şi simplu nu pare să se sinchisească prea mult. Şi cum se face că pleacă tocmai cei mai populari elevi? Noi, ceilalţi, reuşim să rezistăm până la capăt.

– Courtney nu era fericită, a spus Ranulf. Se simţea singură. Eu mi-am dat seama.

Deşi până atunci nu mă gândisem niciodată la asta, am realizat că Ranulf avea dreptate. Ştiam că nu puteam lăsa pe nimeni să mă vadă emoţionându-mă din pricina lui Courtney, aşa că mi-am pus capul pe umărul lui Balthazar. El m-a bătut pe spate.

Însă Raquel părea sceptică.

– Nu văd de ce s-ar simţi o fată superbă şi atât de populară mai singură decât noi, ceilalţi.

– Toată lumea e singură, a spus Ranulf, dar zâmbind. Trebuie să ne-aducem aminte că viaţa trebuie trăită din plin, zi după zi. Nu-ţi poţi face griji pentru trecut şi pentru viitor. Fericirea stă în acum.

Raquel a râs.

– Vie ţi-a spălat total creierul.

Odată ce am ajuns să mă gândesc la asta, Ranulf mi s-a părut într-adevăr mult mai relaxat şi, da, purta pantofi Chuck. In loc să arate ca un martir creştin plecat la plimbare din ilustraţia unui text medieval, acum era îmbrăcat ca un puştan obişnuit şi se purta ca atare. Încă mai vorbea ciudat, dar nu într-o asemenea măsură încât s-atragă atenţia oricui. Şi, cel mai important, pentru prima oară, părea să fie fericit. Un an petrecut în aceeaşi cameră cu Vie făcuse pentru el mai mult decât ar fi putut face un întreg deceniu de instruire la Academia Evernight.

– Ar trebui s-asculţi ce zice omul, Baity, a spus Vie, dând un ghiont cu pantoful lui într-al lui Balthazar. Cârpe această diem.

– Încerc.

Balthazar se străduia să pară entuziasmat, dar nu se descurca prea bine. În ultima lună nu fusese mai fericit decât mine; şi, ca şi mine, fusese profund afectat de confruntarea cu Charity. Eu mă simţeam ca o idioată fiindcă avusesem încredere în ea, lăsându-mă înşelată de faptul că părea atât de inocentă şi de neajutorată — dar cu cât mai rău trebuia să fie pentru Balthazar? Nu numai că preferase tribul ei în defavoarea propriului ei frate, dar mai şi devenise la fel ca noii ei prieteni: violentă, barbară, crudă. Cu o singură lovitură de cuţit pusese capăt existenţei lui Courtney — ca să nu mai vorbesc de relaţia mea cu Lucas.

Poate că Raquel a văzut în ochii mei ceva melancolic, fiindcă s-a grăbit să spună:

– Cerul e cu adevărat senin. Ar trebui să ne uităm diseară la stele. E toată lumea de acord?

– Nu în seara asta, am zis. Am promis căl ajut pe Balthazar la un proiect şcolar.

– OK, a acceptat Raquel. Dar trebuie s-o facem în curând.

Mi-am adus aminte cât de tare o plictisea astronomia şi am vrut s-o îmbrăţişez fiindcă se străduia atât de mult.

„Proiectul şcolar" se referea de fapt la jocurile video — pură distracţie pentru mine, însă un subiect greu de digerat de la cursul de tehnologie modernă pentru Balthazar.

– Ar trebui să te descurci mai bine, am spus, în timp ce războinicul meu îl înjunghia pe ecran pe al lui, cu mare precizie, pentru a douăsprezecea oară. Ai luptat în câteva războaie, nu?

– Într-o grămadă. Balthazar s-a uitat încruntat în jos, către comenzi. Pentru mine e lipsit de sens să mă gândesc la o luptă ca la un joc.

– Atunci priveşte totul ca pe o lecţie de scrimă, i-am sugerat. Ştii, mişcări pe care le exersezi ca să le faci corect. Un rol pe carel joci.

– Asta chiar are sens.

A zâmbit şi s-a lăsat pe spătarul canapelei din sala de tehnologie modernă, iar eu m-am simţit foarte mândră de mine însămi. Pe urmă zâmbetul lui s-a schimbat, devenind cumva mai blând şi mai intens deopotrivă.

– Bianca, de ce continui să faci asta?

– Ce continui să fac?
– Să-ţi petreci timpul cu mine. Să-i minţi pe prietenii noştri. Ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei. Să pretinzi că suntem împreună.
– Păi, pentru că…
Mi-am dat seama că nu-mi pusesem niciodată întrebarea. Am fixat podeaua cu privirea, căutându-mi cuvintele.
– Încă o mai cauţi pe Charity. Înseamnă că ai nevoie de un pretext ca să ieşi din campus.
– N-am nevoie de pretexte pentru asta. Pot să ies şi să intru cât de des doresc. Pentru asta nu e nevoie de… indiferent cum se numeşte ceea ce facem.
– Presupun că ne putem opri dacă aşa vrei.
– Nu vreau în mod deosebit, a răspuns el.
Vorbea cu voce foarte joasă.
– Mă… mă duc să beau nişte sânge, OK?
M-am ridicat nesigură pe picioare şi m-am dus în colţul încăperii, unde se afla o chicinetă în stilul secolului douăzeci şi unu. Mai mulţi vampiri îşi depozitau acolo câte o mică provizie de sânge, pentru o gustare între ore, fiindcă era singura sală de clasă nefolosită de niciun elev uman; simţeam că-n clipa aceea mi-ar fi prins bine nişte sânge, mi-ar fi dat puterea de care aveam nevoie.
Nu puteam pretinde că nu ştiam despre ce vorbea Balthazar, sau că eram surprinsă. Eu şi Lucas… nu mai eram împreună şi părea imposibil să mai putem fi vreodată. Balthazar îmi lăsase timp să mă obişnuiesc cu pierderea, iar acum voia să ştie dacă lucrurile puteau sta altfel între noi.
îmi spusesem întotdeauna că el nu era decât un prieten. Ştiam că nul iubeam, că încă îl mai iubeam pe Lucas; nu credeam că aş mai fi putut nutri vreodată, pentru cineva, un sentiment de iubire atât de deplină.
Dar mai ştiam şi că ajunsesem să mă bazez pe Balthazar. Să am încredere în el. În momentul acela îmi era, probabil, cel mai apropiat prieten. Şi nu pretinsesem niciodată că nul consideram atrăgător. Ar fi fost imposibil.
Nu, pentru el nu simţisem niciodată ceva care să se apropie de pasiunea năvalnică pe care o trezea în mine Lucas, de fiecare dată. Dar, dacă i-aş fi dat lui Balthazar o şansă…
Mi-am adus aminte cum mă sărutase Lucas sub stele, la observator, şi dorul de el a devenit atât de intens încât m-a durut. Amintirea m-a copleşit în momentul când am întins mâna spre dulap, după un pahar, şi, distrasă cum eram, l-am scăpat. S-a spart cu un pocnet şi un ciob ascuţit mi s-a înfipt în mână.
– Ouuu, am scâncit, scoţându-mi ciobul din degetul însângerat.
Balthazar a ajuns lângă mine într-o clipă.
– Au! Dar n-arată prea urât…
S-a grăbit s-adune cioburile de pe jos şi le-a aruncat în coşul de gunoi.
– Nu, nu-mi trebuie decât un bandaj.
Pe urmă m-am gândit… o clipă.
Eram unul lângă altul, la o distanţă destul de mică pentru ca trupurile aproape să ni se atingă. În loc să deschid robinetul şi să-mi ţin degetul sub jetul de apă, mi-am ridicat şovăind mâna până ce aproape că am atins faţa lui Balthazar.
L-am luat prin surprindere; a părut să aibă nevoie de o secundă ca să-nţeleagă ce făceam. Pe urmă şi-a înfăşurat palma în jurul încheieturii mâinii mele şi a dus degetul meu la gură, gustându-mi sângele. Limba lui plimbându-se pe pielea mea m-a făcut să mă cutremur şi respiraţia mi s-a oprit în gât.
După numai o secundă, Balthazar şi-a îndepărtat mâna mea de buze. Tăietura nu mai era acum decât o linie roz.
– OK? a întrebat el.
– Da.
Mă simţeam incredibil de expusă. Sângele meu îi oferise lui Balthazar ocazia să arunce o privire fugară în mintea mea; probabil tocmai reuşise să-mi simtă o parte dintre emoţiile acelei clipe. N-am întrebat dacă erau mai puţin derutante decât mi se păreau mie.

– Ce-ai văzut?

Balthazar continua să-mi ţină mâna într-ale lui, înconjurându-mi încheietura cu degetele lui groase.

– Numai o oarecare curiozitate, atât şi nimic mai mult. N-am gustat destul de mult sânge ca să te cunosc cu adevărat.

Avea vocea bizar de aspră.

– Când o să faci, în cele din urmă, schimb de sânge cu cineva, o să-nţelegi care e diferenţa.

Mi-am adus aminte că, în noaptea Balului Toamnei, când îi linsesem degetul, nu reuşisem decât să-i întrevăd emoţiile. Mai era ceva în plus, atât de mult încât nu puteam ghici — adevăratele mistere ale existenţei ca vampir.

Asta înseamnă să fii vampir.

Avusesem momente în care mă întrebasem dacă în cele din urmă trebuia sau nu să devin vampir, şi chiar dacă asta era ceea ce-mi doream. Acum, când îl pierdusem pe Lucas, nici măcar nu voiam să mai iau în considerare astfel de gânduri. Mă săturasem să nu ştiu exact ce eram, cum să mă port, ce să cred. Dacă reuşeam să înţeleg ce însemna să fii vampir, poate că toate acele întrebări aveau să dispară.

Mi-am ridicat privirea spre Balthazar şi am şoptit:

– Bea din mine.

Nu s-a clintit, dar am simţit în el o schimbare — un soi de încordare ce umplea aerul dintre noi de electricitate.

– Adică să beau acum?

– In seara asta nu vine nimeni altcineva aici. Suntem singuri. Putem face tot ce vrem.

– Nu asta voiam să spun.

Dorinţa din ochii lui mă făcea să mă simt fără vlagă, cumva speriată, dar într-un sens bun, ca într-un montagne russe, în clipa de dinaintea căderii. El mi-a mângâiat obrazul cu două degete.

– Bianca, eşti sigură?

– Ţi-am spus deja. Da.

însă pe urmă curajul a părut să mă părăsească, fiindcă n-aveam idee cum urma să fie.

– Trebuie doar… tu o să…

Să-mi trag cămaşa în jos, pe umăr, şi să-l las pur şi simplu să mă muşte? O să mă muşte de mână? Nu ştiam şi mă simţeam ca o proastă.

– O să preferi să te întinzi. Uneori te ameţeşte. Balthazar m-a strâns de mână. Pe canapea?

– OK, am spus, aruncându-mi părul pe spate, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

Ceea ce era o prostie, pentru că însemna foarte mult, şi atât eu cât şi Balthazar o ştiam — dar se părea că nu eram în stare să mă abţin.

Picioarele mi-au devenit nesigure când ne-am îndreptat spre canapea mână în mână. Balthazar a scotocit printr-unul dintre dulapuri şi a scos două prosoape de culoare întunecată. Computerul intrase în stand-by, aşa că în încăpere era acum mai întuneric, dar n-am aprins nicio lumină. Era mai uşor, m-am gândit, dacă aveam nişte umbre între noi.

– S-ar putea să… nu vrei să-ţi strici bluza, a spus Balthazar, cu vocea aspră, încordată.

El îşi desfacea deja manşetele.

– Oh! Bine.

Din fericire, aveam un furou sub bluza de dantelă. M-am întors cu spatele, mi-am descheiat nasturii şi am pus cu grijă bluza pe un scaun din apropiere. Deşi furoul şi fusta erau o îmbrăcăminte mai puţin provocatoare decât orice purtasem vreodată la plajă, mă simţeam incredibil de dezbrăcată.

Când m-am întors, Balthazar îşi scosese cămaşa. Nu-i mai văzusem niciodată trupul şi numai uitându-mă la el — piept lat, umeri sculpturali, talia musculoasă — simţeam dorinţa să-l ating. În nervozitatea mea, aveam impresia că era de două ori mai mare decât mine, că m-ar fi putut acoperi cu totul.

Nu l-am atins. N-am făcut nimic. El a aşezat prosoapele pe canapea.

– Aici. Întinde-te pe spate.

Am făcut-o, stând cu gâtul astfel încât prosoapele să absoarbă orice strop de sânge, dar mi se

părea că mă mişcăm cu încetinitorul. Pe urmă Balthazar s-a întins lângă mine, cu trupul de-a lungul trupului meu. Inima îmi bătea atât de tare, încât am crezut că putea să explodeze.

Balthazar şi-a trecut o mână prin părul meu şi mi-a zâmbit cu tandreţe. Vocea i se apropia mai mult de cea obişnuită când m-a întrebat:

– Eşti neliniştită?

– Cam aşa ceva, am recunoscut.

– Nu trebuie să fii. O să am foarte multă grijă de tine, îţi promit.

– Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât devin mai neliniştită.

– Sst…

M-a sărutat pe frunte, apoi şi-a coborât buzele către curba gâtului meu. Prima atingere a gurii lui pe pielea mea m-a făcut să-mi încordez tot trupul. El mi-a mângâiat braţul şi mâna i-a rămas acolo. Mi-am dat seama că aştepta să mă relaxez, să mă obişnuiesc cu prezenţa lui atât de aproape.

N-aveam să mă obişnuiesc niciodată cu aşa ceva. Tavanul părea mai scund, după cum şi toate celelalte lucruri păreau să vină către mine. Ştiam că asta n-avea să mă transforme în vampir — s-ar fi întâmplat numai dacă beam sângele unui om până când îşi pierdea viaţa — dar, în acelaşi timp, ştiam şi că traversam un hotar.

Mi-am silit muşchii să se relaxeze. Balthazar a inspirat scurt şi m-a muşcat.

Oh, oh, doare, doare! Mi-am încleştat mâinile de umerii lui, pregătindu-mă să-l împing de pe mine — însă apoi nu m-a mai durut atât de tare şi am simţit ceva tras din adâncul meu, cu putere. Era valul sângelui meu, scurgându-se în el. Deşi corpul nu mi se mişca, aveam impresia că mă legănam, lăsându-mă în faţă şi pe spate, în faţă şi pe spate, încântată şi ameţită, şi dornică de mai mult.

Lumea părea să se surpe în jurul meu. Era ca şi cum aş fi leşinat, dar era minunat în loc să-mi fie frică. Alături de mine, trupul lui Balthazar era singurul lucru de care mă puteam agăţa, singurul lucru cunoscut.

Limba lui îmi lipăia pe gât, sângele aspirat vibra în mine — până când Balthazar s-a retras.

– Bea, a şoptit. Bianca, bea din mine.

M-am încleştat mai tare de el, mi-am îngropat faţa în umărul lui, am simţit în falcă durerea familiară, anunţând apariţia colţilor. Mirosea frumos, pielea lui era netedă şi, într-o fracţiune de secundă, am trecut de la nesiguranţă la certitudinea că aveam să-l muşc. Dinţii mi s-au afundat în el.

Sângele mi-a năvălit în gură, arzător de fierbinte, şi am fost instantaneu inundată de tot ceea ce simţea el, de tot ce vedea. Avea gustul dorului, al singurătăţii, al dorinţei nesfârşite de alinare. În mine, tot ce înţelegea singurătatea s-a îndreptat către el, modelându-ne împreună. Imaginile care îmi licăreau în minte erau ale mele — nu, nu eram eu, ci altcineva, care-mi semăna atât de bine, încât puteam fi confundate — ea avea părul negru şi o rochie lungă, cu fusta largă, şi alerga printre copaci râzând, la vreme de toamnă, învârtejind frunzele în cădere.

El o iubea şi voia ca eu să fiu ea. Eu voiam să fiu ea. Voiam să fiu oricine, în afară de mine însămi.

Şi i-am gustat dorinţa — brutală, o necesitate fizică intensă. Prin minte mi-au trecut străfulgerări de imagini voalate şi de senzaţii, dorinţa a face dragoste pe care o avea el şi care mie îmi lipsea sau îmi lipsise până atunci. Trupul meu i-a răspuns, şi el m-a muşcat mai tare când a simţit că reacţionam excitându-mă. Asta m-a făcut să îl doresc mai mult, şi l-a făcut pe el să mă dorească mai mult, senzaţia dublându-se iarăşi şi iarăşi, până când am simţit că nu mai puteam suporta nici măcar o secundă…

Balthazar s-a desprins de gâtul meu, îndepărtându-se destul de mult ca să nul mai muşc nici eu. M-a sărutat, nu numai o dată, ci de o jumătate de duzină de ori, sărutări frenetice, purtând gustul dulce al sângelui. Am răspuns sărutărilor lui, respirând lacomă ori de câte ori ni se despărţeau buzele.

– Bianca, spune da, a gâfâit el, printre sărutări. Spune da, te rog, spune da.

Voiam să spun da, eram gata să spun.

Dar, când am ridicat ochii spre el, am expirat tremurând — şi mi-am dat seama că-mi puteam vedea răsuflarea. Frigul din aer ne-a izbit pe amândoi în acelaşi timp, şi Balthazar a făcut ochii mari

când a înţeles ce înţelesesem şi eu.

Promoroaca a-nceput să înainteze grăbită în lungul ferestrelor şi al tavanului, iar strălucirea albastru-verzuie a inundat încăperea, atât de intensă încât abia reuşeam să mai văd. Nu auzeam decât trosnetele gheţii. Dar nimic din toate astea nu se compara cu ceea ce simţeam.

Mă urăşte, spusese Raquel. Mă urăşte. Vrea să mă facă să sufăr. Până în clipa aceea, nu înţelesesem ce voise să spună.

Stafia era furioasă şi venise după mine.

Capitolul 19

Bianca, haide!

Balthazar m-a tras de pe canapea, cu mâna încleştată în jurul antebraţului meu. M-am împleticit în urma lui, dar m-am uitat peste umăr, la transformarea uimitoare. Încăperea era deja de un alb solid, acoperită de promoroacă şi de gheaţă, şi frigul era mai puternic decât fusese vreodată până atunci, chiar şi decât la Balul Toamnei. Alunecam pe gheaţă, fiecare pas era nesigur, şi Balthazar s-a izbit puternic de un perete, mânjindul cu sânge din locul unde îl muşcasem. A tresărit de durere, dar a trebuit să meargă mai departe — cu fiecare secundă, totul devenea din ce în ce mai straniu. Mai periculos.

Am ajuns la uşă şi Balthazar a încercat s-o deschidă, dar nu s-a clintit. Era încuiată şi gheaţa blocase încuietoarea. A tras de ea cu putere, a înjurat, apoi a izbit-o cu umărul. Lemnul a crăpat adânc şi, lovind împreună cu picioarele în ea, am reuşit s-o găurim. Aşchiile mi s-au înfipt în mâini şi în picioare când ne străduiam s-o despicăm, şi, chiar în acest timp, frigul din încăpere se înteţea. În aerul din jurul nostru se formau cristale de gheaţă, îngroşândul atât de tare, încât era greu de respirat.

Şi continuam să o simt — furia aceea profundă, implacabilă, învârtejindu-se în jurul nostru, tot atât de reală ca frigul.

Balthazar a reuşit în sfârşit să distrugă uşa, aruncându-se prin ea. Pe pieptul lui gol se formaseră solzi de gheaţă.

– Chemaţi-o pe doamna Bethany! a strigat pe coridor, întorcându-se să mă tragă afară, după el. Să ne ajute cineva!

Am ieşit pe jumătate prin uşă — şi am îngheţat.

Am îngheţat în adevăratul sens al cuvântului. Am încercat să-mi smulg piciorul prins în gheaţa de pe podea, care s-a îngroşat însă chiar în aceeaşi clipă, acoperindu-mi pantoful. M-am aplecat, încercând să-l eliberez, dar mi-a fost dintr-odată greu să mă mai mişc.

– Să ne ajute cineva! a urlat Balthazar.

Mă trăgea de braţul liber cu atâta forţă, încât mă durea umărul, dar nu mă clinteam. Nici măcar nu m-am înclinat spre spate când m-a tras. Eram complet nemişcată — cu desăvârşire captivă. În interior mă simţeam ca şi cum aş fi ţipat, dar nu reuşeam să scot niciun sunet.

În sala de tehnologie modernă, gravitaţia părea să nu mai aibă efect. Părul îmi plutea în jur, de parcă aş fi fost în apă, iar cărţile şi băncile din interior se deplasau uşor, în derivă, purtate de curenţi invizibili. Totul avea aceeaşi nuanţă strălucitoare de albastru marin. Îmi dădeam seama că era ger, dar devenisem tot atât de rece ca aerul din jur, aşa că frigul nu mă mai ustura. Strigătele lui Balthazar păreau să vină de la mare distanţă.

Fulgii de zăpadă strălucitori care umpleau încăperea s-au contopit, prinzând formă. Am fost şocată recunoscând chipul fetei care-mi apăruse în dormitor. În loc de o fiinţă în carne şi oase, era o imagine alcătuită din zăpadă.

Trebuie să rămâi aici. Era vocea mea, în mintea mea, rostind cuvinte care nu-mi aparţineau. Probabil aşa te simţeai când erai nebun, dar ştiam că nu-mi vorbeam eu — era ea, stafia, vorbind cumva prin intermediul meu. Eşti în pericol.

Din partea ta! Cel puţin încă îmi mai puteam gândi propriile gânduri. Dă-mi drumul!

Ochii ei de un albastru marin nepământesc s-au făcut mai mari.

În curând vei îngheța de moarte. Numai așa te putem salva.

Aveau de gând să mă ucidă ca să mă salveze? Oare stafiile înnebuniseră? Așa gândeau tot timpul? Nu puteam negocia cu ele, nu le puteam face să devină raționale. Eram captivă acolo, cu ea în minte.

Zăpada s-a învârtejit în jurul nostru, alcătuind mâini albastre-verzui, care mi-au atins obrajii. Întregul trup s-a închegat și a devenit tangibil — unghia ei mi-a zgâriat ușor pielea. Iar gândurile ei mi s-au înfipt din nou în minte: Asta ni s-a promis.

O promisiune? Ce promisiune?

Încăperea s-a schimbat instantaneu, umplându-se cu zgomot de gheață tăiată, la fel de cumplit ca al metalului despicat în două. Fata a țipat, un sunet înalt, argintiu, care a părut să străpungă aerul. Culorile s-au modificat, întunecându-se brusc până la indigo, în timp ce stafia s-a prins cu mâinile de burtă — din care îi ieșea un țăruș de fier. Fusese aruncat ca un cuțit de vânătoare. Ea s-a topit într-o clipă, preschimbându-se în zloată, și a dispărut. Țărușul a zăngănit pe podea.

– Bianca!

Balthazar m-a tras prin ușă în vreme ce gheața îmi crăpa sub picioare. Sunetele și senzațiile s-au reîntors, și mi-am dat seama că tot coridorul era plin de lume, elevi, profesori, părinții mei îngroziți. Doamna Bethany stătea alături de mine, cu mâna încă înclinată în poziția din care aruncase țărușul, și se uita cu o satisfacție sumbră în încăperea unde toată gheața începea să se topească.

Mama s-a apropiat în grabă și m-a îmbrățișat cu putere. Numai după ce am simțit cât de caldă era ea am realizat ce rece devenisem eu și am început să tremur.

– Știați… a fost fierul… fierul le ucide, fi… fiindcă se găsește în sânge…

– Văd că ai învățat despre subiectul în cauză mai mult decât lăsai să se vadă înainte. Sper că în seara asta ai învățat și că nu trebuie să te-ncrezi în stafii, a spus doamna Bethany, netezindu-și manșetele de dantelă apretată ale bluzei. I-a aruncat tatălui meu o privire tăioasă. Adrian, gata cu scuzele. Fata nu mai poate sta aici.

– Ce se-ntâmplă? a strigat o voce de pe coridor.

Am văzut-o pe Raquel, evident în panică, privind atentă mulțimea. Nu putea să nu vadă că eram pe jumătate înghețată și că aveam gâtul și brațul împestrițate de pete de sânge.

Voiam să-i spun ceva liniștitor, chiar dacă ar fi fost o minciună, dar dinții îmi clănțăneau prea tare ca să pot vorbi.

Doamna Bethany a bătut din palme.

– Ajunge. Întoarceți-vă cu toții în camerele voastre.

Elevii s-au supus, deși am auzit murmure și șoapte din care se desprindeau cuvintele stafia și din nou.

– Ești OK? m-a întrebat Balthazar.

– E foarte bine, a spus tata, parcă retezându-și cuvintele.

Mi-am dat pentru prima oară seama că eu și Balthazar eram încă pe jumătate dezbrăcați. Chiar dacă părinții mei fuseseră incredibil de îngăduitori cu noi doi — și își închipuiau probabil că ajunseserăm de multă vreme mai departe decât atât —, era limpede că tatei nu-i plăcea să aibă dovada în fața ochilor.

– Balthazar, îți mulțumim pentru ajutor, dar poți pleca.

– Trebuie să plecați cu toții, a spus doamna Bethany, evaluând din priviri laboratorul de tehnologie modernă, acum îmbibat de apa în care se preschimba gheața. Celia, Adrian, o să vorbim despre asta mâine.

Pe urmă s-a îndepărtat, maiestuoasă, fară să adauge niciun alt cuvânt.

– Scumpo, ești sigură că te simți bine? m-a întrebat tata.

– Foarte bine, am murmurat. Nu vreau decât să mă duc în camera mea. OK?

Balthazar mi-a adresat un zâmbet strâmb. Pielea de pe pieptul lui era roșie și crăpată de frig și mi-am dat seama că îl durea, dar continua să rămână alături de mine.

– Fac pariu că mâine poți să nu vii la ore. Atacul stafiei ar trebui să fie bun măcar pentru atâta lucru.

– Vreau să vin la ore. O să fiu bine. Nu-mi doresc decât să dorm.

În cele din urmă m-au crezut şi m-au lăsat să plec.

Când am deschis uşa camerei mele, Raquel măsura podeaua cu pasul. A deschis gura, gata să-mi pună întrebări, dar o singură privire către faţa mea a părut să fie de-ajuns ca s-o amuţească. In loc să vorbească, s-a dus la comoda mea, mi-a scos treningul şi mi l-a aruncat pe pat.

Bluza de trening şi pantalonii de judo erau comozi, dar continuam să mă simt îngheţată până la os. Raquel s-a urcat în patul meu şi m-a strâns în braţe din spate.

– Dormi, mi-a spus. Dormi, şi-atât.

Dar ea a adormit prima. Eu am rămas trează până noaptea târziu, gândindu-mă la tot ce se întâmplase — nu numai în seara aceea, nu numai în anul acela, ci, într-un anumit fel, în toată viaţa mea. Şi am văzut totul altfel decât înainte. Pentru prima oară, m-am gândit că înţelegeam cumplitul adevăr.

A doua zi, la ore, toată lumea îmi arunca priviri şi vorbea în şoaptă, dar nimeni nu îndrăznea să mă-ntrebe în faţă ce se petrecea. Am ignorat atenţia care mi se acorda. Bârfele mărunte din Academia Evernight nu mă deranjaseră niciodată mai puţin. La cursul de conducere auto, domnul Yee a ezitat înainte de a mă lăsa să conduc când mi-a venit rândul, dar m-a lăsat totuşi; am făcut pentru prima oară o parcare laterală fară cusur.

– Bună treabă, a spus Balthazar, în timp ce ne plimbam împreună după curs.

Erau primele cuvinte pe care unul dintre noi i le adresa celuilalt după seara precedentă.

– Mulţumesc.

Până şi o tăcere de o secundă dintre noi se prelungea şi devenea încordată. Stânjeneala nu putea decât să crească dacă nu lămuream lucrurile.

– Cred că trebuie să stăm de vorbă.

– Da, trebuie.

Elevii se îngrămădiseră practic pe fiecare centimetru de pajişte, savurând vremea frumoasă, de primăvară. Până şi vampirii care se fereau de lumina soarelui se întinseseră la umbra copacilor cu frunze tinere, de un verde palid. Ca să ne bucurăm de puţină intimitate, eu şi Balthazar a trebuit să ne retragem în bibliotecă. Era pustie. Ne-am dus în cel mai îndepărtat colţ şi ne-am aşezat unul lângă altul, pe pervazul lat, de lemn, al unei ferestre cu vitralii.

– O să-mi spui că ar fi fost mai bine dacă seara de ieri n-ar fi existat.

– Nu, mă bucur că a existat. Prea multă vreme mi-am tot spus că ne putem petrece timpul împreună şi că putem flirta fară să-nsemne nimic. Înseamnă ceva. Însemni ceva pentru mine. Dar nu sunt îndrăgostită de tine.

Crezusem că vorbele mele aveau să-l rănească. Însă el mi-a zâmbit cu tristeţe.

– Am tot încercat să fac din asta ceva ce nu e. Să te fac cineva care nu eşti.

Mi-am amintit de fata cu păr întunecat care trăise cu multe secole în urmă şi pe care o întrezărisem râzând printre copaci într-o toamnă şi uitându-se la Balthazar cu o dragoste nemărginită.

– Charity a amintit de cineva pe nume Jane şi cred că am zărit-o…

– Las-o în trecut. Nu mai reprezintă nimic altceva. E trecutul.

– Dacă noi… dacă noaptea trecută am fi… nu cred că mi-ar fi părut rău. Încântarea de a mă afla atât de aproape de el îmi era încă prea proaspătă în minte ca s-o reneg. Însă nu se mai poate repeta.

– Nu. Balthazar a oftat. Tu, Bianca, n-o să te mulţumeşti niciodată cu nimic mai puţin decât îţi doreşti de fapt. N-o să fii niciodată cu cineva fără să-l iubeşti cu adevărat.

Îmi doream să-l fi putut iubi. Dacă aş fi făcut-o, totul, în întreaga mea viaţă, ar fi fost mai simplu. M-ar fi ocrotit pentru totdeauna.

Dar începeam să înţeleg că ocrotirea avea un preţ.

În seara aceea, când mi-am scos uniforma, mi-am pus cei mai vechi jeanşi şi tricoul preferat. Erau nişte haine atât de familiare, încât păreau o parte din mine — ca o armură, într-un fel pe care nul puteam defini. Pe urmă am urcat în turn, să-mi înfrunt părinţii şi s-avem o discuţie pe care ar fi trebuit s-o purtăm de mult.

Mama mi-a deschis uşa, zâmbindu-mi.

– Iată-te. Speram c-o să vii în seara asta… nu-i aşa, Adrian? Când am intrat, mi-a şoptit: Tatăl tău

e într-o dispoziţie ciudată, şi poate că noi două ar trebui să discutăm mai târziu între patru ochi despre Balthazar. OK?

Am ignorat-o, m-am dus în mijlocul camerei noastre de zi şi am întrebat:

– De ce mă urmăresc stafiile?

Părinţii mei s-au holbat la mine. Nimeni n-a zis nimic, timp de câteva secunde lungi. Pe urmă mama a început:

– Scumpo, s-ar putea pur şi simplu să… Şcoala asta e probabil o ţintă…

– Şcoala nu e o ţintă. Eu sunt. Eu sunt singura care a văzut stafiile de fiecare dată când au apărut şi eu sunt cea după care vin. Toate apariţiile s-au produs imediat după ce am băut sânge. Nu cred că e o coincidenţă.

– Bei sânge tot timpul, a spus tata, străduindu-se prea mult să pară rezonabil. Ai băut din ziua în care te-ai născut.

– Lucrurile stau altfel acum. Fiecare dintre aceste dăţi a fost altfel, fiindcă eram mai flămândă decât de obicei, sau sângele provenea de la o fiinţă vie, sau… Ei bine, n-aveam de gând să le spun ce fusese diferit alături de Balthazar. Devin vampir într-o măsură tot mai mare. Şi stafia a spus că sunt în pericol.

– Ce?

Mi-am dat seama că asta a derutat-o sincer pe mama, fapt care n-a făcut însă altceva decât să demonstreze cât de multe înţelegea ea de fapt, fără s-o recunoască.

– Stafiile sunt cele care vor să-ţi facă rău!

– Cred că voia să spună că m-am apropiat de transformarea în vampir. Pentru stafii — cred eu — e mai rău să fii vampir decât să fii mort. Mi-am încrucişat braţele la piept. Pe urmă a spus că nu pot încălca promisiunea. Că, indiferent ce-ar face stafiile, e ceea ce li s-a promis. Despre ce promisiune vorbea?

Părinţii mei au încremenit — amândoi — cu desăvârşire. S-au uitat unul la altul, vinovaţi şi aproape îngroziţi, şi am simţit acel soi de spaimă care îmbolnăveşte. Deşi ştiam că trebuia să aflu neapărat răspunsul, aş fi vrut să fug. Simţeam că adevărul avea să mă doară.

– Aţi ştiut dintotdeauna, am spus. Nu-i aşa? Aţi ştiut că stafiile veneau după mine. Dar nu mi-aţi spus niciodată de ce.

– Am ştiut, a recunoscut tata. Şi nu, nu ţi-am spus.

Era ca şi cum, în adâncul meu, ceva s-ar fi rupt, pocnind, în două. Părinţii mei — pe care-i iubeam mai mult decât pe oricine altcineva de pe pământ, cei cărora le spusesem întotdeauna toate secretele mele, cei alături de care îmi dorisem să mă ascund de restul lumii — mă minţiseră, şi nu-mi puteam imagina de ce. Motivul nu avea importanţă.

– Scumpo… Mama a făcut doi paşi înainte şi s-a oprit când mi-a privit cu mai multă atenţie faţa. N-am vrut să te speriem.

– Spune-mi de ce! Vocea îmi tremura. Spune-mi chiar acum!

Ea şi-a frânt mâinile.

– Ştii că am crezut că n-o să te putem avea niciodată.

– Te rog, nu vreau încă un discurs despre „copilul-miracol”!

– Am crezut că n-o să te putem avea niciodată, a repetat tata. Vampirii nu pot avea copii.

în frustrarea mea, aş fi fost în stare să arunc cu ceva în el.

– Decât de două sau trei ori într-un întreg secol — ştiu, am înţeles, OK?

Faţa mamei era sumbră.

– Vampirii nu pot avea niciodată propriii lor copii, Bianca. Nu avem o viaţă pe care s-o dăm. Doar… o jumătate de viaţă. Viaţa trupului.

– Ce vrea să-nsemne asta? Ceva cumplit mi-a trecut prin minte şi am crezut că eram gata să vărs. Nu sunt cu adevărat a voastră?

Tata a clătinat din cap.

– Scumpo, eşti a noastră. Eşti categoric a noastră. Dar, ca să te putem avea, am fost nevoiţi să cerem ajutor.

Primul meu gând confuz s-a îndreptat către clinicile de fertilizare. Nu credeam că primeau

pacienţi vampiri. Pe urmă am devenit conştientă de ultimele cuvinte rostite de mama: jumătate de viaţă. Viaţa trupului. Doamna Bethany îmi explicase asta mai înainte, prima oară când îmi vorbise despre stafii. Vampirii reprezentau trupul. Stafiile reprezentau sufletul.

Am spus, pronunţând cuvintele fără grabă:

– Aţi încheiat un târg cu stafiile. Ele… au făcut posibilă naşterea mea, din voi doi.

Păreau uşuraţi fiindcă o spusesem eu, însă uşurarea era la o mie de ani-lumină de ceea ce simţeam eu însămi în clipa aceea.

– Le-am găsit pe ele, a zis mama. Le-am cerut ajutorul. N-am ştiut ce aveau să ne ceară… cei mai mulţi vampiri nu ştiu nimic despre asta, nu auziserăm decât şoapte, zvonuri…

Tata a întrerupt-o.

– Spiritele… cred că ne-au posedat. Pentru o singură clipă.

M-am strâmbat.

– In timp ce voi doi…

– Nu, scumpo, nu! Mama şi-a încrucişat mâinile în faţă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă cuvintele acelea, anulându-le existenţa. N-a fost aşa! Nu ştiu ce au făcut, dar, după cum era de aşteptat, peste câteva luni erai pe drum. Ne-am dus înapoi să le mulţumim. Să le mulţumim, a repetat, cu amărăciune.

– Şi ele au spus că le aparţineai. Expresia tatei era sumbră. Că, la majorat, va trebui să te lăsăm să devii stafie, nu vampir. Acum încearcă să te omoare — să te asasineze, fiindcă asasinatul creează stafii. Încearcă să te fure, Bianca. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. N-o să le lăsăm.

Toată viaţa mea, mă simţisem atât de specială — atât de iubită — pentru că părinţii mei îmi spuseseră că eram copilul lor miracol. Mă simţisem întotdeauna în siguranţă alături de ei.

Dar nu eram un miracol. Eram rezultatul unui târg urât, murdar, în care ambele părţi încălcaseră condiţiile. Iar părinţii mei, în care mă încrezusem din toată inima, mă minţiseră încă din prima zi a vieţii mele.

– Plec, am spus.

Vocea mea suna straniu. Mi-am scos de la gât pandantivul pe care mil dăruiseră şi l-am aruncat pe podea.

– Bianca, a spus tata, trebuie să rămâi şi să găsim o soluţie.

– Plec, şi să nu-ndrăzniţi să mă opriţi.

Am ieşit în fugă, dorindu-mi să ajung jos înainte de a începe să plâng.

Capitolul 20

Crezusem că nimic nu putea fi mai cumplit decât pierderea lui Lucas, dar mă înşelasem. Cel mai cumplit era să înţeleg căl pierdusem fară niciun sens, pentru că el avusese dreptate în privinţa tuturor — a părinţilor mei, a vampirilor, a orice.

Îmi spusese că părinţii mei minţeau. Ţipasem la el din cauza asta. El mă iertase.

Îmi spusese că vampirii erau ucigaşi. Eu susţinusem că nu erau, chiar şi după ce unul dintre ei o vânase pe Raquel.

Îmi spusese că Charity era periculoasă. Eu nul ascultasem, şi ea o omorâse pe Courtney.

Îmi spusese că în vampiri nu se putea avea încredere, şi oare eu îi înţelesesem mesajul? Doar după ce mărturisirea părinţilor mei îmi spulberase toate iluziile.

Am decis că singurul vampir care nu mă minţise niciodată era Balthazar, însă, după ce văzusem de ce era capabilă Charity, mă gândeam că el îşi păstra probabil cele mai multe minciuni pentru sine însuşi. Toţi ceilalţi vampiri — inclusiv părinţii mei — erau mincinoşi şi manipulatori.

Ei, poate nu şi Ranulf. Dar toţi ceilalţi.

Şi Lucas? El îmi spusese numai şi numai o singură minciună; păstrase secretul Crucii negre pentru că nu era secretul lui, nul putea dezvălui. In orice altă privinţă fusese sincer cu mine şi îmi împărtăşise adevăruri dure, pe care nimeni altcineva nu socotise că meritam să le aflu.

Fireşte că nu jeleam numai pierderea lui. Prea multe alte lucruri merseseră groaznic de prost.

Dar, pentru mine, durerea era mai cumplită, fiindcă îmi dădeam seama că, dacă l-aş fi ascultat, totul putea fi altfel. Ar fi fost mai bine. Aş fi fost fericită. N-aş fi fost în starea de-acum.

Aprilie a fost aproape cea mai groaznică lună din viaţa mea. Părinţii mei au încercat să-mi vorbească de două ori, dar n-am vrut să-i ascult; după o săptămână au renunţat. Probabil se gândeau că eram bosumflată, că aveam să trec peste faptul că toată viaţa mea fusese o minciună şi că într-o duminică aveam să mă-ntorc la cină cu botul pe labe. Eu ştiam că n-o s-o mai fac niciodată. Ei aveau s-o afle destul de curând.

În a doua duminică în care am rămas în cameră, Raquel m-a întrebat:

– Nu te duci sus?

– Nu.

– Duminica trecută am crezut… ştii, că poate făceaţi pur şi simplu o pauză.

– Nu mă mai duc acolo.

– Credeam că părinţii tăi sunt mai buni decât ai mei, a spus ea, cu voce şoptită.

De câte ori mă descurajaseră părinţii mei în privinţa timpului petrecut cu Raquel, numai fiindcă se număra printre elevii umani? Ea le acordase lor mai multă încredere decât îi acordaseră ei. Aş fi îmbrăţişat-o, dar nu i-ar fi plăcut.

– Poate-ar fi mai bine să-mi petrec timpul cu tine.

– Am de făcut o temă.

– Atunci o să ne facem temele.

Era perfect pentru mine. Chiar şi studiul unor lucrări plicticoase de psihologie era preferabil unei noi confruntări cu părinţii mei.

Eu şi Balthazar eram oficial „despărţiţi", din câte ştiau ceilalţi elevi. Vie făcuse câteva încercări neraţionale de mediere, încercând să ne convingă să redevenim prieteni şi să ne petrecem timpul împreună; eu nu avusesem inima să-l descurajez, dar, după ce renunţase brusc, înţelesesem că Balthazar nu primise sugestia cu prea multă amabilitate. Balthazar nu era supărat pe mine, ci, cumva, pe întreaga lume, şi voia să fie lăsat o vreme singur.

Probabil că pentru noi era bine să rămânem un timp despărţiţi. Înţelegeam asta, dar în ultimul an îmi petrecusem alături de el mai mult timp decât împreună cu oricine altcineva, chiar şi decât cu Raquel. Nu-mi dădusem seama cât de mult ajunsesem să mă bazez pe el ca să mă-nveselească după o zi grea, sau pur şi simplu ca să-mi zâmbească la ieşirea din clasă, decât după ce asta încetase să se mai întâmple.

Îi mai aveam pe Vie şi pe Raquel, dar, dacă doamna Bethany îşi impunea punctul de vedere, urma să-i pierd şi pe ei în curând.

– Fiindcă refuzi în mod regretabil să discuţi cu părinţii tăi, sunt obligată să tratez personal cu tine, mi s-a adresat directoarea şcolii, udând şirul de violete de pe pervazul ferestrei sale.

Eu stăteam pe unul dintre scaunele incomode, cu spătarul înalt, din fostul adăpost al trăsurilor, acum locuinţa ei.

– Îţi dai seama că eşti ţinta stafiilor.

– Da.

– Şi ştii de ce?

Părea aproape încântată de ideea că iluziile mele se spulberaseră.

Am scrâşnit din dinţi.

– Da.

– Faptul că tu ai devenit o ţintă îi pune în pericol şi pe ceilalţi elevi. Până acum am reuşit să ţinem stafiile la distanţă cu ajutorul pietrelor, dar ceea ce putem realiza are limite. Stafiile sunt mult mai hotărâte decât mi-am imaginat.

– E măgulitor.

Ea a lăsat din mână cana cu care uda florile.

– Te rog să-ţi păstrezi sarcasmul pentru prietenii tăi, domnişoară Olivier. Te afli azi aici ca să discutăm ce e de făcut în privinţa acestei situaţii. Nu sunt atât de lipsită de inimă încât să te scot cu desăvârşire în afara Academiei Evernight. În lumea exterioară ai fi lipsită de orice fel de protecţie.

– Anul ăsta am plecat de foarte multe ori din campus împreună cu Balthazar, dar stafiile n-au

venit după mine nicăieri altundeva.

– Presupun că pur şi simplu n-au ştiut unde erai. Lasă-le destul timp — şi te vor găsi până la urmă, în orice loc de pe Pământ.

Nu mă gândisem niciodată la asta.

– De ce mă vor cu atâta înverşunare? în lume nu sunt destule fantome?

– Presupun că promisiunea încălcată contează pentru ele mai mult decât orice persoană în sine. Când se consideră trădate sunt necruţătoare.

Tocurile doamnei Bethany au păcănit pe podeaua de lemn când s-a apropiat de mine cu mâinile încleştate la spate.

– În Evernight există apartamente disponibile pentru profesori. Mă voi muta într-unul dintre ele până la sfârşitul anului şcolar. Tu eşti bine-venită să locuieşti aici.

– Aici? Probabil că nu înţelesesem bine. Adică în casa dumneavoastră?

– Da. Cred că poţi continua să vii la orele de curs, dacă o să porţi asta.

Mi-a întins un pandantiv — cel de obsidian, pe care mil dăruiseră părinţii mei de Crăciun şi pe care lil aruncasem la picioare.

– Te protejează, deşi probabil că nu ţi-ai dat seama. Însă protecţia nu e foarte solidă, aşa că eşti mult mai în siguranţă dacă-ţi petreci nopţile în casa mea.

– O clipă, nu înţeleg. Dacă în şcoală sunt în pericol, de ce sunt în siguranţă aici?

– Probabil că n-ai remarcat acoperişul de cupru, a răspuns ea. După cum s-ar părea că ai aflat, stafiile sunt vulnerabile mai ales la metalele şi mineralele din sângele omenesc, cum sunt fierul şi cuprul. Reşedinţa mea nu poate fi bântuită. Nicio stafie nu poate intra.

– Atunci de ce nu faceţi asta şi la şcoală, ca să fie pe deplin sigură?

Era o întrebare pusă automat; mă aşteptam să aibă un răspuns bun. Poate să-mi spună cât de scump e cuprul. Ea şi-a înclinat în schimb capul într-o parte, în defensivă.

– Există anumite motive, a spus, ca şi cum ăsta ar fi fost un răspuns.

Dar mi-am dat seama aproape instantaneu care era adevărul. Poate fiindcă mă aflam în camera aceea, primul loc unde intrasem vreodată prin efracţie, străduindu-mă să aflu din ce motive primea doamna Bethany elevi umani la Evernight. Mi-am amintit cum descoperisem răspunsul împreună cu Balthazar. Elevii umani aveau o legătură cu stafiile. Mă gândeam că ea intenţiona să afle, cumva, cât mai multe despre duşmanii vampirilor. Între timp, o văzusem atacând o stafie, nimicind-o aproape instantaneu. Constatasem că ştia cum să le lichideze, dar nu o făcuse. Doamna Bethany urmărea altceva.

– Vânaţi stafiile, am spus. Aveţi nevoie să vină la Evernight ca să le puteţi captura.

Era bizar, dar ochii i s-au aprins, ca şi cum ar fi fost încântată că o prinsese cineva. Însă n-a spus decât:

– Teoriile tale sunt irelevante, domnişoară Olivier. Stafiile sunt un pericol pentru tine şi pentru alţii ca tine. Aici vei fi cel mai bine protejată.

– N-o să-mi spuneţi mie de ce le vânaţi.

Observasem că nici nu negase.

– Accepţi oferta mea sau nu?

– Am cu adevărat de ales?

– Nu, nu cu adevărat.

Mi-ar fi plăcut să-i spun doamnei Bethany unde să-şi îndese oferta. Dar avea dreptate, eram un pericol pentru ceilalţi elevi. Pentru siguranţa lor, ca şi pentru a mea, trebuia să mă mut în tabăra duşmanului.

Locuinţa doamnei Bethany din adăpostul trăsurilor era oarecum frumoasă odată ce te obişnuiai cu ea, dar faptul că locuiam acolo mă secătuia de puteri. Indiferent cât de des deschideam ferestrele sau pulverizam în aer câte un strop din parfumul meu, casa mirosea întotdeauna a lavandă, reamintindu-mi de adevărata ei proprietară.

Am observat că toate sertarele biroului şi dulapul fuseseră golite în întregime înainte de mutarea mea. Nu-mi lăsase nicio şansă de a scotoci.

Prietenii mei umani nu înţelegeau de ce era locuinţa doamnei Bethany un loc mai sigur decât

Academia Evernight, dar după ce le-am oferit o relatare (cenzurată) a ultimului atac al stafiei, n-au mai pus la îndoială faptul că trebuia făcut ceva. Raquel m-a ajutat să-mi împachetez hainele, iar Vie mi le-a dus în adăpostul trăsurilor, în timp de ea îmi căra telescopul. Nu-mi adusesem toate lucrurile; n-avea rost să pretind că erau şanse să mă simt vreodată confortabil acolo. Insă am reuşit să strecor înăuntru broşa sculptată în jais pe care mi-o dăruise Lucas cu un an în urmă. Mă gândeam la ea ca la propria mea piatră, cu propria ei putere — talismanul meu, scutul care mă apăra de atmosfera sumbră a locului.

Noaptea, târziu, stăteam întinsă în masivul pat cu baldachin al doamnei Bethany şi-mi imaginam că umbrele din colţul încăperii începeau să se mişte, sau că aerul era mai rece decât ar fi trebuit să fie, ori nenumărate alte lucruri nebuneşti. Atunci întindeam mâna către broşa de pe noptieră şi o strângeam în pumn, dorindu-mi ca toată spaima şi toată singurătatea mea să dispară. Nu conta căl pierdusem pe Lucas. Amintirea lui avea să-mi dea întotdeauna putere.

Când luna aprilie se apropia de sfârşit, şcoala a devenit un loc foarte liniştit. Încă şi mai mulţi elevi fugiseră în urma celui mai recent eveniment legat de stafie; probabil că nu mai rămăseseră decât două treimi. Vampirii fuseseră cu mult mai înclinaţi să plece, ceea ce însemna că umanii ajunseseră să reprezinte aproape jumătate din totalul elevilor. Starea generală de spirit era mai prietenoasă şi, pentru că atât de mulţi elevi umani erau de părere că stafiile nu însemnau mare lucru, atmosfera devenise aproape relaxată. Aş fi putut s-o savurez dacă nu m-aş fi aflat în exil.

Însă ultima noapte din aprilie mi-a oferit un mic deliciu — o lună albastră.

Nu se poate spune că acesta e numele unui fenomen astronomic incredibil. Nu e decât a doua lună plină dintr-o lună calendaristică. Dar mie îmi plăcea întotdeauna să-l transform într-o sărbătoare, să privesc cerul şi să-mi aduc aminte că asemenea nopţi nu se repetau foarte des.

Am aşteptat până noaptea târziu înainte de a mă strecura afară, în jeanşi şi în tricou. Voiam să fiu singură. Cerul era prea înnorat ca să pot privi cu adevărat stelele, dar luna strălucea cu putere şi lumina ei le dădea o tentă palidă norilor din jur.

Am traversat grăbită pajiştea către pavilion, unde m-am putut aşeza să privesc astrul nopţii prin grilajul de fier forjat. Mai aveam şi alte amintiri legate de pavilion — amintiri despre Lucas. Era primul loc unde ne sărutaserăm.

– Incă-ţi mai place luna albastră.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Lucas pe pajişte, în spatele meu.

La început, am crezut sincer că aveam vedenii. Dar când a intrat în pavilion, cu ghetele lui uzate făcând podeaua să scârţâie, mi-am dat seama că trebuia să fie real.

– Lucas! Ce… ce faci aici? Am aruncat o privire grăbită în jur. E periculos. Dacă te descoperă…

– Nu mă vor descoperi.

– Ba da, dacă stai aici!

Acum, când acceptasem în sfârşit că Lucas se întorsese la Evernight, mă simţeam încă şi mai uluită decât înainte; gestul era cutezător, aproape sinucigaş.

– Oricine poate ieşi, în orice clipă!

– N-o să mai stau mult.

Lucas şi-a pus mâinile în buzunarele pantalonilor reiaţi. Purta o cămaşă veche de flanel peste un tricou, şi trupul îi era încovoiat şi încordat, gata de luptă oricând ar fi observat ceva ostil. Dar niciun strop din energia aceea sălbatică nu se îndrepta către mine. Când mă privea, ochii lui nu erau decât trişti.

– M-am gândit că am multe şanse să te prind afară în noaptea asta, cu lună albastră.

– Da. M-ai prins.

Nu eram în stare să mă gândesc ce să spun. Tânjisem de dorul lui mai mult decât se putea spune în cuvinte şi eram prea uluită ca să ştiu ce să fac.

– De când aştepţi aici?

– De la apusul soarelui.

Era aproape miezul nopţii. Stătuse pe pajiştea de la Evernight ore întregi, l-ar fi putut vedea oricine. Dacă prezenţa lui i-ar fi fost raportată doamnei Bethany, în clipa aceea ar fi fost prizonier sau chiar mort. Era mai nechibzuit ca oricând, dar nu mă puteam supăra.

– De ce-ai venit?
– Pentru că nu puteam lăsa aşa lucrurile între noi.
– M-am purtat urât cu tine, am şoptit. Lucas, îmi pare atât de rău!
– Erai furioasă, şi aveai dreptul să fii.
– Până la urmă, am ars-o pe Courtney.
– OK, în privinţa asta nu aveai dreptul să fii furioasă.
Pe faţă i-a jucat umbra unui zâmbet, dar numai pentru foarte scurt timp. Părul îi crescuse şi era din nou nepieptănat. Aveam impresia că pierduse în greutate. Oare nu-şi mai purta de grijă?
– Bianca, ai spus că n-am acceptat că eşti vampir. Cred că… poate ai avut dreptate.
Chiar dacă descoperisem eu însămi asta, m-am simţit rănită auzind-o din gura lui.
– Cândva ai spus că mă iubeşti, indiferent ce sunt.
– Aşa e, a zis el, respirând întretăiat. Dar când am spus asta… ceea ce simţeam pentru tine era adevărat, în ciuda faptului că eşti vampir. În sinea mea, era ca şi cum… ca şi cum te-aş fi iertat pentru că eşti vampir. E probabil cel mai mizerabil lucru pe care i l-am făcut vreodată cuiva, fiindcă nu mi-am dat seama ce dobitoc eram. Dacă mi-aş fi dat seama mai repede, aş fi putut să fiu pentru tine… ceea ce trebuia să fiu. Ceea ce voiam să fiu.
– Lucas…
– Lasă-mă să termin, da? Ştii că sunt o catastrofa la partea emoţională. Aşa că eu doar… Piciorul lui râcâia podeaua chioşcului. Indiferent ce te face să fii aşa cum eşti — tocmai asta iubesc la tine. În totalitate. Inclusiv faptul că eşti vampir. N-ar fi trebuit să fii vreodată nevoită să te aperi pentru asta; ar fi trebuit s-o accept cu mult timp în urmă. Dacă aş fi făcut-o, poate că nu te-aş fi pierdut. E vina mea, ştiu.
Se uita în jos, fixându-şi ghetele cu privirea. M-am gândit că, dacă s-ar fi uitat în schimb la faţa mea, nu şi-ar fi închipuit niciodată că mă pierduse.
A continuat, cu glas domol:
– Am văzut înfiripându-se ceva între tine şi Balthazar. Aproape că m-a scos din minţi. Dar… ştii, pentru un… pentru oricine, e un tip decent, şi presupun că nu ţi-a cerut niciodată să pretinzi că eşti altceva decât în realitate. Aşa că poate ai făcut alegerea corectă. Am vrut doar să-ţi spun că… Bianca, dacă eşti fericită, mă bucur. Trebuie să fii fericită. O meriţi.
– Nu sunt cu Balthazar.
Lucas şi-a înălţat capul, cu o expresie neîncrezătoare.
– Nu eşti?
– Nu. N-am fost niciodată împreună, nu cu adevărat.
– Oh! OK.
Lucas s-a mutat de pe un picior pe altul, evident sfâşiat între speranţă şi neîncredere.
– Ascultă, eu… ştiu că am dat-o în bară, dar, dacă aş putea…
Am sărit de pe banchetă şi mi-am aruncat braţele în jurul lui. M-a îmbrăţişat cu putere şi mi-am îngropat faţa în curbura umărului său. La început, niciunul dintre noi n-a spus nimic; nu cred că am fi fost în stare să vorbim. Mi se părea atât de incredibil de bine să-l ţin din nou în braţe, să-l simt lângă mine, când fusesem convinsă căl pierdusem pentru vecie! Nu-i spusesem să aibă încredere că o să ne regăsim întotdeauna? Ar fi trebuit să ascult şi eu de propriul sfat.
– Te iubesc atât de mult, am şoptit, în cele din urmă.
– Şi eu te iubesc. Jur pe Dumnezeu, n-o să mai repet niciodată o asemenea greşeală.
– Dar ai avut dreptate întru totul.
Lucas şi-a trecut mâinile prin părul meu.
– Nicidecum.
– Lucas, vorbesc serios. Ai ştiut că părinţii mei mă minţeau. Ai ştiut cum sunt de fapt vampirii. Dacă te-aş fi ascultat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.
– Opreşte-te!
Lucas m-a prins de mâini şi m-a tras în jos, pe bancheta din pavilion. Luna albastră îşi trimitea strălucirea în jos, către noi, printre frunzele de iederă.
– Despre ce vorbeşti?

I-am spus toată povestea — adevărul despre modul în care mă născusem, cum veneau stafiile după mine, cum eram, după toate aparenţele, un pion în lupta dintre ele şi vampiri, în care ambele părţi reprezentau răul. N-am sărit nici peste ceea ce se întâmplase cu Balthazar şi cu mine, fiindcă mi-era greaţă de secrete. Partea aceea l-a făcut pe Lucas să strângă din buze, atât de tare, că nu se mai vedeau decât ca o linie, dar m-a ascultat fară să rostească niciun cuvânt.

Când am terminat, cu capul sprijinit de umărul lui puternic şi cu braţele lui în jurul meu, n-a spus decât:

– Trebuie să te scoatem de-aici.

– Îmi ceri să fug din nou cu tine?

– Da. De data asta pentru totdeauna.

– Stafiile vor continua să vină după mine.

– În Crucea neagră sunt oameni care ştiu multe despre stafii. Vom reuşi să te ajutăm, chiar dacă nu vii cu mine — dar aş vrea să vii.

– O să vin. Ştiam că o puteam face. În lumea vampirilor, pentru mine nu exista niciun viitor, nicăieri. Aş vrea doar să ştiu ce-o să devin.

– Cum adică?

– N-o să devin un vampir complet. Niciodată. Mi-am ridicat faţa către a lui. Dar, dacă n-o să fiu vampir, ce poate deveni cineva ca mine?

Lucas mi-a adresat un zâmbet nesigur.

– Nu ştiu. Însă cred că poţi deveni orice vrei să fii.

Ne-am sărutat cu tandreţe, apoi ne-am uitat pur şi simplu unul la altul pentru câteva minute. În anul care trecuse, existaseră momente când fiecare dintre noi reuşise cu greu să-şi împiedice mâinile să-l atingă pe celălalt, dar noaptea aceea era diferită, mai calmă. Cred că ştiam amândoi cât de important era momentul.

într-un târziu, am spus:

– Ultima vineri din mai.

– Nu e ultima zi de examene?

– Ba da. Înseamnă că e şi ziua când vor sosi o grămadă de maşini să-i ia acasă pe elevi. O să mă pot strecura cu uşurinţă prin mulţime. Părinţii mei… vor presupune că m-am dus acasă la Raquel sau la altcineva. Câştigăm câteva zile, în care vor da telefoane, căutându-mă.

În ciuda a orice, nu mă îndoiam că aveau să mă caute.

– Aş putea pleca în seara asta… aş vrea să pot… dar vor şti imediat că s-a petrecut ceva în neregulă. Dacă aşteptăm până în ultima vineri din mai, avem cele mai mari şanse să profităm de un start în avans.

– Atunci, doar încă o lună.

– Până când vom fi împreună pentru totdeauna.

– Vreau să spun, încă o lună în care să mă lămuresc ce vom face după aceea, a zis Lucas. Dar am să găsesc o soluţie. O să am grijă de tine, Bianca, îţi promit.

I-am îndepărtat de pe faţă părul ciufulit.

De undeva, de departe, s-a auzit un pocnet sonor. Am sărit amândoi în picioare, dar, spre uşurarea mea, s-a dovedit a nu fi nimic — probabil doar o creangă. Momentul ne-a reamintit totuşi cât de periculos era pentru Lucas să se afle acolo.

– Trebuie să pleci, am spus. Imediat.

– Plec. Te iubesc.

Lucas m-a sărutat apăsat, strivindu-mi buzele. Mâinile lui mi-au strâns şoldurile, şi mi-am dorit să-l fi putut păstra aproape de mine. Dar când s-a desprins, l-am lăsat să plece. A alergat spre tufişurile de la marginea pădurii fară să se uite în urmă. Ştiam de ce avea puterea s-o facă. E mai uşor să-ţi iei rămas-bun când nu e pentru mult timp.

Mai a fost aproape cea mai frumoasă lună din viaţa mea, cel puţin la început.

Fiecare zi nu era nimic altceva decât o căsuţă din calendar peste care puteam face un X roşu; fiecare zi mă aducea mai aproape de Lucas şi de libertate. Visam cu ochii deschişi în orele de curs şi eram admonestată — nu numai de doamna Bethany, ci şi de ceilalţi profesori. Dar ce-mi păsa? Dacă

picam la toate examenele, oricum nu rămâneam acolo ca să-mi iau carnetul de note. Mi se părea mai simplu să mă uit pe fereastră şi să fantazez despre Lucas, jucându-mă cu pandantivul de obsidian de la gât, decât să mă concentrez asupra lui Henric al V-lea.

Uneori simţeam fiori vagi de nesiguranţă: Acum n-o să mai merg la colegiu. Cum o să păstrez legătura cu Vie şi Raquel? O să-l mai văd vreodată pe Balthazar? Cum o să mă apăr de stafii? îmi pot lua telescopul? Dar nimic nu era atât de important ca fuga din Evernight şi, totodată, de „destinul” pe care mil aleseseră părinţii şi profesorii. N-aveam decât o singură şansă să mă eliberez şi să fiu cu băiatul pe carel iubeam. Intenţionam s-o folosesc.

Am început chiar să-mi împachetez puţinele haine pe care le ţineam în adăpostul pentru trăsuri al doamnei Bethany. Asta făceam într-o noapte de la mijlocul lunii mai, când am tresărit auzind pe cineva bătând la uşă.

Cine putea fi? Am îndesat repede sub pat geanta pe jumătate făcută, m-am grăbit să trec în camera de zi şi am strigat:

– Intră!

A intrat doamna Bethany, impunătoare, într-o fustă lungă, neagră, şi într-o bluză gri cu guler înalt.

– Ce enervant, a spus, aparent pentru sine însăşi. Să baţi la propria ta uşă…

– Vă salut, doamnă Bethany. Aveţi nevoie de ceva?

M-am gândit că pleca mai repede dacă eram îndatoritoare.

Ea nu s-a oprit, ci a intrat în dormitor trecând pe lângă mine.

– Îmi trebuie câteva dintre lucrurile mele şi voiam să m-asigur că n-ai uitat să-mi uzi violetele.

– Le merge chiar foarte bine.

– Vad. Doamna Bethany a înlemnit şi s-a holbat la perete. Ce naiba mai e şi monstruozitatea asta?

– Oh, vorbiţi despre proiectul de artă? E unul dintre colajele lui Raquel. Se numeşte Aceste buze te vor minţi.

Era o frescă imensă, cu diferite tipuri de guri, pe buze cu ruj purpuriu, şi de culoarea piersicii, şi portocaliu, întretăiate de dâre negre zigzagate şi de fulgere. Erau şi cuţite şi puşti, pentru că Raquel spunea că nicio lucrare artistică despre decepţia în dragoste n-ar fi completă fără nişte simboluri falice ostile.

– Vă place?

Doamna Bethany îşi ţinea o mână la gât.

– Ai intenţia s-o scoţi când o să pleci?

Până atunci nu luasem asta în considerare, dar în clipa aceea m-am gândit să i-o las ca amintire.

– Când credeţi că aş putea să mă mut înapoi, în şcoală, doamnă Bethany? am întrebat, ca şi cum n-aş fi avut de gând să fug.

– O să te informăm la momentul potrivit.

Pe urmă s-a auzit o altă bătaie în uşă. Devenisem brusc foarte populară. M-am dus să deschid, spunând:

– Da?

La riscuri m-am gândit abia când am dat să deschid uşa — Dacă e Lucas? Dacă s-a-ntors şi-l vede doamna Bethany? Dar nu era el.

Pe trepte stătea Charity, cu părul strâns la spate, într-un coc îngrijit, şi înfăşurată într-o mantie de un roşu-închis. Cu faţa ei tinerească şi cu ochii inocenţi, semăna foarte bine cu Scufiţa-Roşie — deşi ştiam că ea era de fapt lupul.

– Nu eşti cea pe care mă aşteptam s-o găsesc, a spus, cu un zâmbet.

Greu de crezut, dar continua totuşi să aibă ceva care mă facea să mă simt protectoare.

– A avut loc o rebeliune?

– Cine e? a întrebat doamna Bethany, revenind în încăpere. Pe urmă şi-a îndreptat spatele, devenind parcă mai înaltă. Ia te uită! Domnişoara More.

Puteam să simt în aer ura dintre ele. Dar Charity şi-a deschis braţele, într-un gest copilăresc de implorare. Şi a spus:

– Cer azil la Evernight.

Capitolul 21

Peste câteva ore, întreaga academie îmi împărtăşea consternarea.

– Înţelegi regulile din această şcoală? Vocea doamnei Bethany avea un răsunet tăios chiar şi în tufişurile de lângă adăpostul trăsurilor, unde mă ghemuisem, trăgând cu urechea. În trecut ai preferat să le ignori.

– Prima regulă din Evernight spune că un vampir care cere azil trebuie să fie primit. Charity părea de un calm desăvârşit. O să respect regulile dacă le respectaţi şi voi.

Profesorii adunaţi discutau între ei pe şoptite. Nu îndrăzneam să trag cu ochiul peste pervazul ferestrei ca să văd ce se petrecea, dar, în esenţă, se părea că sora lui Balthazar voia să revină la şcoală, ca elevă, şi că ei urmau s-o primească. Însă asta nu le plăcea.

Domnul Yee a spus:

– Există o problemă cu stafiile, în plină evoluţie.

– Din cauza fetiţei. Dar asta se va rezolva în curând, nu-i aşa? într-un fel sau altul.

Era evident că puţin îi păsa dacă trăiam sau muream; sentimentul devenea reciproc.

Am tresărit când am recunoscut vocea mamei.

– Acum aici sunt studenţi umani, care trebuie protejaţi. Palmaresul tău lasă mult de dorit în această privinţă.

– Jur, a spus Charity, cu sinceritatea şi dulceaţa unui copil. Jur pe mormântul meu că nu voi fi eu aceea care va tulbura pacea la Academia Evernight.

După o clipă de tăcere, a vorbit doamna Bethany:

– Foarte bine. Cât ai de gând să rămâi?

– Nu prea mult. Jur că voi pleca până în iunie.

– O să-ţi găsim un loc în apartamentele din facultate. Până la sfârşitul semestrului, va trebui să stai acolo cât mai mult cu putinţă. Va fi foarte dificil să explicăm sosirea unei eleve noi când a mai rămas atât de puţin timp până la încheierea cursurilor, şi e cu atât mai bine cu cât se pun mai puţine întrebări, a zis doamna Bethany. Va trebui să-ţi expunem noile reguli legate de consumarea sângelui, instituite ca urmare a noii politici de admitere.

– Hei!

Şoapta s-a auzit lângă urechea mea, şi am sărit în sus, speriată, dar imediat am răsuflat uşurată văzând că era Balthazar.

– Ce se petrece acolo, înăuntru?

– Aproape că m-ai speriat de moarte.

Ne-am îndepărtat de clădire împreună.

– De ce te-ai furişat aşa pe urmele mele?

– Nu m-am furişat pe urmele tale. M-am furişat către adăpostul trăsurilor, dar tu erai deja acolo, spionând pentru mine.

Asta mi-a smuls un mic zâmbet. Abia pe urmă mi-am dat seama că stăteam din nou de vorbă şi că nu era atât de stânjenitor cum mă temusem. Poate numai din cauză că el era atât de concentrat asupra adăpostului trăsurilor. Îl fixa de parcă ochii lui ar fi emis raze X şi şi-ar fi putut vedea sora înăuntru.

– O vor lăsa să stea, am spus. Însă trebuie să se ascundă în turn, ca să nu-ntrebe nimeni de ce a venit o elevă nouă numai pentru examenele de sfârşit de an. Doamna Bethany a luat-o la rost, dar s-ar părea că ai avut dreptate în privinţa azilului.

– Azil. Speranţa a luminat faţa lui Balthazar. Dac-a cerut azil, înseamnă că fuge de cineva. Nu poate fugi decât de trib. S-a despărţit de ei.

– Poate.

– Asta trebuie să fie.

Voia cu atâta tărie s-o creadă! Eu n-aveam încredere în Charity nici cât negru sub unghie, dar n-

am spus nimic. De dragul lui Balthazar, speram că urma să se poarte bine o vreme, măcar ca s-o poată vizita iarăşi.

– Vrei să intri s-o vezi?

– Doamnei Bethany nu i-ar plăcea să-i întrerup. O s-o găsesc pe Charity la noapte, mai târziu. Balthazar mi-a pus şovăitor mâna pe umăr. Eşti bine?

– Da.

Nu-i puteam împărtăşi nici dezamăgirile mele, nici entuziasmul cu care-mi aşteptam evadarea iminentă. N-am putut decât să-l întreb:

– Dar tu?

– Acum totul o să fie bine, a spus, şi a zâmbit.

– Poate. M-am gândit la Lucas şi i-am zâmbit la rândul meu. Poate că va fi bine pentru noi amândoi.

A doua zi, când ne-am întâlnit cu toţii în holul mare, Vie ne-a întrebat:

– Mi se pare mie, sau curgerea timpului s-a încetinit până la încremenire? E ca şi cum vara s-ar îndepărta în loc să se-apropie.

– Ştiu ce vrei să zici, am spus. Încotro o ia familia ta în vacanţa asta?

– S-ar părea c-o să-nchiriem o vilă în Toscana, a răspuns Vie, cu acel soi de plictiseală nepăsătoare cu care numai cineva foarte bogat poate da o asemenea veste.

Lângă el, Raquel a făcut ochii mari.

– Eu, dacă ajung în Italia, m-aş duce mai degrabă la Roma, corect? Să văd toate ruinele, locurile unde luptau gladiatorii, chestii de genul ăsta. Nu să stau pur şi simplu într-o căsoaie simandicoasă din mijlocul ţării vinurilor, când nici măcar n-am încă vârsta la care pot să beau. Am auzit totuşi că în Europa limita asta de vârstă e mai joasă, a adăugat ea.

– Este, dar încearcă să-i explici mamei mele.

Vie s-a oprit când am ajuns la intrarea în turnul din nord, unde erau dormitoarele băieţilor. Mi-am închipuit că intenţiona să ne spună la revedere, dar el s-a uitat cercetător în sus pe scara în spirală.

– Acolo e ceva bizar.

– Bizar? Raquel şi-a strâns cărţile mai tare la piept. Cum ar fi fantome?

– Nu cred. Alt soi de ciudăţenie. De obicei, nu le pasă dacă stă cineva seara pe scări — ştiţi, pur şi simplu ca să-ţi pierzi vremea fară să-ţi sâcâi colegul de cameră, sau Balthazar îşi aprinde din când în când câte o ţigară şi suflă fumul pe fereastră. Dar noaptea trecută eu şi Ranulf n-am făcut, cum s-ar zice, decât un singur pas către scări, şi profesorul Iwerebon a apărut ca din senin şi ne-a tras un perdaf numai fiindcă ne-am gândit s-o luăm în partea aia.

– Fac pariu că are legătură, a zis Raquel. Cu stafiile. E principalul motiv pentru care s-a purtat toată lumea ciudat anul ăsta.

Ştiam că, în realitate, se străduiau să-i ţină pe elevi departe de Charity — sau viceversa.

– Eu nu mi-aş face griji, am spus. Orice-ar fi, peste două săptămâni o să plecăm cu toţii de-aici.

– Dacă nu continuă cumva povestea cu dilatarea timpului.

Vic a rânjit şi ne-a făcut cu mâna când a intrat, dintr-un salt, în aripa dormitoarelor.

Pe culoarul principal, în timp ce mergeam alături de Raquel spre turnul nostru, am auzit-o spunând:

– Ai încurcat-o!

M-am întors spre dreapta şi l-am văzut pe tata venind hotărât către noi.

– Oh, nu. N-aveam unde să fug. Rămâi cu mine?

– Aş rămâne, dar ştii că el o să mă expedieze în cele din urmă. Cu cât plec mai curând, cu atât treci peste asta mai repede.

Raquel a pornit spre camera pe care noi două o împărţiserăm cândva, lăsându-mă singură; tata se apropia.

– Vreau să discut cu tine, a spus el.

– Adică numai unul dintre noi vrea.

Tata nu aprecia impertinenţa, dar l-am văzut abţinându-se să-mi răspundă cu furie.

– Eşti supărată. Înţeleg că eşti supărată. Presupun că ai dreptul să fii.

– Presupui?

– Simţi nevoia să fii furioasă pe cineva? Fii furioasă pe mine! în ultimă instanţă, eu am luat hotărârea să abordăm lucrurile în felul ăsta şi, dacă am greşit, îmi pare rău. A continuat înainte de a apuca să-l întreb ce voia să spună prin acel dacă: Dar cât timp ai de gând să-i faci asta mamei tale?

– Nu-i fac nimic!

– Ai scos-o din viaţa ta. O ignori. Crezi că aşa ceva nu-i răneşte sentimentele? Crezi că eşti singura persoană din familia noastră care poate fi rănită? Fiindcă asta o sfâşie pe dinăuntru. Nu mai pot suporta s-o văd suferind, şi nu pot să cred că tu suporţi, mai ales când eşti responsabilă pentru asta.

O amintire mi-a fulgerat prin minte — mama cu agrafe în gură, împletindu-mi părul pentru Balul Toamnei. Am refuzat să zăbovesc asupra ei.

– Nu pot avea o relaţie cu oameni care nu sunt în stare să fie sinceri cu mine.

– Priveşti lucrurile dintr-un punct de vedere extrem. Eşti încă adolescentă; cred că ţine de vârstă…

– Nu e din cauză că sunt adolescentă! M-am grăbit să arunc o privire în jur — nu se vedea niciun elev, nici uman, nici vampir. Spune-mi ce se-ntâmplă dacă refuz să iau vreodată viaţa unui om.

– Asta nu e o opţiune pentru tine.

– Eu cred că este.

Nu era totuşi în stare să-mi spună adevărul. Gata cu dreptul meu de a fi supărată, cu recunoaşterea faptului că făcuse o greşeală!

– Dacă e alegerea mea?

– Bianca, în cazul ăsta n-ai de ales. Niciodată. Nu-ţi lăsa nervii să stea în calea raţiunii.

– Nu mai avem ce discuta, am spus, îndepărtându-mă.

M-am întrebat dacă avea să vină după mine, dar n-a făcut-o.

În noaptea aceea, eram întinsă în patul doamnei Bethany. Broşa mea stătea pe noptieră, opera de artă a lui Raquel strălucea aproape tot atât de tare ca o lumină de veghe plasată pe perete, iar eu încercam să mă bucur de culorile ei şi de planurile mele la fel de mult ca înainte. Dar mă gândeam întruna la mama. Asta o sfâşie pe dinăuntru.

Atâta vreme cât eram supărată pe părinţii mei — şi continuam să fiu furioasă —, despărţirea n-avea cum să mă doară. Insă în alte clipe îmi aduceam aminte cât de apropiaţi fuseserăm şi mi se făcea atât de dor de ei, încât totul devenea dureros.

Ceea ce pierdusem era pierdut pentru totdeauna. Nu era aşa? Nu ştiam cum altfel să privesc minciunile pe care mi le spuseseră.

Uşa adăpostului trăsurilor s-a deschis trântindu-se, şi am sărit din pat.

– Cine-i acolo? am strigat, înainte de a mă gândi că, dacă era vorba de un agresor, aş fi făcut mai bine să tac din gură.

Agresorul s-a dovedit a fi doamna Bethany, ceea ce nu era tocmai liniştitor. In ciuda orei înaintate, purta aceeaşi rochie pe care-o avusese la cursuri, de parcă ar fi lucrat până târziu. Ochii îi ardeau.

– Vino cu mine!

– Unde mergem?

– Să-ţi înfrunţi acuzatoarea şi, sper, s-o discreditezi.

Ce voia să-nsemne asta? Am simţit în stomac un ghem de spaimă.

– Eu… păi… daţi-mi voie să mă-mbrac.

– Un halat e suficient. Trebuie să rezolvăm problema asta imediat.

Era evident că n-aveam să primesc şi alte explicaţii. Mi-am pus cu mâini tremurătoare un halat de baie şi i-am înnodat cordonul. Am reuşit să-mi strecor broşa în buzunar fără să observe doamna Bethany; simţeam nevoia s-o am aproape.

Odată ce mi-am pus pandantivul de obsidian în jurul gâtului, ea m-a condus de-a lungul pajiştii, către şcoală. Sus, în vârful turnului de nord, străluceau mai multe ferestre luminate — inclusiv cea pe care o presupuneam a lui Charity.

– Părinţii mei sunt acolo, sus?

– N-am avut impresia că ai mai fi interesată de compania lor, a răspuns doamna Bethany, cu fusta lungă târându-i-se pe iarbă.

Nu se uita nici măcar o clipă înapoi, fiind convinsă că, dacă ea mergea în frunte, eu nu puteam decât s-o urmez.

– Nu mă-ndoiesc că te poţi descurca perfect pe cont propriu.

Nu înţelegeam în ce privinţă se aştepta să mă descurc. Era evident furioasă, dar nu-mi dădeam seama dacă furia îi era îndreptată împotriva mea sau a altcuiva. Dat fiind faptul că ne duceam spre camera lui Charity, am bănuit că era vorba de altcineva.

Am urcat în tăcere treptele în spirală, eu jucându-mă nervoasă cu cordonul halatului. Ştiam că „acuzatoarea" mea era Charity, dar de ce anume putea ea să mă acuze pe mine?

Pe urmă am ştiut. Spaima m-a strâns ca-ntr-un un pumn. M-am oprit în faţa uşii, nefiind dornică să intru.

– Doamnă Bethany, dacă noi două am putea sta de vorbă…

Ea a întins mâna pe lângă mine şi a deschis uşa, apoi m-a împins înăuntru.

Charity stătea pe un scaun cu spătarul înalt, chiar în centrul încăperii, îmbrăcată în uniforma Academiei Evernight, singurul obiect vestimentar intact pe care o văzusem vreodată purtândul. Şi-a îndoit mâinile în poală, cu un aer afectat. Arăta atât de amăgitor de… banal. Am constatat, cu un şoc, că în cameră mai era cineva: Balthazar, aşezat pe o banchetă mică dintr-un colţ. Judecând după umerii lui căzuţi şi după expresia dezgustată a feţei, am ştiut că nu i se alăturase lui Charity, acuzându-mă împreună cu ea. Era şi el unul dintre acuzaţi.

M-am aşezat lângă el fară să fi fost invitată. Mi-a adresat cea mai dezolată privire pe care-o văzusem în întreaga mea viaţă.

– Domnişoară More, te rog să repeţi ceea ce mi-ai spus în seara asta, mai devreme, a ordonat doamna Bethany.

– Mă bucur atât de mult că noi două am reuşit să purtăm o discuţie, doamnă Bethany. Charity a surâs. Asta-mi aduce aminte că am avut nişte vremuri bune — înainte de a ne cunoaşte cu adevărat una pe alta.

Câtuşi de puţin surprinzător, directoarea academiei nu voia să se delecteze cu amintirea vremurilor lor bune.

– Repetă-ţi acuzaţia.

– Aceştia doi m-au urmărit pe toată durata anului şcolar. Charity ne-a zâmbit, ca şi cum şi-ar fi salutat nişte prieteni vechi. Dar nu singuri. Aveau cu ei un amic. Cineva pe nume… Lucas, nu-i aşa? – care, sunt cât se poate de sigură, e unul dintre membrii Crucii negre.

Credeam că ne descurcaserăm atât de bine furişându-ne, păstrându-ne secretul: nu ne întrebaserăm niciodată dacă nu cumva avea să-şi facă apariţia Charity şi să strice totul.

– Atunci e adevărat.

Doamna Bethany şi-a îndreptat spatele. Mi-am dat seama că până atunci sperase că fusese minţită de Charity şi că avea prin urmare un motiv s-o alunge din Academia Evernight. Însă odată ce fusese rostit numele lui Lucas — sau poate odată ce văzuse vinovăţia de pe feţele noastre —, speranţa i se spulberase.

Balthazar a dat din cap.

– E adevărat.

– Întovărăşire cu un membru al Crucii negre. Un delict într-adevăr grav. Doamna Bethany şi-a încrucişat braţele la piept, postându-se în faţa lui Balthazar şi a mea. Domnişoară Olivier, anul trecut, legătura ta cu domnul Ross s-a creat când nu ştiai adevărul, şi am iertat-o. Anul ăsta nu pot fi tot atât de îngăduitoare. Şi tu, domnule More! Eşti ultimul om din partea căruia m-aş fi aşteptat la una ca asta.

– Am vrut să-mi găsesc sora, a spus Balthazar, plictisit. Avea umerii gârboviţi, ca ai unui om chinuit de durere. Credeam c-o să-nţelegeţi asta. Sau că ea o să-nţeleagă.

– Vânătorii din Crucea neagră… sunt groaznici. Charity îşi legăna picioarele înainte şi înapoi sub scaun, ca un copil care se amuză. Violenţi. Necruţători.

– Amândoi aţi minţit şi aţi abuzat de ospitalitatea acestei şcoli. Aţi încălcat toate regulile şi aţi

făcut nişte greşeli atât de prosteşti, încât nici măcar nu ne-am gândit vreodată să concepem vreo reglementare în privinţa lor. Nu pot îngădui aşa ceva.

– Perfect. Exmatriculaţi-mă!

M-am ridicat în picioare. Care era cel mai mare rău pe care mil putea face? Să mă dea afară din Evernight? N-aveam nevoie de o şcoală care să mă-nveţe să fiu vampir, când nu-mi mai doream să devin.

– Dacă vreţi să semnez vreo hârtie pe care să le-o puteţi arăta mai târziu părinţilor mei, o voi face. Dacă nu vreţi nici să mă lăsaţi să-mi fac bagajul, e bine şi aşa. Nu-mi pasă.

– Necruţători, a repetat Charity. Deşi, fireşte, vânătorii din Crucea neagră sunt de părere că fac ceea ce e corect. Ca şi dumneata, doamnă Bethany.

Directoarea s-a răsucit, chiar mai furioasă decât înainte. Eu nu-i plăceam, dar pe Charity o ura.

– Cum îndrăzneşti să mă compari cu lepădăturile alea?

– Toată lumea vânează. Charity s-a ridicat în picioare, mai înaltă decât mine şi doamna Bethany, dar nu şi decât fratele ei, şi nemaiavând nimic din înfăţişarea unui copil. Eu vânez oameni. Crucea neagră vânează vampiri. Dumneata vânezi fantome. Fantomele o vânează pe Bianca. Şi Bianca mă vânează pe mine. E un lanţ desăvârşit, şi faci parte din el.

Cum de ştie Charity despre vânătoarea de fantome? Eu am avut nevoie de mai multe luni ca să descopăr — i-a spus cineva? Ce anume a aflat?

Charity s-a apropiat de doamna Bethany. Putea s-o privească de sus.

– Cred că toată lumea ar trebui să meargă la vânătoare. Fratele meu şi prietena lui au folosit Crucea neagră ca să mă vâneze, aşa că sunt de părere c-ar trebui să le fac acelaşi lucru.

– Crezi că mă poţi folosi pe mine? s-a răstit doamna Bethany.

– Nu. Mă folosesc de Crucea neagră.

Balthazar s-a ridicat în picioare. Ceva din puterea şi din hotărârea lui revenise în el în momentul acela.

– Charity, despre ce vorbeşti? Spune-mi!

Glasul i-a reverberat în încăpere, înfiorându-mă; a avut efect şi asupra lui Charity, pentru că s-a întors spre el, din nou copilăroasă şi supusă. Vocea i s-a frânt când l-a întrebat:

– De ce-ai făcut-o? De ce?

– Îmi pierdusem minţile de foame. Ne torturaseră zile întregi… Ai fost acolo, ştii, ai uitat?

– Nu trebuia să-i asculţi. Nu trebuia să mă ucizi.

Am îngheţat. Balthazar era cel care o transformase pe Charity în vampir? Nu putea fi adevărat. Nu putea. Şi totuşi…

– Pedepseşte-mă mai târziu, a spus el. Umbrele îi brăzdau faţa şi îi acopereau ochii. Povesteşte-mi despre Crucea neagră.

– Detest locul ăsta. L-am detestat întotdeauna, şi o urăsc pe ea, a zis Charity, uitându-se urât la doamna Bethany, care părea gata să sară la unul dintre noi, dacă nu cumva la toţi. Detest modul în care se pretinde suprema autoritate în privinţa a ceea ce înseamnă să fii vampir, când de fapt ne ignoră adevărata natură. Ea nu ucide oameni. Nu înţelege că ***asta facem noi.***

Balthazar a clătinat din cap.

– Nu spune un asemenea lucru.

Charity n-a încetat nicio clipă s-o fixeze pe doamna Bethany cu răutate.

– Dacă ar fi în stare, ne-ar nimici pe toţi. Pretinde că protejează vampirii, dar ne-ar distruge până la ultimul dac-ar putea face ce vrea.

– Mizerabilo!

Doamna Bethany era acum atât de cuprinsă de furie împotriva lui Charity, încât uitase cu totul de Balthazar şi de mine. Mă întrebam dac-ar fi observat cineva în cazul când aş fi luat-o la fugă spre uşă.

– N-ai fost niciodată capabilă să-nveţi.

– Am învăţat mai multe decât crezi. Charity a aruncat o privire către ceasul delicat de la încheietura mâinii sale. E miezul nopţii.

– Crucea neagră, a repetat Balthazar. Cum o foloseşti?

– Au lăsat întotdeauna Evernight în pace, fiindcă sunt de părere că toţi vampirii de aici se poartă atât de bine, a răspuns Charity.

Avea dreptate; Lucas îmi spusese acelaşi lucru.

– Dar în ultima vreme au început să aibă îndoieli. Vezi tu, în ultimele două săptămâni au găsit atât de multe cadavre în pădurea din apropiere, încât sunt siguri că se petrece ceva groaznic. Căruia trebuie să-i pună capăt.

De la parter s-a auzit ceva — probabil ţipete.

Pe faţa lui Charity a apărut un zâmbet larg, de încântare pură. Până atunci n-o mai văzusem niciodată atât de fericită.

– A sosit clipa.

– Charity, a zis Balthazar, ai face mai bine să spui tot.

Pe casa scării ţipa cineva — acum mai aproape, mai tare —, apoi altcineva a scos un urlet. Ne-am întors cu toţii îngroziţi spre uşă.

– A trebuit să mă las încolţită pentru asta, a povestit Charity. Aş fi putut fi ucisă. Dar în cele din urmă l-am făcut pe bărbatul cu cicatrice să mă creadă.

Eduardo. Tatăl vitreg al lui Lucas. Cel mai fanatic membru al Crucii negre.

– Ce l-ai făcut să creadă? am întrebat.

Charity şi-a înălţat triumfătoare capul.

– Că vampirii din Evernight îi vor masacra în noaptea asta pe elevii umani. Şi Crucea neagră a venit să vă masacreze pe voi în locul lor.

Capitolul 22

Doamna Bethany a deschis uşa larg. Ţipetele şi-au dublat instantaneu intensitatea, şi părul de pe braţe mi s-a zbârlit până la ultimul fir.

– Balthazar, vino cu mine. Charity i-a întins mâna. Putem pleca din locul ăsta. Poţi înceta să te pretinzi ceea ce nu eşti. Putem fi împreună numai dacă încetezi să te prefaci.

– Pleacă! El i-a întors spatele. Trebuie să fac tot ce pot, e nevoie de mine aici.

Charity a rămas locului pentru alte câteva secunde, cu palma larg deschisă, şi, pentru o clipă, ea a fost aceea care dorea cu disperare întoarcerea fratelui ei; el devenise cel care nu mai avea nevoie de ea.

– Eşti de partea cui nu trebuie! am auzit-o strigând.

Balthazar nu s-a clintit; ea s-a cutremurat, şi m-am gândit că poate plângea. S-a îndreptat către fereastră clătinându-se, a deschis-o şi a şoptit:

– Chiar am crezut c-o să vii.

Balthazar a ieşit în fugă pe coridor, ignorând-o. Ea s-a aruncat pe fereastră, ceea ce mi-a smuls un icnet — dar am realizat că eram o proastă. Charity era mai în siguranţă decât oricare dintre noi. Ne aflam la o înălţime de mai multe etaje, dar o cădere de acolo nu-i putea face niciun rău unui nemuritor.

– Cum scoatem pe toată lumea de-aici? am întrebat.

– Până şi noi trebuie să respectăm prevederile legale.

Doamna Bethany a pornit grăbită pe coridor, să pună în funcţiune ceva atât de banal, încât nu mi-ar fi venit niciodată în minte: o simplă alarmă de incendiu. O sirenă a început instantaneu să urle, asurzitor de sonoră când sunetul a reverberat în pereţii de piatră. M-am strâmbat şi mi-am acoperit urechile.

– Du-te-n dormitoarele fetelor! mi-a strigat Balthazar, acoperind vacarmul. Era în celălalt capăt al coridorului, aproape că nici nul mai vedeam. Eu mă duc să-i ajut pe băieţi!

În ce o priveşte pe doamna Bethany, cobora deja scara în fugă. Chiar dacă nu era înarmată, n-aş fi vrut să mă aflu în pielea primului vânător din Crucea neagră pe care urma să-l întâlnească.

Şi dacă vânătorul acela avea să fie Lucas?

Am alergat după ea, dar nu eram în stare să cobor tot atât de repede. Mă împleticeam pe treptele

tocite inegal şi mă zguduia un tremur. Toată lumea e în pericol. Toată. Lucas. Balthazar. Mama. Tata. Raquel. Ranulf. Dana. Vie. Ceea ce simţeam era dincolo de frică. Era o dorinţă oarbă şi chinuitoare de a supravieţui şi de a mă vedea în siguranţă — de a mă lupta şi de a fugi —, dar cu cine ar fi trebuit să mă lupt?

Cineva a ţipat, apoi s-au auzit un scrâşnet şi o bufnitură. Am alergat în jos pe scară şi am văzut forma chircită a unui om căzut pe podea, încă strângând un ţăruş în mână. Sângele împroşcase peretele din spatele lui şi doamna Bethany era acolo, în picioare, admirând opera mâinilor sale — dar numai pentru o clipă. Pe urmă a alergat în direcţia zgomotului.

M-am gândit căl mai văzusem pe bărbatul acela în celula Crucii negre din Amherst, dar nu eram sigură. Sângele îi acoperea faţa. Ţipetele din jurul meu deveneau mai puternice şi pe scări se auzeau tot mai mulţi paşi, pe măsură ce fugeau tot mai mulţi elevi. Am alergat după doamna Bethany…

… şi în mijlocul luptei.

Culoarul principal dintre sălile de clasă era ticsit de luptători din Crucea neagră — i-am recunoscut pe micuţul domn Watanabe, strângând cu fermitate o arbaletă în mâini, şi pe Kate, care se lupta corp la corp cu profesorul Iwerebon. Alături de mine, doamna Bethany s-a ferit cu abilitate de o săgeată, s-a răsucit şi i-a tras un pumn în gât unui vânător. Când omul dădea înapoi împleticindu-se şi sufocându-se, l-a prins de cap şi i l-a răsucit scurt. Am auzit un trosnet groaznic înainte de al vedea prăbuşindu-se. Doamna Bethany s-a întors instantaneu către vânătorul următor, trăgându-i un şut în genunchi ca să-i fugă pământul de sub picioare, în timp ce-i smulgea arbaleta. In clipa în care el a căzut, l-a săgetat cu propria lui armă. Doi morţi în zece secunde — şi mergea mai departe, continuând să lupte, în timp ce eu nu eram în stare decât să mă holbez îngrozită.

– Bianca! Era Dana, ceva mai încolo, pe culoar. Ieşi dracului de-aici!

– Fugi! Era mama, pregătindu-se s-o atace pe Dana. Fugi, scumpo!

S-au privit o clipă, derutate, recunoscându-se, apoi mama a sărit asupra Danei, trântind-o pe podea.

Am fugit. Cineva trebuia să oprească toate astea, dar eu nu eram în stare. Numai dacă aş fi reuşit să-l găsesc pe Lucas, el ar putut cu siguranţă s-o facă. Ar fi putut opri cu siguranţă Crucea neagră. Dar unde era?

– Toată lumea afară!

Vocea lui Balthazar. M-am răsucit şi l-am văzut grăbind elevii să coboare scările, şi l-am întrezărit pe Vie, în boxeri şi maiou, holbându-se consternat la haosul din jur, dar fugind din toate puterile. Deşi n-a părut să se întoarcă deloc spre mine, Balthazar a simţit probabil că eram acolo, fiindcă a strigat:

– Du-te la dormitoarele fetelor!

– Nu pot! în clădirea principală e o luptă — nu se poate trece!

– O să găsim o soluţie!

Pe urmă, reuşind să acopere strigătele şi urletul alarmei de incendiu, o voce de pe coridor a spus:

– Nul asculta, Bianca. Trebuie să ieşi imediat din şcoală.

M-am întors şi am dat cu ochii de Eduardo, cu armele în banduliere care-i traversau pieptul şi cu o pată de sânge pe obrazul cu cicatrice. De ce trebuia să fie tocmai el? Mi-am ridicat grăbită mâinile.

– Nu e cazul să-l urmăriţi pe Balthazar. Nu e un pericol, garantez.

– Tu nu ştii încă să deosebeşti un vampir de un om, a zis el. Zâmbetul i-a deformat cicatricele. Dă-mi voie să-ţi spun un secret. Acum au rămas aici, să apere clădirea, numai vampirii. Ceea ce-nseamnă că putem termina treaba.

– Te rog, aţi fost minţiţi. Charity — fata-vampir pe care aţi prins-o, cea care a zis că aici se petrece ceva cumplit — nu spunea adevărul!

– Bianca, tu nu eşti cea mai pricepută când trebuie să-ţi dai seama cine minte şi cine nu. Iţi sugerez să ai încredere în mine. Du-te jos! Dacă n-o faci, e pe răspunderea ta. Pe urmă a ridicat un walkie-talkie care-i atârna de curea şi a spus: Incendiaţi-o!

Foc. Unul dintre puţinele moduri în care puteai ucide cu adevărat un vampir. Vânătorii din Crucea neagră ardeau Evernight-ul.

Balthazar m-a înşfacat de mână şi m-a scos pe casa scării, dar, când a încercat să mă tragă după el în jos pe trepte, m-am smucit, eliberându-mă.

– Bianca, trebuie să plecăm de-aici! mi-a strigat.

– Trebuie s-ajung la dormitoarele fetelor!

– Ai spus că nu se poate! Bianca!

L-am ignorat şi am urcat în fugă două paliere, până am ajuns în zona dormitoarelor băieţilor — la nivelul aflat deasupra acoperişului clădirii principale. Lumina focului pâlpâia deja pe vreo două coridoare, dar nu m-am uitat cu atenţie. Am sărit afară, pe acoperiş.

Alte câteva persoane avuseseră aceeaşi idee — am văzut elevi trecând în fugă peste nenumăratele pante şi frontoane ale acoperişului imens al clădirii principale. Unii erau vampiri, alţii erau oameni; Eduardo dăduse ordinul mult prea devreme. Toţi cei pe care-i vedeam nu încercau probabil decât să se salveze, şi nu-i puteam condamna. Dar eu eram cea care înţelegea ce se petrece, prin urmare era responsabilitatea mea să ajung la dormitoarele fetelor şi să mă asigur că ieşea toată lumea afară. Am alergat pe acoperiş, urcând şi coborând, alunecând pe ţigle, dar reuşind cumva să rămân în picioare. Halatul mi se dezlegase şi unduia în urma mea; dogoarea focului din apropiere părea să-mi pătrundă prin tricou şi prin pantalonii de pijama. Un pocnet sonor din spatele meu m-a făcut să privesc în urmă: o parte din acoperişul cuprins de flăcări a strălucit în portocaliu, apoi s-a prăbuşit, într-o avalanşă de grinzi şi de cenuşă. Scânteile s-au avântat în aer; am început să tuşesc, dar am continuat să alerg. Mai repede, trebuie să fug mai repede!… Nu!

Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut, rostogolindu-mă fară oprire către marginea clădirii. Încercam să mă agăţ, să mă ţin de ceva, dar nu dădeam de nimic de care să mă pot prinde, până când dintr-odată acoperişul nu mai era sub mine şi cădeam…

Ceva din piatră m-a izbit în spate şi m-am agăţat orbeşte de obiectul acela. Asta m-a oprit. M-am legănat o clipă pe zidul clădirii, străduindu-mă să nu leşin din cauza durerii şi a şocului. Când mi s-au limpezit ochii, am văzut ce-mi oprise căderea: unul dintre garguie, identic cu cel din afara ferestrei mele, pe carel urâsem întotdeauna. Mi-am încleştat mâinile de gâtul lui.

– Mulţumesc, am şoptit, sprijinindu-mi un picior de ghearele lui şi împingându-mă în sus.

Când am reînceput să alerg, mi-am dat seama ce tare mă durea tot trupul, dar fumul era acum gros şi nu aveam timp de pierdut.

În cele din urmă am ajuns la turnul din sud şi m-am căţărat înăuntru, dar mi-am dat seama că focul era mult mai puternic acolo. Nici imensul meu efort de a ajuta la salvarea altora nu mai părea atât de important — din câte înţelegeam, toată lumea plecase. Pe urmă am zărit o siluetă alergând prin fum.

– Hei! am strigat.

– Bianca?

Era Lucas.

A alergat la mine şi m-a strâns în braţe; spatele meu chinuit de durere a protestat, dar nu-mi păsa.

– Te-am căutat peste tot… în adăpostul trăsurilor, aici…

– Trebuie să-i opreşti, Lucas. Charity i-a minţit, trebuie să le-o spui!

– Stai o clipă…. Vampirul de la care a primit Eduardo informaţia a fost Char***ity? Lu***cas a înjurat. Ştiam că un masacru al elevilor nu se încadra în jocul doamnei Bethany, şi le-am spus-o, dar Eduardo n-a vrut să mă asculte. Nemernicul nu ascultă niciodată!

– Mama… Dana… toată lumea… toţi sunt în pericol, trebuie să oprim lupta!

– Nu putem. Lucas mi-a luat faţa în mâini. Privite prin valul gros de fum, trăsăturile lui erau neclare. N-o putem opri. Nu putem decât să te scoatem pe tine de-aici.

Nu-mi plăcea, dar ştiam că avea dreptate.

Ne-am năpustit împreună pe casa scării, strigând după oricine altcineva care s-ar fi putut întâmpla să nu fi reuşit încă să fugă, şi ne-am grăbit să coborâm la parter. Cenuşa plutea în aer şi am fost nevoită să-mi salt gulerul halatului peste gură ca să nu mă sufoc. Mi-am imaginat ***Sărutul,*** tabloul lui Klimt din dormitorul meu, ondulându-se încet şi înnegrindu-se, cu focul mistuindu-i pe îndrăgostiţi pentru totdeauna. Lucas îşi ţinea antebraţul de-a curmezişul feţei.

– Aproape că am ajuns! a strigat. Haide!

Când am ieşit în fugă pe pajişte, am dat aproape imediat peste o luptă — cineva din Crucea neagră, o femeie pe care n-o cunoşteam, se rotea în jurul doamnei Bethany. Cocul directoarei se desfăcuse de tot; părul negru îi cădea pe spate şi faţa ei arogantă era pătată, murdară. Lumina focului îi contura pometţii şi, în ciuda distrugerilor din jur, zâmbea. I-am văzut pentru prima oară colţii.

Lucas m-a tras departe de locul luptei, dar amândoi am continuat să ne uităm transfiguraţi în urmă, la cele două femei. Cineva din apropiere m-a strigat pe nume, dar n-am recunoscut vocea şi nu m-am întors.

Doamna Bethany a făcut un pas într-o parte, apoi în cealaltă, apoi un salt înainte. Femeia a-ncercat să se ferească, dar se mişca prea încet. N-am putut să intervin când doamna Bethany i-a răsucit trupul şi şi-a înfipt apoi colţii în gâtul ei.

Ţipătul din spatele meu era de groază pură. M-am întors şi am văzut-o pe Raquel, într-o bluză fară mâneci şi în chiloţi, ţipând strident, cu ochii la doamna Bethany, care bea sângele femeii. Nu aveai cum să te înşeli asupra celor petrecute, mai ales când înţelegeai, ca Raquel, că supranaturalul există. Acum ştia că vampirii erau o realitate.

– Oh, Doamne, oh, Doamne! a strigat ea. Bianca, ai… doamna Bethany… e… Pe urmă s-a oprit brusc. Lucas?

El a spus:

– Acum fugi, îţi explic mai târziu.

Am fugit cu toţii. In timp ce alergam spre pădure, am aruncat o privire peste umăr. Cea mai mare parte a Academiei Evernight era încă în picioare, părând la fel de inexpugnabilă ca întotdeauna, dar atât turnul din sud cât şi acoperişul ardeau, portocalii. Garguiele se conturau pe fundalul flăcărilor. Părea sfârşitul lumii. Pe urmă am auzit sirenele.

– Ce-i asta? a strigat Raquel, încă în panică.

Mi-am dat aproape instantaneu seama care era răspunsul.

– Pompierii! Alarma de incendiu declanşată de doamna Bethany… vin!

– Nu ne putem lăsa descoperiţi de autorităţi, a insistat Lucas. În apropiere e un mijloc de transport. Să mergem.

L-am ascultat şi am intrat în pădure cât de repede am putut — dar, când ne repezeam printre copaci, am zărit în faţa noastră o siluetă neclară şi, când ne-am oprit cu toţii, mi-a scăpat un icnet puternic. Charity ne tăia calea.

– Plecaţi atât de curând? Şi-a lăsat capul pe-o parte. Tu, Bianca, urăşti Evernight-ul aproape la fel de mult ca mine. Am crezut c-o să-ţi placă surpriza mea.

– Ar putea fi ucişi oameni, am spus. E posibil ca Balthazar să nu fi reuşit să scape.

– Te îndoieşti de fratele meu. Ochii ei erau întunecaţi. Eu cred în el. E prea puternic ca să-l înfrângă vreo lepădătură din Crucea neagră.

– Eu am crezut în tine, am spus. N-o să repet greşeala.

– Ăă, băieţi, a zis Raquel. Cine e puştoaica asta? Sora lui Balthazar?

Charity s-a uitat urât la ea, apoi a zâmbit:

– Mi-aţi adus o gustare.

– Pe naiba!

Lucas şi-a avântat pumnul spre faţa ei, şi ea s-a ferit cu uşurinţă — dar nu ţinuse cont că mişcările lui erau la fel de iuţi ca ale unui vampir. Aproape mai repede decât puteam vedea, Lucas s-a rotit, a înşfacat-o de un braţ şi i l-a sucit la spate.

– Băiat prost, a şuierat ea, încercând să scape din strânsoare. Ştiam c-o putea face într-o secundă. Raquel a dat să se repeadă spre ei, dar am reţinut-o.

– Te-am lăsat să scapi de dragul Biancăi, a spus Lucas.

Se lupta cu Charity în tufişuri; reuşea să-i ţină braţul la spate, dar cu mari eforturi.

– N-o să mai fac asta! S-a terminat!

După care, a împins-o cu toată puterea înainte, într-un copac. Charity s-a izbit de trunchi mai întâi cu faţa. La început m-am aşteptat să ţipe de furie, însă s-a prăbuşit, inconştientă. Lucas continua s-o ţină lipită de copac şi, mi-am dat apoi seama, înfiptă într-o creangă ruptă, ascuţită, care

jucase rolul unui ţăruş.

– Ai omorât-o! a icnit Raquel.

– N-o pot omorî definitiv. Lucas părea trist. Mi-a furat cuţitul.

– Las-o să cadă, i-am spus. Ştiu că asta o s-o… ei bine, o să facă să iasă ţăruşul din ea, dar vor trece câteva minute până când o să fie-n stare să ne urmărească. Între timp, putem ajunge la mijlocul ăla de transport, nu?

Lui Lucas nu i-a plăcut planul, dar ştia că era singura noastră opţiune. A rupt-o la fugă, iar eu şi Raquel l-am urmat; am văzut-o pe Charity căzând moale la pământ.

„Mijlocul de transport" s-a dovedit a fi dubiţa pe care o mai văzusem. Când am sărit înăuntru, câţiva oameni aşteptau deja — Kate, care stătea pe locul şoferului, şi Dana, care avea un ochi vânăt şi buza tăiată. La vederea ei, m-a răscolit un val de greaţă; mama era cea care-i făcuse asta, dar, dacă se luptaseră şi Dana era încă acolo…

– Ce s-a-ntâmplat? am şoptit. Ce s-a-ntâmplat cu femeia-vampir cu care te luptai?

– Cucoana a sărit pe-o fereastră. Din cauza buzei umflate, vorbea cu voce groasă. Dacă mă-ntrebi pe mine, asta înseamnă să trişezi.

Mama reuşise să scape. M-am lăsat moale în jos, sprijinindu-mă uşurată de Lucas. Probabil că şi Vie şi Balthazar erau în siguranţă. Dar ce se întâmplase cu tata? Sau cu profesorii pe care-i cunoşteam, cu Ranulf şi cu atât de mulţi alţii — şi cu elevii umani, fiindcă focul nu-şi alege victimele.

Lucas m-a cuprins cu braţul în timp ce întreba:

– Unde e domnul Watanabe?

– L-au omorât, a spus Dana.

În dubiţă s-a lăsat o tăcere înfiorătoare. Raquel se uita de la Dana la Lucas şi la mine, evident incredibil de derutată, dar înţelesese probabil că momentul nu era potrivit pentru întrebări.

Lucas şi-a lăsat fruntea pe umărul meu, şi l-am strâns în braţe.

Bucuraţi-vă unul de altul, ne spusese domnul Watanabe. Avea un zâmbet dulce. M-am întrebat dacă în clipa aceea era alături de Noriko, dacă pentru oameni exista după moarte ceva care să nu implice transformarea în vampir sau în stafie. O întrebare pe care nu mi-o mai pusesem până atunci niciodată.

Kate a pornit dubiţa. Când ne îndepărtam, am privit silueta Academiei Evernight, cu haloul ei de flăcări, micşorându-se în oglinda retrovizoare până ce a dispărut cu totul.

Punctul de întâlnire s-a dovedit a fi un depozit dintr-un loc uitat de lume, pe jumătate plin cu lăzi imense. N-aveam idee ce se afla în ele şi am presupus că nici Crucea neagră nu ştia.

Era pur şi simplu un loc unde vânătorii de vampiri puteau să se regrupeze.

Dana îşi ţinea la gură o compresă cu gheaţă, iar Eduardo era ocupat să bandajeze o tăietură de pe gamba lui Kate. Majoritatea vânătorilor îşi curăţau sau îşi reparau armele în tăcere, fie de mâhnire, fie de extenuare. Dar îmi dădeam seama că, după părerea lor, făcuseră ceea ce trebuiau să facă. Aş fi vrut să le spun că se înşelau, că fuseseră minţiţi — dar ştiam că nu m-ar fi ascultat.

Stăteam alături de Lucas, spate în spate, pe una dintre lăzi. Raquel era lângă noi, în picioare, înfăşurată în pătura pe care i-o dăduse unul dintre vânători. Repeta încet:

– Toată şcoala era plină de vampiri. Aşa a fost tot timpul.

– În esenţă, am spus. Erau şi elevi umani, n-ai fost singura. Vie, de exemplu.

– Şi Ranulf, a spus ea.

Am clătinat din cap.

– Ranulf? Dar… Balthazar e… şi ele vampir?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului. Lucas a spus:

– Şi toţi profesorii. Până acum doi ani, acolo nu erau decât vampiri.

– Stai, stai, stai! Nu poate fi adevărat. Bianca, părinţii tăi sunt profesori.

Sfârşită cum eram, aş fi spus adevărul dacă Lucas nu m-ar fi avertizat punându-şi mâna peste a mea. În mijlocul unui grup de vânători din Crucea neagră, dezvăluirea faptului că eram parţial vampir putea să fie ultimul lucru pe carel mai făceam vreodată.

Eduardo a răspuns în locul meu.

– Credem că Bianca a fost răpită când era bebeluş. Probabil că adevăraţii ei părinţi au fost ucişi, pentru ca doi vampiri să se joace de-a mama şi de-a tata.

Raquel şi-a acoperit gura cu ambele mâini.

– Când ai aflat? Oh, Bianca, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Lucas s-a amestecat în vorbă, ca să nu fiu nevoită să spun de când ştiam.

– Eu am venit anul trecut la Evernight ca să aflu de ce-au primit elevi umani.

– De-asta te-ai bătut cu ei de atâtea ori! a exclamat Raquel. Doamne, eu te-am crezut întotdeauna un huligan zurliu.

– Oho, a spus Lucas. Sunt mişcat.

I-am simţit zâmbetul din glas.

– Îmi pare sincer rău că am crezut aşa ceva despre tine. Evident că nu sunt prea grozavă când trebuie să evaluez oamenii.

Raquel s-a aşezat pe o ladă de alături, clătinând uluită din cap. Pe urmă, expresia ei s-a schimbat, trecând de la derută la luciditate, iar când ochii ni s-au întâlnit, am citit înţelegere în privirea ei.

– Prezenţa vampirilor explică şi povestea cu Erich, nu-i aşa?

– Da.

Ea s-a înmuiat.

– Ştiam că în şcoala aia era ceva în neregulă.

– Mă îndoiesc că vor mai avea elevi umani, şi asta pentru o bună bucată de vreme, a spus Kate. Sau orice fel de elevi, date fiind stricăciunile pe care le-am provocat. Ceea ce înseamnă că putem şterge Academia Evernight de pe lista problemelor noastre.

Probabil că ei puteau. Dar eu, nu. Trebuia să mă întorc acolo, să aflu cine supravieţuise şi cine nu, ce faceau părinţii mei — aveam atâtea de făcut! Dar cum m-aş fi putut întoarce, când doamna Bethany aflase că mă văzusem cu Lucas tot anul? Din câte ştiam eu, ar fi fost posibil să mă-nvinuiască pentru rolul pe carel jucasem, atrăgând atenţia lui Charity şi făcând posibil să se petreacă totul. Ştiam mai bine ca oricând cât de letală putea să fie doamna Bethany. Nu, trebuia s-aştept.

– Doamna Bethany a scăpat. Kate a tresărit de durere când Eduardo i-a netezit ultimul bandaj peste tăietura de la picior. Înseamnă că va fi dornică de răzbunare. Şi că noi trebuie să ne punem cu toţii în mişcare. Celula noastră e blocată efectiv din clipa asta. După cele petrecute, trebuie să ne-ascundem foarte multă vreme. Raquel, dacă vrei să te duci acasă, îţi putem da nişte bani, ca să te pregăteşti de plecare. Pe urmă faci ce vrei.

– Să mă duc acasă? Raquel era din nou în picioare. Sunteţi nebuni?

– Raquel? i-am strigat. Ce vrei să spui?

– Tot acest rău din lume… stafiile şi vampirii, tot rahatul ăsta care ne distruge vieţile dintotdeauna… există o cale de a lupta împotriva lui! Oamenii ăştia luptă! A arătat încăperea cu un gest larg, cu pătura de pe umeri fluturând în spatele ei ca mantia unui supererou. Trebuie să mă-ntorc la Boston, să dorm pe canapeaua surorii mele şi să ignor ceea ce se petrece în propria mea casă? Să ignor tot răul de-afară? Nici gând! Vreau să iau parte la asta.

Eduardo a clătinat din cap.

– Nu primim amatori.

– Toţi începem ca amatori, a subliniat Kate. Ai spus chiar tu că avem nevoie de o împrospătare a sângelui.

Mie mi-a chiorăit stomacul. Când aveam să pot bea din nou sânge?

Raquel se uita de la un om la altul, cu speranţă pe chip.

– Oricum, în vara asta nu voiam să mă duc acasă. Nu se pune problema c-o să distrugeţi o familie fericită — credeţi-mă! Am nevoie de un alt loc unde să merg. Iar creaturile împotriva cărora luptaţi — am aşteptat lupta asta toată viaţa. Daţi-mi o şansă! O să vă dovedesc ce pot.

Dana a zâmbit.

– După cum s-ar părea, Crucea neagră tocmai şi-a făcut rost de un luptător nou.

Cei mai mulţi păreau încântaţi, dar Eduardo a rămas încruntat.

– Va trebui să te antrenezi din greu. E dificil şi e foarte periculos. Mulţi oameni din Crucea neagră nu trăiesc cât a trăit Hideo Watanabe; majoritatea nu ajung nici măcar la vârsta mea. Va

trebui să renunţi la tot. Ţi se cere devotamentul total.

– Sunt cu voi, a spus Raquel. Categoric. Din clipa asta. Pe urmă, s-a întors spre mine: Bianca?

Eu? Să mă alătur Crucii negre? Nu puteam fi vânător de vampiri; eram vampir. Sau cel puţin un soi de vampir — într-o măsură destul de mare pentru ca toţi cei din încăpere să se întoarcă instantaneu împotriva mea dacă ar fi aflat adevărul.

Am aruncat o privire spre Lucas, gândindu-mă că el ştia, cu siguranţă, o cale de ieşire din impas. În schimb, nu i-am văzut decât consternarea. Înţelegea, evident, care era problema, dar, tot atât de evident, Crucea neagră urma să fie blocată într-o ascunzătoare — astfel că pica orice plan de fugă împreună cu mine. Eram prinşi în cursă.

– Ştiu că-ţi vine greu, Bianca, a spus Kate. Atât de multă vreme ai crezut cu adevărat că erau părinţii tăi! Şi îmi imaginez ce minciuni trebuie să-ţi fi spus despre Crucea neagră, însă acum vezi care e realitatea. Ai dat dovadă de curaj. Şi, sincer, m-am săturat să-l tot văd pe Lucas plecând. Avem nevoie să stea locului. A încercat să zâmbească. Adică avem nevoie de tine.

– Haide, Bianca! Raquel îşi stăpânea cu greu entuziasmul. Pentru ea era o mare aventură rezolvarea tuturor problemelor. Eşti alături de noi?

N-aveam alt loc în care să mă duc. Cel puţin, urma să fiu cu Lucas — şi, atâta timp cât eram împreună, exista întotdeauna speranţă.

– Da. M-am uitat la el şi l-am luat de mână. Sunt alături de voi.